

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, 785, 898 i 1089) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 91 po ust. 9a dodaje się ust. 9aa i 9ab w brzmieniu:

„9aa. Opracowany przez zarząd województwa projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza powinien uwzględniać przeprowadzoną przez zarząd województwa analizę w zakresie potrzeby ustalenia wielkości dopuszczalnych emisji niższych niż standardy emisyjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, zlokalizowanych na obszarze, na którym został przekroczony poziom dopuszczalny substancji w powietrzu, wyznaczonym w ocenie poziomów substancji w powietrzu, o której mowa w art. 89, jeżeli emisja niższa od wynikającej ze standardów emisyjnych z tych źródeł przyczyniłaby się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza na tym obszarze.

9ab. Przeprowadzając analizę, o której mowa w ust. 9aa, zarząd województwa uwzględnia udostępniane przez Komisję Europejską wyniki wymiany informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie mogą być osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.”;

2) w art. 145 w pkt 3 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) podejmowaniu odpowiednich działań niezwłocznie po stwierdzeniu niedotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. UE L 313 z 28.11.2015, str. 22).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków i odstępstw, o których mowa w pkt 1, w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami w jak najkrótszym czasie;”;

3) w art. 145a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, który otrzymał informacje lub dane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, albo deklaracje, dokumenty lub dane, o których mowa w art. 146a ust. 1, art. 146b ust. 1 i 3, art. 146j ust. 1 lub art. 146k ust. 1, przekazuje niezwłocznie te informacje, dane, deklaracje lub dokumenty wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

4) w art. 146a dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;

5) w art. 146b dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;

6) w art. 146c:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 4,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;

7) w art. 146e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Informację o cofnięciu wniosku, o którym mowa w art. 146c ust. 1, albo o uzasadnionej potrzebie zmiany Przejściowego Planu Krajowego w innym zakresie, prowadzący instalację przekazuje do ministra właściwego do spraw środowiska oraz organu właściwego do wydania pozwolenia do dnia 1 czerwca roku poprzedzającego rok, w którym zmiana ma być uwzględniona.”;

8) w art. 146f dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Projekt zmiany Przejściowego Planu Krajowego nie wymaga akceptacji Komisji Europejskiej.

6. Zmiana Przejściowego Planu Krajowego jest przyjmowana w drodze uchwały Rady Ministrów.

7. Po podjęciu uchwały, o której mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw środowiska informuje Komisję Europejską o zmianie Przejściowego Planu Krajowego.”;

9) po art. 146i dodaje się art. 146j i art. 146k w brzmieniu:

„Art. 146j. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:

- 1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.,
- 2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW,
- 3) co najmniej 50% produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle, określone jako średnia krocząca z pięciu lat, stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody

– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełniania warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż wielkości dopuszczalnej emisji tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tej substancji obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość 1100 mg/m^3_u w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa, a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż standard emisyjny tej substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość 1100 mg/m^3_u w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.

2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają informacje lub dane dotyczące w szczególności:

- 1) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw;
- 2) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardów emisyjnych;
- 3) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wielkości dopuszczalnych emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, dwutlenku siarki oraz pyłu określonych w tym pozwoleniu;
- 4) rodzaju stosowanego paliwa;
- 5) udziałów ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, w okresie ostatnich pięciu lat, wyrażonych w procentach.

3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:

- 1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.:
 - a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 5,
 - b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania,
 - c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;
- 2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo w pozwoleniu zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1, oraz potrzebę zapewnienia w okresie, o którym mowa w ust. 1, dotrzymywania dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu poza terenem, do którego

prowadzący instalację ma tytuł prawny, a także osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do końca lutego każdego roku, dane dotyczące udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat i wyrażonego w procentach.

5. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.

Art. 146k. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:

- 1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.,
- 2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW,
- 3) źródło jest wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnej do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu rozumianej jako tłocznia eksploatowana na potrzeby sieci gazowej wysokich ciśnień, z wyłączeniem gazociągów kopalnianych i bezpośrednich, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny operator systemu przesyłowego wyznaczony na podstawie art. 9h ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, 791 i 1089)

– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełniania warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki i pyłu nie wyższe niż obowiązujące w tym okresie standardy emisyjne tych substancji oraz wielkość dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tych substancji określona w pozwoleniu jako obowiązująca w dniu

31 grudnia 2024 r., a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji dwutlenku siarki i pyłu nie wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w tym okresie oraz wielkość emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż standard emisyjny tych substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r.

2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności informacje lub dane:

- 1) o których mowa w art. 146j ust. 2 pkt 1–4;
- 2) potwierdzające, że prowadzący tłocznię gazu niezbędną do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu świadczy usługę na podstawie decyzji, o której mowa w art. 9h ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:

- 1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.:
 - a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 4,
 - b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania,
 - c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia – wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;
- 2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo w pozwoleniu zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji obowiązujące w okresie, o którym mowa w ust. 1, oraz po zakończeniu tego okresu, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1.

4. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;

10) w art. 147:

a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nowo zbudowanego lub zmienionego w sposób istotny źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1.”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, w odniesieniu do źródła spalania paliw, o którym mowa w ust. 4a, należy zrealizować najpóźniej w ciągu 4 miesięcy od zakończenia rozruchu tego źródła.”;

11) w art. 152:

a) po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:

„2b. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zgłoszenie powinno także zawierać informacje o:

- 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działa zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności);
- 2) numerze REGON prowadzącego instalację;
- 3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW;
- 4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;
- 5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;
- 6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych;

- 7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła spalania paliw rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.;
- 8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach.

2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:

- 1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1000 godzin w roku,
- 2) z trzech lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku

– do zgłoszenia należy także dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.”,

- b) w ust. 6 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c;”,

- c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a–6c w brzmieniu:

„6a. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:

- 1) informacji, o których mowa w ust. 6 pkt 1 i art. 152a ust. 1 pkt 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a – przez okres eksploatacji źródła;

- 2) informacji lub dokumentów dotyczących:
- a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,
 - b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami,
 - c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,
 - d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,
 - e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2c

– przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.

6b. Informacje, decyzje lub dokumenty, o których mowa w ust. 6a, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia na każde żądanie.

6c. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy informacji, decyzji lub dokumentów, o których mowa w ust. 6a, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.³⁾). W takim przypadku organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych informacji, decyzji lub dokumentów.”,

- d) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) zmiany w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c.”;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 831, 961, 1250, 1579 i 2003 oraz z 2017 r. poz. 820.

12) po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:

„Art. 152a. 1. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia:

- 1) informuje w formie pisemnej prowadzącą instalację o przyjęciu zgłoszenia oraz wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;
- 2) przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286).

2. W przypadku instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny termin, o którym mowa w ust. 1, jest liczony od upływu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4.

3. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia przekazuje niezwłocznie w postaci elektronicznej do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami także informacje, o których mowa w art. 152 ust. 6 pkt 1.”;

13) w art. 154:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1, której częścią jest źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia ustala, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji tej instalacji, w szczególności warunki i wielkości emisji.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, przepisy art. 188 stosuje się odpowiednio.

3. Postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, wszczyna się z urzędu.”;

14) w art. 157a w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) dwa lub więcej źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r., do których nie ma zastosowania pkt 1 albo 2, i które odprowadzają gazy odlotowe przez wspólny komin lub zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia lub przyjęcia zgłoszenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części, przy czym, w przypadku gdy suma ta wynosi nie mniej niż 50 MW, przyjmuje się, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW (trzecia zasada łączenia).”;

15) w art. 169 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, mając na uwadze potrzebę ograniczania negatywnego oddziaływania produktów na środowisko na etapie ich wytwarzania i użytkowania oraz po ich zużyciu, w szczególności osiągnięcie celów, o których mowa w art. 166, może określić, w drodze rozporządzenia:”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) dla niektórych produktów lub grup produktów określonych w przepisach wydanych na podstawie pkt 2 – sposób sprawdzania spełniania wymagań, o których mowa w tych przepisach, lub metody badań, zgodnie z którymi należy stwierdzać spełnianie tych wymagań.”;

16) w art. 184 po ust. 2b dodaje się ust. 2c–2g w brzmieniu:

„2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia

na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, wniosek o wydanie pozwolenia zawiera dodatkowo informacje o:

- 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działa zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności);
- 2) numerze REGON prowadzącego instalację;
- 3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW;
- 4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;
- 5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;
- 6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych;
- 7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.;
- 8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach.

2d. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:

- 1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1000 godzin w roku,
- 2) z trzech lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18

grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku

– do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.

2e. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:

- 1) decyzji w sprawie wydania i zmiany pozwolenia – przez okres, na jaki zostało wydane pozwolenie;
- 2) informacji lub dokumentów dotyczących:
 - a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,
 - b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami,
 - c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,
 - d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,
 - e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2d

– przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.

2f. Decyzje, informacje lub dokumenty, o których mowa w ust. 2e, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do wydania pozwolenia na każde żądanie.

2g. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy decyzji, informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 2e, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na

środowisko. W takim przypadku organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych decyzji, informacji lub dokumentów.”;

17) po art. 188 dodaje się art. 188a w brzmieniu:

„Art. 188a. Organ właściwy do wydania pozwolenia, w terminie 30 dni od dnia, w którym ostateczna stała się decyzja o wydaniu albo zmianie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami.”;

18) w tytule III po dziale IVa dodaje się dział IVb w brzmieniu:

„DZIAŁ IVb

Rejestr średnich źródeł spalania paliw

Art. 236e. 1. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami prowadzi, w postaci elektronicznej, Rejestr średnich źródeł spalania paliw.

2. W Rejestrze średnich źródeł spalania paliw gromadzi się informacje dotyczące źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3:

- 1) o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, z wyjątkiem adresu zamieszkania prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c – w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1;
- 2) o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, z wyjątkiem adresu zamieszkania prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d – w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania.”;

19) w art. 342 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Tej samej karze podlega, kto:

- 1) eksploatuje instalację pomimo wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4, albo rozpoczyna eksploatację instalacji przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu;
- 2) narusza warunki decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1 lub 1a, określającej wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.³⁾) w art. 25 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami – Rejestr średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286) w art. 3 w ust. 2 w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) prowadzenie Rejestru średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.

Art. 4. Tworzy się Rejestr średnich źródeł spalania paliw.

Art. 5. 1. Informacje, o których mowa w:

- 1) art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1,
 - 2) art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 184 ust. 2d ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego
- dotyczące źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w

art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało wydane pozwolenie albo przyjęte zgłoszenie, organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia przekazuje do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, w terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. 1. W przypadku gdy organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia nie posiada informacji lub oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2b i 2c oraz art. 184 ust. 2c i 2d ustawy zmienianej w art. 1, dla źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało wydane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane albo przyjęte zgłoszenie, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wzywa prowadzącego instalację do przekazania tych informacji lub oświadczeń organowi.

2. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany do przekazania organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. Kto, pomimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 2, podlega karze grzywny.

4. Orzekanie w sprawach o czyn określony w ust. 3 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. 7. Do spraw dotyczących pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwoleń zintegrowanych dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych a

niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 8. Do źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., przepisy art. 91 ust. 9aa i 9ab ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się od dnia:

- 1) 1 stycznia 2025 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i mniejszej niż 50 MW;
- 2) 1 stycznia 2030 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

Art. 9. Dane, o których mowa w art. 146j ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, są przekazywane po raz pierwszy do końca lutego 2026 r.

Art. 10. Do źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., decyzję, o której mowa w art. 154 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wydaje w terminie do dnia:

- 1) 31 grudnia 2024 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW;
- 2) 31 grudnia 2029 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

Art. 11. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.

Art. 12. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 146h ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146h ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych

wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 15, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 10, który wchodzi w życie z dniem 20 grudnia 2018 r.;
- 3) art. 4, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw ma na celu przede wszystkim przeniesienie do prawa polskiego niektórych postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, zwanej dalej „dyrektywą MCP”. Dyrektywa ta dotyczy tzw. średnich źródeł spalania paliw, tj. źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW. W jej art. 2 stwierdzono jednak, że ma ona także zastosowanie do połączeń nowych średnich źródeł spalania paliw, w tym połączeń, w przypadku których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, do których nie stosuje się przepisów rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), zwanej dalej „dyrektywą IED”. Dyrektywa MCP wprowadza wymóg objęcia średnich źródeł systemem pozwoleń lub rejestracji, dopuszczalnymi wielkościami emisji i obowiązkiem monitorowania emisji, jak również wymóg prowadzenia Rejestru tych źródeł. Rejestr powinien zawierać informacje wymienione w załączniku I do dyrektywy MCP i powinien być publicznie dostępny.

Sprawy pozwoleń, zgłoszeń, wymagań emisyjnych oraz obowiązków pomiarowych są uregulowane w Polsce przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”, oraz rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy, w tym następującymi rozporządzeniami Ministra Środowiska:

- z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia (Dz. U. poz. 881),
- z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. poz. 880),
- z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. poz. 1546, z późn. zm.),

– z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. poz. 1542).

Sprawy dotyczące dostępu do informacji o środowisku są natomiast uregulowane przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.).

W obecnym stanie prawnym średnie źródła spalania paliw są objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia na emisję (pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego) albo obowiązkiem zgłoszenia. Problem może wystąpić w przypadku pojedynczego źródła o nominalnej mocy cieplnej wynoszącej dokładnie 1 MW, eksploatowanego jako jedyne źródło w zakładzie. Zgodnie z przepisami drugiego z ww. rozporządzeń w obecnym stanie prawnym obowiązek zgłoszenia dotyczy źródeł spalania paliw, w przypadku których łączna nominalna moc cieplna takich źródeł eksploatowanych w danym zakładzie przekracza 1 MW. Docelowo, dla zachowania zgodności z postanowieniami dyrektywy MCP, zgłoszenia powinny obejmować wszystkie średnie źródła spalania paliw, tj. źródła o jednostkowej nominalnej mocy cieplnej od 1 MW. Źródła wymagające pozwolenia na emisję podlegają okresowym pomiarom emisji, zgodnie z ww. rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody. W odniesieniu do źródeł wymagających zgłoszenia obowiązki pomiarowe mogą być nakładane przez organy ochrony środowiska w drodze decyzji. Ponadto źródła spalania paliw, w tym źródła średnie, są objęte wymaganiami emisyjnymi na mocy ww. rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów. Emisyjne i pomiarowe postanowienia dyrektywy MCP zostaną przeniesione do prawa polskiego przez zmianę dwóch przywołanych wyżej rozporządzeń wykonawczych do ustawy Poś. Zmienić należy także zakres mocy źródeł podlegających zgłoszeniu, przez objęcie zgłoszeniami źródeł o nominalnej mocy cieplnej wynoszącej 1 MW. Wdrożenie dyrektywy MCP wymaga także zmiany ustawy Poś w zakresie, w jakim reguluje ona kwestie pozwoleń na emisję i

zgłoszeń, jak również zasad łączenia źródeł spalania paliw (zasady łączenia źródeł są obecnie sformułowane w art. 157a ust. 2 ustawy Poś w odniesieniu do dużych źródeł spalania paliw, w zakresie wynikającym z dyrektywy IED). Zmiany te są omówione szczegółowo poniżej.

II. Zmiany ustawy Poś związane z transpozycją dyrektywy MCP

1. Proponowana zmiana art. 91 ustawy Poś (art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy) ma na celu zapewnienie transpozycji postanowień art. 6 ust. 9 i 10 dyrektywy MCP, które stanowią, że „W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach lub częściach stref, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza, o których mowa w art. 23 dyrektywy 2008/50/WE, oceniają potrzebę zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji niż określone w niniejszej dyrektywie, uwzględniając wyniki wymiany informacji, o której mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji istotnie przyczyni się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza.” oraz „Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów. Komisja publikuje wyniki tej wymiany informacji.”. Dodany do ustawy Poś przepis art. 91 ust. 9aa umożliwi organom właściwym do opracowania i przyjęcia programów ochrony powietrza przeprowadzanie odpowiednich analiz i ewentualne wprowadzenie ostrzejszych wymagań emisyjnych dla średnich źródeł eksploatowanych w strefach, w których nie są dotrzymanywane standardy jakości powietrza. Z kolei art. 91ab wskazuje, że przy dokonywaniu analizy organy powinny uwzględniać udostępniane przez Komisję Europejską wyniki wymiany informacji z państwami członkowskimi UE, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie mogą być osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.

2. Zmiana art. 145 ustawy Poś, proponowana w art. 1 pkt 2 ustawy, ma na celu przeniesienie postanowienia art. 7 ust. 7 dyrektywy MCP, w części dotyczącej konieczności podejmowania przez operatora działań mających na celu przywrócenie zgodności z wymaganiami emisyjnymi wynikającymi z załącznika II do dyrektywy MCP.
3. Zmiana art. 145a ustawy Poś (art. 1 pkt 3 projektowanej ustawy) jest wynikiem dodania do ustawy Poś przepisów art. 146j i art. 146k, na mocy których operatorzy średnich źródeł spalania paliw będą przekazywać organom właściwym do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia określone dokumenty dotyczące derogacji. Dokumenty te powinny być przekazane do Ministra Środowiska i odpowiedniego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.
4. Zmiany polegające na dodaniu do ustawy Poś art. 146j i art. 146k (art. 1 pkt 9 projektowanej ustawy) zapewnią transpozycję postanowień art. 6 ust. 5 akapit pierwszy i ust. 6 dyrektywy MCP, dotyczących czasowych odstępstw od wymagań emisyjnych dla niektórych średnich źródeł spalania paliw. Odstępstwa obejmują okres od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2029 r. i dotyczyć będą istniejących (w rozumieniu dyrektywy MCP) źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i mniejszej niż 50 MW, które są wykorzystywane do:
 - produkcji ciepła na potrzeby publicznej sieci ciepłowniczej (odstępstwa dla SO₂, NO_x i pyłu),
 - napędzania tłoczni gazu i są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu (odstępstwa dla NO_x).Istotą odstępstw jest stosowanie do spełniających określone kryteria źródeł istniejących dopuszczalnych wielkości emisji substancji (w zależności od mechanizmu derogacji – wszystkich substancji albo tylko niektórych), określonych w załączniku II do dyrektywy MCP, nie w terminach określonych w tej dyrektywie, lecz w terminie późniejszym – od dnia 1 stycznia 2030 r. Wielkości dopuszczalnych emisji z załącznika II do dyrektywy MCP zostaną przeniesione do prawa polskiego przez zmianę rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy Poś. Pierwotnie w projekcie ustawy zakładano skorzystanie z odstępstwa wynikającego z art. 6 ust. 5 akapit drugi dyrektywy MCP, przez objęcie

odstępstwem w zakresie wymagań emisyjnych dla pyłu istniejących źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW opalanych biomasą w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy Poś i zlokalizowanych w strefach, w których są dotrzymywane standardy jakości powietrza. W toku uzgodnień i konsultacji propozycja ta została jednak zakwestionowana. Podstawowym argumentem przemawiającym za niewprowadzaniem tej derogacji jest fakt, że w Polsce jakość powietrza jest niezadowolająca i w większości stref wyróżnionych na potrzeby oceny jakości powietrza występują przekroczenia poziomów dopuszczalnych pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 i poziomu docelowego benzo(a)pirenu. Do występowania tych przekroczeń przyczynia się m.in. spalanie biomasy. W roku 2015 poziomy dopuszczalne pyłu zawieszonego nie były przekraczane tylko na obszarze 6 stref. Ponadto oceniono, że problematyczne byłoby uwzględnienie przy stosowaniu tej derogacji jednego z istotnych kryteriów wskazanych w dyrektywie MCP, jakim jest zlokalizowanie źródła w strefie, w której są dotrzymane standardy jakości powietrza. Informacje o wynikach oceny poziomów substancji w powietrzu za dany rok kalendarzowy dostępne są bowiem dopiero w kolejnym roku. O tym, że w odniesieniu do konkretnego źródła nie jest już spełniony wymóg dotyczący jakości powietrza w strefie wiadomo z opóźnieniem jednego roku. Zastosowanie tego odstępstwa mogłoby de facto skutkować stosowaniem do niektórych średnich źródeł spalania paliw łagodniejszych wymagań emisyjnych w zakresie pyłu w sytuacji wystąpienia przekroczenia poziomów dopuszczalnych w strefie. Co więcej, ponieważ fakt występowania przekroczeń jest warunkowany wieloma czynnikami, operator nie miałby gwarancji zachowania odstępstw na zakładany okres pięciu lat. W czasie trwania derogacji mogłoby się okazać, że z uwagi na wystąpienie przekroczeń standardów jakości powietrza w strefie, w której zlokalizowane jest źródło, jego operator musiałby zapewnić ograniczenie emisji pyłu z tego źródła w niewykonalnie krótkim czasie. Z tych powodów odstąpiono od dopuszczenia w Polsce odstępstwa wynikającego z art. 6 ust. 5 akapit drugi dyrektywy MCP.

5. Zmiana art. 147 ustawy Poś (art. 1 pkt 10 projektowanej ustawy) ma na celu przeniesienie postanowienia ust. 4 załącznika III do dyrektywy MCP, zgodnie z którym: „Pierwsze pomiary przeprowadza się w ciągu czterech miesięcy od

uzyskania pozwolenia lub rejestracji obiektu lub od daty rozpoczęcia eksploatacji, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”. Dodawany przepis dotyczy nowo budowanych lub istotnie zmienionych źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia, natomiast odpowiedni przepis dotyczący źródeł istniejących, dla których w obecnym stanie prawnym wykonywanie pomiarów nie jest wymagane, zostanie zamieszczony w rozporządzeniu w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody.

6. Zmiana art. 152 i art. 184 ustawy Poś, polegająca na dodaniu ust. 2b i 2c do art. 152 oraz ust. 2c i 2d do art. 184 (art. 1 pkt 11 lit. a i pkt 16 projektowanej ustawy), zapewni transpozycję art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP. Przepis ten zobowiązuje państwa członkowskie do określenia procedury udzielenia pozwoleń lub rejestracji w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw, jak również nałożenia na operatorów tych źródeł obowiązku poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji źródła i dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I do dyrektywy MCP. W Polsce średnie źródła spalania paliw są już objęte pozwoleniami lub zgłoszeniami (odpowiadającymi wprowadzonemu dyrektywą MCP mechanizmowi rejestracji), na mocy przepisów ustawy Poś. Ustawa określa szczegółowo tryb i procedurę wydawania pozwoleń i dokonywania zgłoszeń. Zakres podmiotowy tych obowiązków jest określony w art. 180 i art. 152 ust. 1 ustawy oraz w przywołanych wcześniej rozporządzeniach wykonawczych wydanych przez Ministra Środowiska na podstawie art. 153 i art. 220 ust. 2 ustawy Poś. Pełna transpozycja art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP wymaga uzupełnienia przepisów art. 152 i art. 184 przez wskazanie tych informacji zamieszczanych we wniosku o wydanie pozwolenia oraz w zgłoszeniu instalacji, które są wymienione w załączniku I do dyrektywy MCP. Istotne jest przy tym, aby operatorzy źródeł przekazywali organom informacje o wszystkich rodzajach paliw spalanych w źródle, dla których określono wymagania emisyjne w załączniku II do dyrektywy MCP oraz przewidziano różne odstępstwa od ogólnie obowiązujących wymagań. Dotyczy to takich paliw jak:

- biomasa w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie 146 ust. 3, z wyszczególnieniem: biomasy drzewnej, słomy i innej biomasy,

- węgiel kamienny,
- olej napędowy,
- ciężki olej opałowy,
- gaz ziemny,
- niskokaloryczne gazy koksownicze w hutnictwie żelaza i stali,
- niskokaloryczne gazy wielkopieczowe w hutnictwie żelaza i stali,
- biogaz,
- paliwa stałe, ciekłe i gazowe inne niż wymienione powyżej.

Informacja o paliwach uszczegółowiona w ww. sposób umożliwi określenie standardu obowiązującego dane źródło.

Z tego samego powodu przekazywane organom informacje o rodzaju źródeł spalania paliw powinny nie tylko uwzględniać rodzaje źródeł wskazane w ust. 2 załącznika I do dyrektywy MCP (tj. kocioł, turbina gazowa, silnik Diesla, silnik dwupaliwowy, inny silnik lub inne źródło spalania paliw), ale w przypadku silników Diesla wyróżniać silniki Diesla z prędkością obrotową ≤ 1200 obr./min. oraz silniki Diesla z prędkością obrotową > 1200 obr./min. Duża szczegółowość tych informacji jest wymuszona potrzebami w zakresie inwentaryzacji źródeł i bilansowania emisji wskazywanymi przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami (KOBiZE).

7. Zmiana art. 152 i art. 184 ustawy Poś, polegająca na dodaniu ust. 6a–6c do art. 152 i ust. 2e–2g do art. 184 (art. 1 pkt 11 lit. c i pkt 16 projektowanej ustawy), zapewni transpozycję art. 7 dyrektywy MCP, który zobowiązuje operatorów średnich źródeł spalania paliw m.in. do przechowywania odpowiednich informacji i danych dotyczących źródła przez okres 6 lat i udostępniania tych danych przez operatora źródła na każde żądanie organu.
8. Dodanie do ustawy Poś przepisów art. 152a i art. 188a oraz nowego działu IVb w tytule III (zawierającego art. 236e) powinno zapewnić transpozycję art. 5 ust. 5 dyrektywy MCP, który stanowi, że właściwe organy prowadzą rejestr zawierający informacje o każdym średnim źródle spalania paliw, w tym informacje wymienione w załączniku I i informacje o zmianach w źródle, jak również muszą informować operatora źródła o fakcie rejestracji. Dyrektywa MCP wymaga, aby źródła istniejące były włączane do Rejestru od dnia zarejestrowania albo od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z dyrektywą. Termin ten dla źródeł o nominalnej

mocy cieplnej większej niż 5 MW został określony na dzień 1 stycznia 2024 r., natomiast dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW na dzień 1 stycznia 2029 r.

W Polsce średnie źródła spalania paliw są już objęte systemem pozwoleń lub zgłoszeń. W projektowanej ustawie przyjęto, że rejestr tych źródeł będzie prowadzony od dnia 1 stycznia 2019 r. i z tą datą zostaną w nim zamieszczone informacje dotyczące źródeł, dla których zgłoszenie będzie dokonane lub pozwolenie wydane po dniu wejścia w życie ustawy. Na bieżąco będą w rejestrze zamieszczane informacje o źródłach nowych w rozumieniu dyrektywy MCP, natomiast informacje dotyczące źródeł, dla których zgłoszenie zostało dokonane albo pozwolenie zostało wydane przed wejściem w życie projektowanej ustawy, powinny być zamieszczone w rejestrze w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy. W związku z tym, w okresie 24 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, organy ochrony środowiska powinny przekazać do KOBiZE informacje dotyczące takich źródeł wskazane w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b i art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c i art. 184 ust. 2d.

Pierwotnie zakładano, że rejestry średnich źródeł spalania paliw mogłyby być prowadzone przez organy ochrony środowiska właściwe do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia. Przy takim rozwiązaniu funkcjonowałyby jednak w Polsce kilkaset rejestrów. Ostatecznie przyjęto, że rejestr będzie prowadzony przez KOBiZE w ramach środków będących w jego dyspozycji. Rozwiązanie takie zapewni prowadzenie jednego rejestru dla wszystkich średnich źródeł spalania paliw eksploatowanych w Polsce. Z tego powodu organy ochrony środowiska będą musiały przekazywać do KOBiZE odpowiednie informacje dotyczące przyjętych zgłoszeń i wydanych pozwoleń na emisję (art. 1 pkt 12 i 17 oraz art. 4 i 5 projektowanej ustawy).

Zmiana art. 152 i art. 184 ustawy Poś polegająca na dodaniu ust. 6a–6c do art. 152 oraz ust. 2e–2g do art. 184 (art. 1 pkt 11 i 16 projektowanej ustawy) zapewnia przeniesienie do prawa polskiego postanowień art. 7 ust. 4–7 dyrektywy MCP. Przepisy te dotyczą przechowywania przez operatora źródła odpowiednich informacji lub danych oraz udostępniania ich na żądanie organu.

9. Zmiana art. 154 ustawy Poś (art. 1 pkt 13 projektowanej ustawy), polegająca na dodaniu do tego artykułu ust. 1a, ma na celu realizację postanowień art. 6 ust. 2 i 7 dyrektywy MCP, z których wynika konieczność zapewnienia, iż żadne średnie źródło spalania paliw nie będzie eksploatowane z naruszeniem wymagań emisyjnych wynikających z załącznika II do dyrektywy. W odniesieniu do źródeł wymagających pozwolenia na emisję realizacja tych wymagań jest zapewniona przez wynikający z ustawy Poś wymóg szczegółowego określania w pozwoleniu warunków oraz dopuszczalnych wielkości emisji dla źródła oraz wprowadzenie sankcji administracyjnych za naruszenie warunków pozwolenia. Odpowiednich regulacji nie ma w obecnym stanie prawnym w odniesieniu do wszystkich źródeł wymagających zgłoszenia. Obecnie organy właściwe do przyjęcia zgłoszenia mają bowiem możliwość, a nie obowiązek, wydania dla takich źródeł decyzji eksploatacyjnych, o których mowa w art. 154 ust. 1 ustawy Poś. Prawidłowe wypełnienie postanowień dyrektywy MCP w zakresie skutecznego egzekwowania spełniania wymagań emisyjnych w odniesieniu do średnich źródeł podlegających zgłoszeniu, wymaga objęcia wszystkich tych źródeł decyzjami eksploatacyjnymi, w których będą określone warunki i wielkości emisji. Naruszanie warunków takich decyzji jest objęte sankcją administracyjną na mocy art. 367 ust. 1 pkt 2 ustawy Poś.
10. Konieczność zmiany art. 157a ust. 2 ustawy Poś (art. 1 pkt 14 projektowanej ustawy) i dodania do niego pkt 3 wynika z potrzeby przeniesienia do prawa polskiego zasady łączenia źródeł sformułowanej w art. 4 dyrektywy MCP. Zasada ta ma zastosowanie wyłącznie do nowych średnich źródeł spalania w rozumieniu dyrektywy MCP, tj. źródeł oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. Co istotne, powinna być ona stosowana także do takich połączeń nowych średnich źródeł, w przypadku których łączna nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, do których nie stosuje się przepisów rozdziału III dyrektywy IED. Z tego powodu, formułując zasadę łączenia średnich źródeł należało wskazać, iż w przypadku gdy suma nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części źródła złożonego z kilku kotłów wynosi nie mniej niż 50 MW, to należy przyjąć, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW.

11. Zmiana art. 342 ustawy Poś (art. 1 pkt 19 projektowanej ustawy) jest konsekwencją zmiany art. 154 (dodania ust. 1a).

III. Zmiany ustawy Poś niezwiązane z transpozycją dyrektywy MCP

1. Proponowane zmiany art. 146a–146c ustawy Poś (art. 1 pkt 4–6 projektowanej ustawy) polegają na wskazaniu, iż w dużych źródłach spalania paliw objętych derogacjami dopuszczonymi na mocy dyrektywy IED nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy Poś. Wprowadzenie tego ograniczenia wynika z potrzeby usunięcia wątpliwości interpretacyjnych powstałych na gruncie obecnego brzmienia tych przepisów. Przepisy art. 146a–146i ustawy Poś – dodane ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1101) – transponują do prawa polskiego postanowienia art. 32, art. 33 i art. 35 dyrektywy IED. Spełnienie warunków określonych w art. 146a–146c umożliwia operatorom niektórych dużych źródeł spalania paliw korzystanie z czasowego odstępstwa od wymagań emisyjnych wprowadzonych od dnia 1 stycznia 2016 r. Odstępstwa te dotyczą wyłącznie źródeł spalania paliw, dla których wymagania są określone w rozdziale III dyrektywy IED i które zostały przeniesione do prawa polskiego w rozdziale 2 przywołanego wcześniej rozporządzenia MŚ z dnia 4 listopada 2014 r. Nie dotyczą one – co do zasady – źródeł, w których są spalane lub współspalane odpady niezaliczone do biomasy zdefiniowanej w art. 3 pkt 31 dyrektywy IED. Niespalanie odpadów w źródłach korzystających z derogacji zostało wymienione jako jeden z warunków derogacji w art. 146c, dotyczący Przejściowego Planu Krajowego (PPK), w związku z tym, że jest to warunek wymieniony wprost w decyzji wykonawczej Komisji 2012/115/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie IED. Brak takiego warunku w przepisach dotyczących pozostałych mechanizmów derogacyjnych (derogacji naturalnej i derogacji ciepłowniczej) wywołuje wątpliwości operatorów źródeł, którzy korzystają z tych derogacji, i uzasadnia odpowiednie uzupełnienie przepisów art. 146a i art. 146b. Konieczne jest także doprecyzowanie, iż wyłączenie dotyczy tylko tych odpadów, które nie są kwalifikowane do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.

Analogiczne ograniczenia zostały także uwzględnione w dodawanych do ustawy Poś art. 146j i art. 146k wprowadzających przepisy derogacyjne za postanowieniami art. 6 ust. 5 i 6 dyrektywy MCP. Wynikają one pośrednio z art. 2 ust. 3 lit. a tej dyrektywy, w myśl którego dyrektywa nie ma zastosowania do obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania rozdziału IV dyrektywy IED, tj. obiektów, w których spalane lub współspalane są odpady niezaliczone do biomasy.

2. Zmiany proponowane w art. 146e i art. 146f ustawy Poś (art. 1 pkt 7 i 8 projektowanej ustawy) dotyczących derogacji w ramach Przejściowego Planu Krajowego odnoszą się do kwestii procedury zmiany Planu. Obecnie dla wprowadzenia takiej zmiany stosowany jest tryb analogiczny do zastosowanego podczas przyjmowania PPK. Jest on bardzo rozbudowany i w przypadku każdej zmiany (nawet zmiany nazwy podmiotu prowadzącego instalację objętą PPK) wymaga podjęcia przez Radę Ministrów dwóch uchwał (uchwały zatwierdzającej projekt zmiany PPK i zatwierdzającej zmianę PPK) oraz akceptacji KE. Po zmianie art. 146f ustawy Poś zmiana PPK wymagać będzie przyjęcia uchwały Rady Ministrów. Nie będzie ona natomiast poprzedzana akceptacją Komisji Europejskiej. KE będzie informowana przez Ministra Środowiska o zmianie PPK zatwierdzonej przez RM, co będzie zgodne z postanowieniami art. 32 ust. 6 dyrektywy IED i pkt 4 załącznika do decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie IED. Zmianę art. 146e zaproponowano w wyniku dyskusji przeprowadzonej w toku prac nad nowelizacją rozporządzenia MŚ regulującego sprawy istotne dla realizacji Przejściowego Planu Krajowego. Wprowadzenie tej zmiany wynika z potrzeby uszczegółowienia kwestii wprowadzania zmian do PPK oraz zapobieżenia jego ciągłego nowelizowania, skutkującego potrzebą zmiany ww. rozporządzenia (tj. wszczynania procesu legislacyjnego w przypadku każdej zmiany danych określonych w rozporządzeniu). W pkt 5.2. PPK zatwierdzonego przez RM i KE stwierdzono, że chęć „wyjścia” z PPK powinna być zgłoszona do Ministra Środowiska do dnia 1 czerwca roku poprzedzającego rok, od początku którego dany obiekt nie zamierza uczestniczyć w PPK. Zważywszy na procedurę zmiany PPK, zasadne jest przyjęcie, że wszelkie zmiany w PPK, które miałyby być uwzględnione w danym

okresie rozliczeniowym przez odpowiednią zmianę PPK i rozporządzenia Ministra Środowiska, powinny być zgłoszone do dnia 1 czerwca roku poprzedzającego ten okres. Takie ograniczenie umożliwi skuteczne przeprowadzenie procesu legislacyjnego przed rozpoczęciem kolejnego okresu rozliczeniowego w ramach PPK.

3. Proponowana zmiana art. 169 (art. 1 pkt 15 projektowanej ustawy) ma na celu usunięcie wątpliwości dotyczących zakresu przedmiotowego i zakresu regulacji, które mogą być zawarte w rozporządzeniach wydawanych na podstawie ust. 1 tego przepisu. Wątpliwości te mają związek z odesłaniem w art. 169 ust. 1 do art. 166, w którego zdaniu wstępnym jest mowa wyłącznie o wytwarzaniu produktu, jakkolwiek jego pkt 2 dotyczy negatywnego oddziaływania produktu na środowisko w okresie jego użytkowania oraz po jego zużyciu. Dla usunięcia tych wątpliwości celowe jest wskazanie w zdaniu wstępnym art. 169 ust. 1, iż przepis ten dotyczy potrzeby ograniczania negatywnego oddziaływania produktów nie tylko na etapie ich wytwarzania, ale także w czasie ich użytkowania lub po zużyciu. W przypadku niektórych produktów konieczne jest także umożliwienie określania w rozporządzeniach wydawanych na podstawie art. 169 ust. 1 wymagań dotyczących sposobu sprawdzania spełniania wymagań określonych w tych rozporządzeniach lub metod badań, zgodnie z którymi należy stwierdzać spełnianie tych wymagań. Co istotne, proponowane zmiany powinny wejść w życie w możliwie jak najkrótszym terminie, z uwagi na zaawansowanie prac legislacyjnych nad aktem wykonawczym, który na mocy art. 169 ust. 1 ustawy Poś ma określić wymagania produktowe dla kotłów grzewczych o nominalnej mocy do 0,5 MW. Z tego względu proponuje się w art. 11 projektowanej ustawy, aby jej art. 1 pkt 15 wszedł w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.

IV. Zmiana innych ustaw

W art. 2 projektowanej ustawy proponuje się zmianę art. 25 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 poz. 353, z późn. zm.), natomiast w art. 3 – ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych

substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286). Zmiany te wynikają z potrzeby przeniesienia do prawa polskiego art. 5 ust. 6 dyrektywy MCP w zakresie, w jakim wprowadza on obowiązek prowadzenia publicznie dostępnego rejestru średnich źródeł spalania paliw oraz publicznego udostępniania informacji zawartych w tym rejestrze, zgodnie z dyrektywą 2003/4 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającą dyrektywę Rady 90/313/EWG.

V. Przepisy przejściowe i końcowe

1. Przepisy art. 4–6 projektowanej ustawy regulują kwestie terminów istotnych z punktu widzenia prowadzenia przez KOBiZE publicznie dostępnego rejestru średnich źródeł spalania paliw. Zgodnie z postanowieniami art. 5 dyrektywy MCP nowe średnie źródła spalania powinny być włączone do rejestru niezwłocznie po zgłoszeniu albo po wydaniu pozwolenia. Źródła nowe to zgodnie z dyrektywą źródła oddane do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie zostało wydane dla źródła po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddane do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. Uwzględniając ten fakt przyjęto w projekcie, że Rejestr średnich źródeł spalania paliw będzie prowadzony od dnia 1 stycznia 2019 r. Z tą datą zostaną w nim zamieszczone informacje dotyczące źródeł, dla których zgłoszenie będzie dokonane albo pozwolenie zostanie wydane po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy, a na bieżąco będą w nim zamieszczane informacje o źródłach nowych. Natomiast w myśl postanowień dyrektywy MCP informacje o istniejących średnich źródłach spalania paliw powinny być objęte rejestrem od dnia zarejestrowania albo od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z dyrektywą. Termin ten dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW jest określony w dyrektywie na dzień 1 stycznia 2024 r., natomiast dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW na dzień 1 stycznia 2029 r. Uwzględniając fakt, że średnie źródła spalania paliw eksploatowane w Polsce są już objęte systemem pozwoleń lub zgłoszeń, przyjęto, że informacje o źródłach, dla których przed wejściem w życie ustawy zostało wydane pozwolenie lub przyjęte zgłoszenie, zostaną zamieszczone w Rejestrze w terminie 3 lat od wejścia w życie projektowanej ustawy.

W związku z tym, w okresie dwóch lat, licząc od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, organy ochrony środowiska powinny przekazać do

KOBiZE informacje dotyczące takich źródeł wskazane w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b i art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c ustawy Poś oraz wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c i art. 184 ust. 2d ustawy Poś.

W przypadku gdy organ nie posiada informacji, o których mowa w załączniku I do dyrektywy MCP (proponowanym do przeniesienia do art. 152 i art. 184 ustawy Poś), powinien wezwać operatora średniego źródła spalania paliw do przekazania tych informacji. Niedostosowanie się do wezwania i nieprzekazanie informacji powinno skutkować karą grzywny. Istotnym argumentem przemawiającym za przyjęciem wcześniejszego niż wynikałoby to z dyrektywy zamieszczenia danych dotyczących istniejących średnich źródeł spalania paliw w Rejestrze jest art. 11 ust. 2 dyrektywy MCP. Na jego mocy do dnia 1 stycznia 2021 r państwa członkowskie przekazują KE szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji CO oraz wszelkie dostępne informacje o stężeniu emisji CO ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej. Wykonanie tego zadania wymaga w pierwszej kolejności zinwentaryzowania wszystkich średnich źródeł spalania, co może umożliwić jedynie Rejestr. Jeżeli dane dla istniejących źródeł miałyby być zamieszczone w Rejestrze dopiero od 2024/2029 r., to może pojawić się problem braku odpowiednich informacji do sprawozdań sporządzanych na podstawie ww. art. 11 ust. 2 dyrektywy MCP.

2. Art. 7 reguluje sprawę stosowania przepisów projektowanej ustawy do spraw dotyczących pozwoleń dla średnich źródeł spalania paliw, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy.
3. Art. 8 projektowanej ustawy wprowadza przepisy przejściowe, które określają terminy związane z możliwością przyjęcia ostrzejszych wymagań emisyjnych dla źródeł MCP eksploatowanych w strefach, w których nie są dotrzymane standardy jakości powietrza. Co istotne, zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy MCP istniejące średnie źródła spalania paliw nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II do dyrektywy odpowiednio:
 - od dnia 1 stycznia 2025 r. – w przypadku źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW,
 - od dnia 1 stycznia 2030 r. – w przypadku źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW.

W terminach wcześniejszych postanowienia dyrektywy MCP mają zastosowanie do źródeł nowych, tj. źródeł oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródeł wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. Zważywszy na ten fakt, wskazano w art. 6 projektowanej ustawy, że w odniesieniu do źródeł istniejących przepisy umożliwiające zaostrzenie wynikających z dyrektywy wymagań emisyjnych może nastąpić z uwzględnieniem ww. terminów.

4. Art. 9 reguluje sprawę terminu, w którym po raz pierwszy powinno być przekazane odpowiednim organom rozliczenie potwierdzające spełnianie warunku tzw. derogacji ciepłowniczej, o której mowa w art. 146j. Pierwszym rokiem stosowania tej derogacji jest rok 2025, a więc pierwsze dane potwierdzające spełnianie podstawowego warunku tej derogacji powinno nastąpić w 2026 r.
5. Art. 10 ma związek z proponowanym dodaniem ust. 1a w art. 154 ustawy Poś, w celu zapewnienia dotrzymania emisyjnych postanowień dyrektywy MCP przez objęcie wszystkich średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia decyzjami eksploatacyjnymi. W odniesieniu do źródeł istniejących postanowienia emisyjne wynikające z dyrektyw MCP będą obowiązywać od dnia 1 stycznia 2025 r. albo od 1 stycznia 2030 r., w zależności od wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła. W tych terminach powinny także obowiązywać dla istniejących średnich źródeł wymagających zgłoszenia decyzje określające wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, w tym warunki i wielkości emisji.
6. Art. 11 stanowi o zachowaniu w mocy dotychczasowych aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 oraz o możliwości ich zmiany.
7. Art. 12 dotyczy zachowania w mocy aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146h i art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1. W odniesieniu do obydwu rozporządzeń proponuje się bezterminowe zachowanie ich w mocy i umożliwienie dokonywania ich zmiany.

Jest to szczególnie ważne w odniesieniu do art. 169 ust. 1 z uwagi na fakt, że na podstawie tego przepisu wydawane są różne rozporządzenia, a zmiana brzmienia przepisu upoważniającego jest zmianą doprecyzowującą istotną z punktu

widzenia wydania jednego z tych rozporządzeń (obecnie procedowanego) i nie ma wpływu na treść i zakres aktów, które na podstawie tego przepisu zostały wydane przed wejściem w życie projektowanej ustawy.

8. Art. 13 określa termin wejścia w życie projektowanej ustawy. Zważywszy na fakt, że transpozycja dyrektywy MCP powinna nastąpić do dnia 19 grudnia 2017 r., zaproponowano, aby ustawa weszła w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Wyjątek stanowią zmiany wynikające z art. 1 pkt 10, art. 1 pkt 15 oraz art. 4. Pierwszy z tych przepisów dotyczy nowych średnich źródeł spalania paliw i powinien wejść w życie z dniem 20 grudnia 2018 r., trzeci dotyczy terminu, od którego będzie prowadzony w Polsce Rejestr średnich źródeł spalania paliw (1 stycznia 2019 r.), natomiast drugi obejmuje zmianę art. 169 ustawy Poś i nie ma związku z transpozycją dyrektywy MCP. Zmiana art. 169 ust. 1 ustawy Poś powinna wejść w życie w możliwie jak najkrótszym terminie, z uwagi na zaawansowanie prac legislacyjnych nad aktem wykonawczym, który na mocy tego przepisu ma określić wymagania produktowe dla kotłów grzewczych o nominalnej mocy do 0,5 MW. Z tego względu zaproponowano, aby art. 1 pkt 15 projektowanej ustawy wszedł w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.

VI. Wpływ projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Średnie źródła spalania paliw, których dotyczą zmiany wprowadzane w ustawie Poś – niezależnie od tego przez jaki podmiot (przedsiębiorcę czy podmiot niebędący przedsiębiorcą) są eksploatowane – podlegają obecnie w Polsce pod systemem regulacyjny obejmujący pozwolenia na emisję i zgłoszenia, na mocy przepisów art. 152, art. 180 i art. 220 ustawy Poś oraz dwóch rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy wydanych przez Ministra Środowiska w dniu 2 lipca 2010 r.:

- w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia (Dz. U. poz. 881),
- w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. poz. 880).

Przedsiębiorcy eksploatujący takie źródła powinni posiadać wymagane pozwolenie na emisję albo powinni byli dokonać zgłoszenia (w zależności od wielkości łącznej nominalnej mocy cieplnej wszystkich źródeł spalania paliw eksploatowanych w zakładzie). Obecnie obowiązek zgłoszenia nie dotyczy średnich źródeł spalania paliw, których nominalna moc cieplna wynosi dokładnie 1 MW, i które są eksploatowane jako jedyne źródła w zakładzie. Zgodnie z dyrektywą zgłoszenie takich źródeł powinno nastąpić przed dniem 1 stycznia 2029 r. Dla objęcia ich zgłoszeniami przewiduje się zmianę drugiego z ww. rozporządzeń w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W odniesieniu do źródeł wymagających zgłoszenia organy ochrony środowiska mają możliwość wydania decyzji eksploatacyjnej, o której mowa w art. 154 ustawy Poś. Dla skutecznej realizacji postanowień art. 6 ust. 2 i 7 dyrektywy MCP przepis ten zostanie zmieniony w sposób gwarantujący objęcie decyzjami eksploatacyjnymi wszystkich średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia. Do istniejących średnich źródeł spalania paliw wymóg ten będzie miał zastosowanie od dnia 1 stycznia 2025 r. i od dnia 1 stycznia 2030 r., w zależności od wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła. W myśl obowiązujących przepisów ustawy Poś instalacja nie może być przekazana do użytkowania przed uzyskaniem przez operatora wymaganego prawem pozwolenia na emisję albo przed skutecznym dokonaniem wymaganego prawem zgłoszenia. Szczegółowe regulacje dotyczące zwolnienia z pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza i wymagalności zgłoszeń zawierają ww. rozporządzenia. Wejście w życie projektowanej ustawy może w odniesieniu do źródeł już eksploatowanych spowodować potrzebę przekazania przez operatora – na wezwanie organu – dodatkowych informacji dotyczących źródła. Będzie to jednak czynność jednorazowa, uzasadniona nieposiadaniem przez organ wszystkich informacji o źródle, które zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy MCP, powinny być zamieszczone w Rejestrze.

W odniesieniu do źródeł nowo budowanych przyjęcie niniejszej ustawy także nie zmieni obowiązków operatora. Proponowane zmiany dotyczą doprecyzowania zakresu informacji o źródle, które będą przekazywane do organu we wniosku o wydanie pozwolenia albo w zgłoszeniu oraz określania w decyzjach eksploatacyjnych warunków i wielkości emisji dla źródeł objętych zgłoszeniem. Zakres informacji zamieszczanych w zgłoszeniu powinien odpowiadać

wymaganiom określonym w załączniku I do dyrektywy MCP. Operator średniego źródła spalania paliw będzie po zmianie ustawy Poś zobowiązany wprost do przekazania organowi wszystkich informacji o źródle, które powinny być zamieszczone w Rejestrze. Zakres tych informacji jest określony w zmienianych przepisach art. 152 i art. 184 ustawy Poś. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia, uwzględniając informacje o źródle uzyskane od operatora, będzie określał warunki jego eksploatacji w decyzji, o której mowa w ust. 1a dodawanym do art. 154.

V. Informacje końcowe

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej oraz nie zawiera norm technicznych, a także przepisów technicznych podlegających procedurze notyfikacji wymaganej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Paweł Safek – Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Kinga Majewska – Zastępca Dyrektora Departamentu Ochrony Powietrza i Klimatu kinga.majewska@mos.gov.pl, tel. 22 3692437</p>	<p>Data sporządzenia 03.07.2017 r.</p> <p>Źródło: Prawo UE (Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania)</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych UC72</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 18 grudnia 2015 r. weszła w życie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2193 (UE) z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (dyrektywa MCP). Wprowadza ona dla średnich źródeł spalania paliw dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i pyłów, wymóg objęcia ich pozwoleniami lub rejestracją oraz wymagania dotyczące monitorowania emisji i eksploatacji urządzeń redukujących emisję. Zgodnie z art. 17 dyrektywy MCP państwa członkowskie powinny przyjąć regulacje zapewniające wykonanie postanowień dyrektywy do dnia 19 grudnia 2017 r.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W Polsce istnieje już system regulujący sprawy związane z emisją zanieczyszczeń ze średnich źródeł spalania paliw, a transpozycja postanowień dyrektywy MCP wymaga jedynie zmiany, rozwinięcia lub doprecyzowania niektórych przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”, oraz aktów wykonawczych do niej. Oznacza to, że wdrożenie postanowień dyrektywy MCP do prawa polskiego będzie wymagać zmiany tylko niektórych przepisów regulujących obecne wymagania dla źródeł średniej mocy.

W celu wdrożenia dyrektywy MCP proponuje się zmianę ustawy Poś, w zakresie dotyczącym:

- zawartości wniosków o wydanie pozwoleń,
- informacji zamieszczanych w zgłoszeniach,
- prowadzenia publicznie dostępnego rejestru średnich źródeł spalania paliw,
- uwzględniania na etapie przygotowywania programów ochrony powietrza potrzeby wprowadzenia bardziej rygorystycznych od wynikających z dyrektywy MCP dopuszczalnych wielkości emisji dla średnich źródeł zlokalizowanych w strefach, w których nie są dotrzymane standardy jakości powietrza.

Dla niektórych istniejących źródeł spalania paliw zmiany w ustawie Poś będą także umożliwiały skorzystanie przez operatorów tych źródeł z mechanizmów derogacyjnych przewidzianych w dyrektywie, odraczających termin wejścia w życie zastrzonych wymagań emisyjnych. Dopuszczone dyrektywą MCP odstępstwa od ogólnych wymagań emisyjnych, które powinny być uwzględnione przy zmianie ustawy Poś, są odstępstwami czasowymi (obejmują okres od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2029 r.).

Dopełnieniem transpozycji będzie zmiana rozporządzeń wykonawczych do ustawy Poś regulujących sprawy standardów emisyjnych, wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz zgłoszeń instalacji, zgodnie z wymaganiami dyrektywy MCP.

Transpozycja dyrektywy MCP wymagać będzie także zmiany ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.), w celu dodania przepisów o Rejestrze średnich źródeł spalania paliw do katalogu dokumentów udostępnianych publicznie, jak również ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286) w celu przypisania Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami, zwanemu dalej „KOBiZE”, dodatkowego zadania, jakim jest prowadzenie Rejestru średnich źródeł spalania paliw.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W związku z tym, że w krajach UE wymagania w zakresie normowania emisji są regulowane w przepisach prawa krajowego, implementacja dyrektywy MCP prawdopodobnie oznaczać będzie dla państw członkowskich zmianę prawa – tak aby dostosować je do wymagań określonych w dyrektywie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
<p>Organy ochrony środowiska (marszałek województwa, starosta/prezydent miasta w miastach na prawach powiatu – w zależności od rodzaju instalacji eksploatowanych lub planowanych do eksploatacji na terenie zakładu i skali działań prowadzonych w instalacjach/źródłach, regionalny dyrektor ochrony środowiska – w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych)</p>	<p>Organy ochrony środowiska: – 16 marszałków województw, – 314 starostów, – 16 regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, – 66 prezydentów miast na prawach powiatu.</p>	<p>Baza teleadresowa JST Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – http://administracja.mswia.gov.pl/adm/baza-jst/baza-teleadresowa-jst-d/7788, Baza-teleadresowa-JST-dopobrania.html</p>	<p>1. Rejestracja źródła (przyjęcie zgłoszenia i wydanie decyzji eksploatacyjnej) albo wydanie pozwolenia. 2. Przeprowadzenie przez organy właściwe do opracowania programów ochrony powietrza analizy dotyczącej zasadności wprowadzenia ostrzejszych wymagań emisyjnych dla źródeł MCP eksploatowanych w strefach, w których nie są dotrzymywane standardy jakości powietrza.</p> <p>Dyrektywa MCP wprowadza wymóg posiadania pozwolenia albo zarejestrowania źródła. Dla źródeł istniejących wyznacza terminy wypełnienia tych obowiązków zależne od nominalnej mocy cieplnej: – dla źródeł o mocy większej niż 5 MW – od 1 stycznia 2024 r., – dla źródeł o mocy nie większej niż 5 MW – od 1 stycznia 2029 r.</p> <p>Dyrektywa MCP wymaga także (w art. 5 ust. 5) prowadzenia rejestru średnich źródeł spalania.</p> <p>Określone w dyrektywie MCP systemowi rejestracji i pozwoleń dla średnich źródeł spalania odpowiada funkcjonujący w Polsce system regulacyjny obejmujący pozwolenia na emisję oraz zgłoszenia instalacji. Przedmiotowe źródła są w obecnym stanie prawnym objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, pozwolenia zintegrowanego albo obowiązkiem dokonania zgłoszenia (w zależności od rodzaju stosowanego paliwa oraz łącznej nominalnej mocy cieplnej wszystkich instalacji spalania paliw w danym zakładzie). Dane o zgłoszeniach i pozwoleniach na emisję są przez organy ochrony środowiska zamieszczane w publicznie dostępnych wykazach, zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 23 lit. j oraz k ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Po projektowanej zmianie ustawy PoS organy te będą także przekazywać odpowiednie dane o średnich źródłach spalania paliw do KOBiZE, który będzie prowadził publicznie dostępny rejestr tych źródeł odpowiadający wymaganiom dyrektywy MCP.</p> <p>Wynikające z dyrektywy MCP</p>

			zobowiązanie do dokonywania analiz w zakresie potrzeby wprowadzenia bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji od określonych w jej załączniku II w odniesieniu do średnich źródeł zlokalizowanych w strefach, w których nie są dotrzymane standardy jakości powietrza, będzie w Polsce realizowane przez przeprowadzanie odpowiednich analiz przez władze samorządów województw na etapie opracowywania programów ochrony powietrza.
Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami	1		Publicznie dostępny rejestr średnich źródeł spalania paliw, spełniający wymagania dyrektywy MCP, będzie w Polsce prowadzony przez KOBiZE.
Operatorzy średnich źródeł spalania paliw znajdujących się np. na terenie MŚP oraz osiedlowych kotłowni.	4812 źródeł, w tym: 3441 źródeł o mocy 1–5 MW, 1259 źródeł o mocy 5–20 MW, 112 źródeł o mocy 20–50 MW.	Dane dotyczące liczby średnich źródeł spalania paliw są ustalone na podstawie raportów wprowadzonych do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (dane KOBiZE za 2015 r.)	Informacje i dane będące w dyspozycji organów ochrony środowiska dotyczące istniejących średnich źródeł spalania paliw mogą wymagać uzupełnienia, w celu umożliwienia prowadzenia rejestru zgodnego z wymaganiami dyrektywy MCP. Dyrektywa stanowi, że istniejące źródła powinny być włączane do rejestru z zachowaniem określonych w niej terminów na zarejestrowanie obiektu lub uzyskanie pozwolenia. Terminy te są odległe i zależą od wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła (1 stycznia 2024 i 1 stycznia 2029 r.). Zważywszy na fakt, że w Polsce już obecnie średnie źródła spalania paliw są objęte pozwoleniami lub zgłoszeniami, nie ma przeszkód, aby informacje o tych źródłach zostały zamieszczone w rejestrze w terminie wcześniejszym, np. w okresie trzech lat od wejścia w życie ustawy. Ponadto prawidłowe wypełnienie postanowień dyrektywy w zakresie skutecznego egzekwowania spełniania wymagań emisyjnych w odniesieniu do średnich źródeł objętych zgłoszeniami, wymaga objęcia wszystkich tych źródeł decyzjami eksploatacyjnymi, w których będą określone warunki i wielkości emisji. W odniesieniu do źródeł istniejących, dla których takie decyzje nie zostały dotychczas wydane, powinno to nastąpić do dnia 1 stycznia 2025 r. lub 2030 r. odpowiednio do wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został przesłany do konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

- Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- Polski Komitet Energii Elektrycznej,

- Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- Izba Energetyki Przemysłowej,
- Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt”,
- Politechnika Szczecińska,
- Politechnika Warszawska,
- Politechnika Wroclawska,
- Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy,
- Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
- Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- Polska Izba Ekologii,
- Zielone Mazowsze,
- Polska Zielona Sieć,
- Liga Ochrony Przyrody,
- Polski Klub Ekologiczny,
- ATMOTERM S.A.,
- Ekometria – Biuro Studiów i Pomiarów Proekologicznych,
- Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych,
- Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast „OBREM”,
- Centrum Prawa Ekologicznego.

Projekt ustawy został przesłany do opiniowania do następujących podmiotów:

- Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- wojewodowie,
- marszałkowie województw,
- wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska,
- Główny Inspektorat Sanitarny,
- Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych,
- Główny Urząd Statystyczny,
- Polski Komitet Normalizacyjny,
- Polskie Centrum Akredytacji,
- Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- Polska Akademia Nauk.

Projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania w trybie ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029) do następujących podmiotów:

- Konfederacja „Lewiatan”,
- Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związek Pracodawców Business Centre Club,
- Związek Rzemiosła Polskiego.

Projekt ustawy przekazano do konsultacji publicznych, opiniowania i uzgodnień na okres 30 dni (do organizacji pracodawców i Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego) i 21 dni (do pozostałych podmiotów) oraz zamieszczono w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i OSR skierowano do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 759). Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego (Dz. U. poz. 1240). Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy problematyki zadań związków zawodowych projekt nie podlega opiniowaniu przez reprezentatywne związki zawodowe.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]						
	0 (2017)	1 (2018)	2 (2019)	3 (2020)	5 (2022)	10 (2027)	Łącznie (0–10)

Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	brak wpływu
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	brak wpływu
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (NFOŚiGW)	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	brak wpływu
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (NFOŚiGW)	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania	brak						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Zmiana ustawy Poś nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w szczególności na dochody i wydatki budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Nie wprowadza ona nowych mechanizmów regulacyjnych, a jedynie modyfikuje już istniejące. Systemowi rejestracji i pozwoleń, którego dotyczy art. 5 dyrektywy MCP, odpowiada system regulacyjny obejmujący pozwolenia na emisję i zgłoszenia instalacji funkcjonujący w Polsce na mocy ustawy Poś. Transpozycja tego przepisu nie wymaga zmiany obciążeń regulacyjnych, jedynie objęcia wszystkich źródeł wymagających zgłoszenia decyzjami eksploatacyjnymi oraz doprecyzowania w zakresie informacji przekazywanych na potrzeby pozwoleń i zgłoszeń przez operatorów źródeł. Organy, które posiadają informacje na temat średnich źródeł – ponieważ wydały pozwolenia lub przyjęły zgłoszenia dotyczące tych źródeł – przekażą odpowiednie informacje do KOBiZE. Projekt zakłada powierzenie KOBiZE dodatkowego zadania polegającego na prowadzeniu rejestru średnich źródeł spalania paliw, przy założeniu, że prowadzenie rejestru nie będzie pociągać dodatkowych kosztów po stronie KOBiZE.						

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	brak możliwości określenia wpływu
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	brak możliwości określenia wpływu
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	brak możliwości określenia wpływu
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	
Niemierzalne	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Średnie źródła spalania paliw, których dotyczy dyrektywa MCP i projektowana ustawa, podlegają obecnie w Polsce pod systemem regulacyjny obejmujący pozwolenia na emisję i zgłoszenia, na mocy przepisów art. 152, art. 180 i art. 220 ustawy Poś oraz dwóch rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy wydanych przez Ministra Środowiska w dniu 2 lipca 2010 r.: – w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga							

pozwolenia (Dz. U. poz. 881),
– w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. poz. 880).
Operatorzy średnich źródeł spalania paliw, których dotyczą ww. rozporządzenia i które są obecnie w eksploatacji, powinni posiadać wymagane pozwolenie albo powinni byli dokonać zgłoszenia (w zależności od wielkości łącznej nominalnej mocy cieplnej wszystkich źródeł spalania paliw eksploatowanych w zakładzie). W odniesieniu do źródeł wymagających zgłoszenia organy ochrony środowiska mają możliwość wydania decyzji eksploatacyjnej, o której mowa w art. 154 ustawy Poś. Dla skutecznej realizacji postanowień art. 6 ust. 2 i 7 dyrektywy MCP przepis ten zostanie zmieniony w sposób gwarantujący objęcie decyzjami eksploatacyjnymi wszystkich średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia. Do źródeł istniejących wymóg ten będzie miał zastosowanie od dnia 1 stycznia 2025 r. i od dnia 1 stycznia 2030 r. – w zależności od wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła.
W myśl obowiązujących przepisów ustawy Poś instalacja nie może być przekazana do użytkowania przed uzyskaniem przez operatora wymaganego prawem pozwolenia na emisję albo przed skutecznym dokonaniem wymaganego prawem zgłoszenia. Szczegółowe regulacje dotyczące zwolnienia z pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza i wymagalności zgłoszeń zawierają ww. rozporządzenia.
Wejście w życie projektowanej ustawy może w odniesieniu do źródeł już eksploatowanych spowodować potrzebę przekazania przez operatora – na wezwanie organu – dodatkowych informacji dotyczących źródła. Będzie to jednak czynność jednorazowa, uzasadniona nieposiadaniem przez organ wszystkich informacji o źródle, wymaganych zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy MCP, które powinny być zamieszczone w rejestrze. Może to dotyczyć informacji na temat sektora, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działu zakładu, w którym to źródło jest eksploatowane (kod PKD), a w przypadku źródła wymagającego zgłoszenia także informacji takich jak:

- 1) data oddania źródła do użytkowania,
- 2) rodzaj i nominalna moc cieplna źródła wyrażona w MW;
- 3) ilości i rodzaje stosowanych paliw,
- 4) przewidywany czas użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywane średnie obciążenie podczas użytkowania.

Informacje te nie są obecnie wprost wymienione w art. 152 ust. 2 ustawy jako konieczne do zamieszczenia w zgłoszeniu, co nie znaczy, że organ ich nie posiada. Zgodnie z art. 152 ust. 2 pkt 7 ustawy Poś zgłoszenie powinno zawierać „informację, czy stopień ograniczania wielkości emisji jest zgodny z obowiązującymi przepisami”. W przypadku instalacji zgłaszanej z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza zgodność z obowiązującymi przepisami działań realizowanych w takiej instalacji powinna być sprawdzana – co do zasady – z uwzględnieniem określonych prawnie wymagań w zakresie ochrony powietrza. W zależności od rodzaju instalacji objętych obowiązkiem zgłoszenia, jak też rodzaju substancji wprowadzanych z tych instalacji do powietrza, wymaganiami takimi są standardy emisyjne, standardy jakości powietrza lub wartości odniesienia niektórych substancji w powietrzu. Sprawdzenie dotrzymywania obowiązujących standardów emisyjnych i norm jakości powietrza (określonych w rozporządzeniach Ministra Środowiska wydanych na podstawie art. 86 ust. 1 i 2, art. 146 ust. 3 i art. 222 ust. 2 ustawy – Poś) wymaga uwzględnienia wielu danych dotyczących instalacji i jej lokalizacji (m.in. danych techniczno-technologicznych, meteorologicznych, topograficznych) i wykonania odpowiednich obliczeń. Dla sprawdzenia, czy dla danego źródła spalania paliw są dotrzymywane standardy emisyjne, konieczne jest przede wszystkim ustalenie tych standardów, co wymaga wskazania rodzaju i nominalnej mocy cieplnej źródła, rodzaju spalanego paliwa, czasu użytkowania źródła, a także daty oddania źródła do użytkowania, ponieważ od tych parametrów uzależnione są wartości standardów. Niedotrzymywanie standardów emisyjnych jest przesłanką do odmowy przyjęcia zgłoszenia w przypadku źródła nowo budowanego lub istotnie zmienionego oraz do wydania decyzji eksploatacyjnej, o której mowa w art. 154 ustawy Poś – w przypadku źródła istniejącego. Podobnie w przypadku źródeł wymagających pozwolenia objętych standardami emisyjnymi. Zgodnie z przepisami ustawy Poś operator źródła nie uzyska pozwolenia na wprowadzanie substancji do powietrza, jeżeli we wniosku o wydanie pozwolenia nie wykaże, że eksploatacja źródła nie powoduje przekroczenia standardów emisyjnych (art. 186 pkt 2). W tym celu niezbędne jest określenie obowiązujących standardów emisyjnych, a więc znajomość parametrów techniczno-eksploatacyjnych, od których są uzależnione standardy. Wynika stąd, że niektóre informacje o źródle uwzględnione w załączniku I do dyrektywy MCP, jakkolwiek nie są obecnie wprost wymienione jako konieczne do zamieszczenia w zgłoszeniu lub we wniosku o wydanie pozwolenia, i tak powinny być w posiadaniu organu przyjmującego

zgłoszenie. Przypadek każdej instalacji, dla której zgłoszenie zostało dokonane, będzie analizowany przez organ indywidualnie.

W odniesieniu do źródeł nowo budowanych obowiązki operatora także nie ulegają zmianie. Zmiany wprowadzone projektowaną ustawą dotyczą natomiast doprecyzowania zakresu informacji o źródle, które będą przekazywane do organu we wniosku o wydanie pozwolenia albo w zgłoszeniu, oraz określania warunków i wielkości emisji ze źródeł w decyzjach eksploatacyjnych. Zakres informacji zamieszczanych w zgłoszeniu powinien odpowiadać wymaganiom określonym w załączniku I do dyrektywy MCP. Tak jak stwierdzono powyżej, operator średniego źródła spalania paliw będzie po zmianie ustawy zobowiązany wprost do przekazania organowi wszystkich informacji o źródle, które powinny być zamieszczone w rejestrze. Zakres tych informacji będzie określony w zmienionych przepisach art. 152 i art. 184 ustawy Poś. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia, uwzględniając informacje przekazane przez operatora źródła, będzie ustalał warunki jego eksploatacji w decyzji, o której mowa w art. 154 ustawy Poś.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: nie dotyczy

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: nie dotyczy

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Proponowana zmiana ustawy Poś nie wprowadza nowych, a jedynie modyfikuje istniejące już obciążenia regulacyjne. Poza zmianą ustawy Poś wynikającą z potrzeby przeniesienia do prawa polskiego postanowień dyrektywy MCP, doprecyzowane zostaną niektóre przepisy tej ustawy związane z wdrożeniem innych aktów prawa unijnego (np. dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych).

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie przedmiotowej ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Brak

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

W odniesieniu do źródeł określanych w dyrektywie MCP jako istniejące (tj. oddanych do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., lub dla których uzyskano pozwolenie na podstawie przepisów krajowych przed dniem 19 grudnia 2017 r., pod warunkiem, że zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.) wynikający z dyrektywy wymóg uzyskania pozwolenia albo zarejestrowania obiektu obowiązuje:

- od 1 stycznia 2024 r. – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW,
- od 1 stycznia 2029 r. – dla źródeł o mocy nie większej niż 5 MW.

Ponieważ średnie źródła spalania paliw eksploatowane w Polsce są już objęte systemem pozwoleń na emisję lub zgłoszeń, założono, że informacje o źródłach istniejących powinny być wprowadzone do rejestru we wcześniejszym terminie – w okresie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy. Biorąc pod uwagę to założenie, w przepisie przejściowym projektowanej ustawy zostanie określony odpowiednio długi okres (2 lata) na przekazanie przez organy ochrony środowiska odpowiednich informacji i danych do KOBiZE. Jeżeli dla źródła już zgłoszonego lub działającego na podstawie ważnego pozwolenia na emisję organ nie będzie dysponował wszystkimi danymi, które powinny być zamieszczone w rejestrze,

operator źródła zostanie wezwany do przekazania brakujących danych organowi. Prowadzenie rejestru średnich źródeł spalania nie powinno wiązać się z dodatkowymi obciążeniami. Zadanie to będzie realizowane w ramach środków będących w dyspozycji KOBiZE

Ustawa zmieniająca ustawę Poś powinna także wprowadzić przepisy umożliwiające podmiotom eksploatującym niektóre istniejące średnie źródła spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW skorzystanie z czasowych odstępstw (derogacja ciepłownicza, derogacja dla niektórych obiektów wykorzystywanych do napędzania tłoczni gazu) od dopuszczalnych wielkości emisji, które zgodnie z dyrektywą – co do zasady – będą obowiązywać dla takich źródeł od 1 stycznia 2025 r. Transpozycja dyrektywy MCP wymagać będzie zmiany nie tylko ustawy Poś, ale także dwóch innych ustaw: ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, w celu uzupełnienia katalogu dokumentów zamieszczanych w BIP o rejestry średnich źródeł spalania paliw oraz określenia dodatkowego zadania dla KOBiZE.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie przewiduje się przeprowadzenia ewaluacji efektów projektu, ponieważ zmiana ustawy Poś wynika z transpozycji tylko niektórych postanowień dyrektywy MCP i będzie dotyczyć mechanizmów funkcjonujących w krajowym porządku prawnym. Ewaluacji podlegać będą natomiast zmiany, które – jako skutek wdrożenia dyrektywy – zostaną wprowadzone do rozporządzeń wykonawczych do ustawy Poś regulujących sprawy standardów emisyjnych (wyrażonych dla średnich źródeł spalania jako stężenie gazów lub pyłów w gazach odlotowych) oraz wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

-

Raport

z opiniowania i konsultacji publicznych

projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska

oraz niektórych innych ustaw

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projektowana ustawa została udostępniona na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie tej ustawy.

W ramach opiniowania informację o zamieszczeniu projektu na stronie BIP RCL, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, otrzymali:

- wojewodowie,
- marszałkowie województw,
- wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska,
- Główny Inspektorat Sanitarny,
- Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych,
- Główny Urząd Statystyczny,
- Polski Komitet Normalizacyjny,
- Polskie Centrum Akredytacji,
- Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- Polska Akademia Nauk.

Ponadto, w trybie ustawy z dnia 23 maja 1991 r. *o organizacjach pracodawców* (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029), informację o zamieszczeniu projektu na stronie BIP RCL, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny otrzymali:

- Konfederacja „Lewiatan”,
- Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
- Związek Pracodawców Business Centre Club,
- Związek Rzemiosła Polskiego.

Zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. *o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej* (Dz. U. poz. 759) projekt ustawy został skierowany - pismem z dnia 27 stycznia 2017 r. - do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST). W ramach opiniowania projektu przez KWRiST uwagi zgłosił Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego, Zachodniopomorskiego, Podkarpackiego i Śląskiego. Ministerstwo Środowiska przekazało do KWRiST stanowisko do wniesionych uwag w dniu 10 lutego 2017 r. W trakcie posiedzenia Zespołu ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej i Środowiska KWRiST, w dniu 13 lutego 2017 r., stwierdzono, że projekt trafił pod obrady Zespołu przedwcześnie, ponieważ proces opiniowania i uzgodnień jest w toku. W związku z tym, po zakończeniu etapu opiniowania i uzgodnień, projekt ustawy przygotowany z uwzględnieniem uwag wniesionych na tym etapie został ponownie przekazany do KWRiST, pismem z dnia 24 kwietnia 2017 r. Uwagi do projektu zgłosił Urząd

Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego, Łódzkiego, Śląskiego i Opolskiego. Ministerstwo Środowiska odniosło się do tych uwag i projekt został pozytywnie zaopiniowany przez Zespół ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej i Środowiska KWRiST na posiedzeniu w dniu 22 maja 2017 r. Zgodnie z postanowieniem KWRiST decyzja Zespołu odnośnie do tego projektu jest opinią wiążącą.

W ramach konsultacji publicznych informację o zamieszczeniu projektu na stronie BIP RCL, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny otrzymali:

- Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- Polski Komitet Energii Elektrycznej,
- Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- Izba Energetyki Przemysłowej,
- Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt”,
- Politechnika Szczecińska,
- Politechnika Warszawska,
- Politechnika Wroclawska,
- Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy,
- Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
- Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- Polska Izba Ekologii,
- Zielone Mazowsze,
- Polska Zielona Sieć,
- Liga Ochrony Przyrody,
- Polski Klub Ekologiczny,
- ATMOTERM S.A.,
- Ekometria - Biuro Studiów i Pomiarów Proekologicznych,
- Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych,
- Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast „OBREM”,
- Centrum Prawa Ekologicznego.

Podmioty, które zostały poinformowane o projekcie w ramach opiniowania i konsultacji publicznych mogły zgłaszać uwagi w terminie 21 dni od dnia otrzymania pisma w tym przedmiocie, z wyjątkiem opiniowania przez organizacje pracodawców i KWRiST. W tym przypadku termin na zgłaszanie uwag wynosił 30 dni od dnia otrzymania pisma.

W ramach opiniowania i konsultacji wpłynęły uwagi od 7 podmiotów: Wojewody Dolnośląskiego, Marszałka Województwa Łódzkiego, Instytutu Ochrony Środowiska – PIB, Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, PEC w Sieradzu i ATMOTERM S.A w Opolu. Podmioty te zgłosiły łącznie 31 uwag, z których 13 zostało uwzględnionych w całości, natomiast 2 – częściowo. Niektóre uwagi (w liczbie 7) stały się bezprzedmiotowe ze względu na zmiany wprowadzone do projektu w wyniku uzgodnień i konsultacji. Jedna z uwag wykraczała poza zakres projektowanej zmiany i nie miała związku z transpozycją postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, z kolei 2 miały charakter legislacyjny i ich uwzględnienie będzie uzależnione od stanowiska RCL. Nie uwzględniono 6 uwag, z których część dotyczyła zmian redakcyjnych. Szczegółowe omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania przedstawiono w załączniku tabelarycznym.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w związku z tym nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie *sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt nie podlegał także opiniowaniu, konsultacji ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

L.p.	Treść uwagi	Zgłaszający uwagę	Stanowisko projektodawcy
I. UWAGI OGÓLNE			
1.	Proponuje się wprowadzić dodatkową zmianę w art. 147a ust. 1 pkt 1 ustawy Poś, uwzględniającą fakt, że przepisy dotyczące akredytacji laboratoriów zostały z dniem 20.04.2016 r. przeniesione z ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności do ustawy 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku).	ATMOTERM	Propozycja wykracza poza zakres projektowanej zmiany i nie ma związku z transpozycją postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (MCP).
2.	W projekcie ustawy nowelizującej zawarta jest bardzo duża liczba odesłań do przepisów merytorycznych ustawy Poś. Dla przykładu: w art. 157a w ust 2 po pkt 2 dodaje nowy pkt 3, który definiuje trzecią zasadę łączenia. Odesłanie natomiast do tego przepisu w projektowanej ustawie nowelizującej występuje blisko aż siedmiokrotnie, istotnie zmniejszając czytelność regulacji, a w konsekwencji prowadząc do wątpliwości interpretacyjnych. System prawny powinien tworzyć pewną spójną całość, która powinna być skonstruowana w sposób czytelny, ułatwiający wyszukiwanie informacji. Czytelność systemu prawnego mogą zaburzać liczne nieuzasadnione powtórzenia. Jeżeli dane pojęcie zostało już raz uregulowane w ustawie, a w innych ustawach nie ma przewidzianych odrębnych definicji, to powoływanie się na podstawę prawną definicji w ramach jednej ustawy jest niezgodne z celem wynikającym z zasady ekonomii tekstu prawnego. Ponadto, zgodnie § 10 ZTP, do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami a w związku z tym liczne odesłania „o których mowa” w odniesieniu do zasad łączenia jest niecelowe.	Wojewoda Dolnośląski	Uwaga ma charakter legislacyjny. Jej uwzględnienie zostanie uzależnione od stanowiska RCL.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

II. UWAGI SZCZEGÓŁOWE				
1.	Art. 1 pkt 1	Treść ustępu 9aa. jest mocno rozbudowana i niezrozumiała, dlatego dla ułatwienia zrozumienia niniejszego przepisu warto byłoby wprowadzić określenie tzw. średniego źródła spalania paliwa, definiowanego np. jako źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW (z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia). Ponadto dla pełnego zrozumienia niniejszego ustępu zasadnym byłoby rozbić go np. na 2 podpunkty. Należy także zaznaczyć, że dodatkowe analizy generują dodatkowe koszty, których nie wskazano w OSR.	UM Woj. Łódzkiego	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Dla zachowania spójności przepisu nie jest zasadne jego rozbijanie na dwie jednostki redakcyjne.</p> <p>Analiza, o której mowa w tym przepisie, będzie wykonywana jako element diagnozy złego stanu jakości powietrza w strefie i poszukiwania optymalnych rozwiązań. Nie będzie to zatem „dodatkowa” analiza, lecz analiza mieszcząca się w ramach wymagań, jakim powinny odpowiadać programy ochrony powietrza określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 września 2012 r. w sprawie programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1028).</p>
2.	Art. 1 pkt 2, 3 i 4	W art. 1 pkt 2, 3 i 4 wprowadzono zakazy spalania w źródle odpadów niezaliczonych do biomasy, określając przy tym początek obowiązywania tych zakazów na dzień 1 stycznia 2016 r., a zatem z wsteczną mocą obowiązującą. Działanie takie może budzić wątpliwości z uwagi na wyrażoną w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r., w klauzuli demokratycznego państwa prawnego - zasadę <i>lex retro non agit</i> .	Wojewoda Dolnośląski	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Odpowiedni zakaz zostanie sformułowany w innych ustępach przepisów derogacyjnych.</p>
3.	Art. 1 pkt 2, 3 i 4	Proponuje się uproszczenie dodawanych nowych artykułów 146j-146l poprzez wyłączenie części wspólnej i zawarcie jej w art. 146j, w szczególności ust. 1 pkt 1-3, jak też części wspólnej wyliczenia oraz wymaganych dokumentów wymienionych	Wojewoda Dolnośląski	<p>Uwaga uwzględniona w części dotyczącej wyłączenia części wspólnej w zakresie wymaganych dokumentów wymienionych w ust. 2.</p> <p>Nie uwzględniono sugestii dot. uproszczenia dodawanych nowych artykułów 146j-146l poprzez wyłączenie części</p>

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

		<p>w ust. 2. W art. 146k można sformułować katalog odrębności w formie dwóch lub trzech ustępów odnoszących się do zróżnicowanych właściwości emisyjnych źródeł spalania paliw.</p> <p>Dodatkowo proponuje się rozszerzenie zakresu regulacji projektowanego art. 146j ust. 3 na wszystkie trzy źródła spalania paliw regulowane projektowanymi przepisami 146j-146k. Zapewni to pełną wiedzę organu właściwego do wydania pozwolenia lub przyjęcia zgłoszenia o całkowitym wprowadzonym cieple do instalacji publicznej sieci ciepłowniczej. W konsekwencji zdobyta w ten sposób wiedza przyczyni się do ułatwienia projektowanych celów stawianych publicznej sieci ciepłowniczej, oraz może pomóc zrewidować organom, które zarządzają tą siecią, w łatwiejszym określeniu kierunków jej rozwoju i zarządzaniu jakością infrastruktury przesyłowej.</p>		<p>wspólnej i zawarcie jej w art. 146j, w szczególności ust. 1 pkt 1-3 - z uwagi na potrzebę zachowania spójności z przepisami art. 146a -146c ustawy Poś - oraz rozszerzenia zakresu regulacji projektowanego art. 146j ust. 3 na wszystkie trzy źródła spalania paliw regulowane projektowanymi przepisami 146j-146k – ponieważ nie jest to merytorycznie uzasadnione.</p>
4.	Art. 1 pkt 2	Dodawany punkt zakończono przecinkiem a nie średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	<p>Punkt 2 jest elementem części wspólnej, a więc zakończenie go przecinkiem było prawidłowe (§ 57 ust. 3 rozporządzenia Prezesa RM z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”).</p> <p>Uwaga stała się bezprzedmiotowa, ponieważ w wyniku przeprowadzonych uzgodnień odstąpiono od wprowadzania zmiany objętej tym punktem.</p>
5.	Art. 1 pkt 3	Dodawany punkt zakończono przecinkiem a nie średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	J. w.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

6.	Art. 1 pkt 4	Dodawany punkt zakończono przecinkiem a nie średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	J. w.
7.	Art. 1 pkt 4	W proponowanych art. 146j ust. 1, art. 146k ust. 1, art. 146l ust. 1 nieczytelny jest zapis po pkt 4, gdzie po myślniku znajduje się treść po której wskazano dwa przypadki wylistowane jako lit. a oraz b. Taka forma nie dość, że jest nie czytelna sprawia również problemy w przypadku próby przywołania konkretnego przepisu prawa.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga nieuwzględniona. Układ przepisów art. 146j ust. 1, art. 146k ust. 1, art. 146l ust. 1 jest analogiczny do obowiązujących obecnie art. 146a-146c.
8.	Art. 1 pkt 4	Art. 146j ust. 1 lit. b po treści pod punktami - błąd pisarski w jednostce (nie zastosowano indeksu górnego i dolnego).	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona.
9.	Art. 1 pkt 4	Ustalenie wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki w okresie derogacji na poziomie 1100 mg/m_u^3 będzie wymagało od 2025 r. zastosowania instalacji odsiarczania, ponieważ spalanie węgla o zawartości siarki na poziomie 0,5% nie pozwoli dotrzymać tego standardu (przy potencjalnych trudnościach z dostępem do węgla o takich parametrach). W przypadku PEC Sieradz będą to dwa kotły wodne o mocy 7 i 9 MW - wymagające w tym zakresie zainstalowania układów odsiarczania, które min. podniosą koszty wytwarzania energii cieplnej i obciążą bezpośrednio odbiorców końcowych. Uważamy, że jest to zbyt rygorystyczny zapis dla tak małych kotłów.	PEC Sieradz	Uwaga nieuwzględniona. Ramy czasowe i warunki derogacji ciepłowniczej są określone w art. 6 ust. 5 dyrektywy MCP.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

10.	Art. 1 pkt 4	Art. 146k ust. 1 pkt 4 i ust 2 pkt 5 wskazując ocenę jakości powietrza nie wskazano czy chodzi o najbardziej aktualną. Ponadto roczna ocena jakości powietrza dokonywana jest do końca kwietnia za rok poprzedni, zatem dotyczy stanu przeszłego. W związku z tym przepis należy przerehabilitować tak aby nie budził wątpliwości.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga stała się bezprzedmiotowa ze względu na rezygnację z dopuszczania możliwości odstępstw dla źródeł opalanych wyłącznie biomasą.
11.	Art. 1 pkt 4	Przepis art. 1 pkt 4 nie powinien odnosić się do strefy, tylko ewentualnie do obszaru przekroczeń w strefie. Obszar strefy to: miasto lub aglomeracja powyżej 250 tys. mieszkańców, miasta powyżej 100 tys. mieszkańców, pozostała część województwa - zapisy powyższe mogą skutkować tym, że żaden prowadzący instalację, znajdującą się nawet poza obszarami przekroczeń w danej strefie, nie będzie mógł potwierdzić braku przekroczeń wymienionych substancji.	WIOŚ we Wrocławiu	J. w.
12.	Art. 1 pkt 6	W przepisie art. 1 pkt 6 postanowiono dotychczasową treść art. 146h oznaczyć jako ust. 1 oraz dodać ust. 2. Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 146h zawiera upoważnienie ustawowe dla ministra do wydania rozporządzenia wykonawczego. Tymczasem rozbudowa art. 146h polegać ma na dodaniu przepisu merytorycznego (tj. ust. 2), czyli przepisu o zupełnie innym charakterze. Obligatoryjną zawartość przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia określono w § 63 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej". Mając na uwadze zasady techniki prawodawczej (w tym m.in. zasadę	Wojewoda Dolnośląski	Uwaga uwzględniona. Proponowana zmiana zostanie uwzględniona poprzez zmianę innych przepisów ustawy Poś.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

		komunikatywności - zob. § 6 ZTP), oraz to, że kwestia wycofania wniosku o objęcie Przejściowym Planem Krajowym zawarta jest w art. 146e, wydaje się właściwe, aby treść rozpatrywanego tu ust. 2 art. 146h przenieść do art. 146e jako ust. 2.		
13.	Art. 1 pkt 7	W art. 1 pkt 7 projektu dodaje się art. 146j-146l po art. 146i. Należy zwrócić uwagę, że w § 89 zasad techniki prawodawczej wyrażono zasady dodawania nowych jednostek redakcyjnych, nieistniejących w dotychczasowym tekście. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu: „Jeżeli do tekstu ustawy dodaje się nowe artykuły, zachowuje się dotychczasową numerację, dodając do numeru nowego artykułu małą literę alfabetu łacińskiego, z wyłączeniem liter właściwych tylko językowi polskiemu, z zachowaniem ciągłości alfabetycznej. W związku z tym proponuje się zmianę oznaczenia literowego art. 146l na art. 146m.	Wojewoda Dolnośląski	Uwaga uwzględniona.
14.	Art. 1 pkt 7	Treść wprowadzanego artykułu 146l, określa wymóg wydania decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1, obowiązującej w okresie od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2029 r. dla instalacji, o których mowa w art. 146j-146l, które zgodnie z przepisami ustawy Poś nie wymagają uzyskania pozwolenia, a jedynie zgłoszenia. Ponadto art. 154 ustawy Poś wskazany jako podstawa prawna takiej decyzji obliuguje do wykazania, że decyzja uzasadniona jest koniecznością ochrony środowiska, co może być bardzo trudne w części przypadków.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona. Art. 154 ustawy Poś zostanie odpowiednio zmieniony.
15.	Art. 1 pkt 7	Projektowana zmiana wprowadza bezpośrednio do ustawy Prawo ochrony środowiska jednostkę	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga nieuwzględniona.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

		mg/mu ³ , która w ustawie nie jest zdefiniowana. Wobec tego wskazanym jest zdefiniowanie tej jednostki w ramach dokonywanej zmiany ustawy.		Wskazaną jednostką operuje się obecnie w ustawie Poś (np. art. 146a ust. 3).
165.	Dot. art. 1 pkt 7	Proponuje się dodać art. 342a do ustawy – Prawo ochrony środowiska o brzmieniu (w związku z nowym art. 146ł): <i>Art. 342a. Kto eksploatuje instalację z naruszeniem warunków decyzji, która została wydana na podstawie art. 154, podlega karze grzywny.</i>	ATMOTERM	Uwaga co do zasady uwzględniona , ale poprzez zmianę art. 342 ust. 2, któremu proponuje się nadać następujące brzmienie: „2. Tej samej karze podlega, kto: 1) eksploatuje instalację pomimo wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4, albo rozpoczyna eksploatację instalacji przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu, 2) narusza warunki decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1 i 1a, określającej wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji wymagającej zgłoszenia.”
17.	Art. 13 pkt 10	W dodawanym art. 152a ust. 1 pkt 1 zakończono przecinkiem a nie średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona.
18.	Art. 1 pkt 10	Według projektu ustawy art. 152a ust. 1 określa termin 14 dniowy m.in. informowania prowadzącego instalację o przyjęciu zgłoszenia. Wobec powyższego należy uściślić co oznacza termin „dokonanie zgłoszenia”, czy jest to termin złożenia wniosku, czy termin określony w art. 152 ust. 4 czyli 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia. Ponadto, należy zaznaczyć, iż w sytuacji skrócenia terminu rozparzenia zgłoszenia z 30 do 14 dni, brak jest czasu na dokonanie uzupełnienia ewentualnych braków czy błędów merytorycznych w złożonym zgłoszeniu, ponieważ przepisy KPA tego nie regulują.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

19.	Art. 1 pkt 11	W art. 1 pkt 11 znajduje się zapis „w art. 157a ust. 2 pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:” podczas gdy w ustawie Poś art. 157a ust. 2 pkt 2 zakończony jest kropką, wobec czego prawidłowy zapis winien brzmieć „w art. 157a ust. 2 pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:”.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona.
20.	Art. 1 pkt 14	<p>Artykuł 1 pkt 14 projektu ustawy wprowadza nowy art. 188a w ustawie - Prawo ochrony środowiska. Na mocy tej regulacji właściwy organ ochrony środowiska przekazuje określone w tym przepisie informacje do KOBiZE, który prowadzi odpowiedni rejestr zgłoszeń oraz zgłoszeń aktualizacyjnych. Rozwiązanie budzi zastrzeżenia w zakresie regulacji projektowanej w nowym art. 188a.</p> <p>Z zasad techniki prawodawczej jednoznacznie wynika zasada obowiązku stosowania wyczerpującej regulacji danej dziedziny spraw (§ 2 ZTP). Mając na uwadze powołaną zasadę oraz fakt, że w systemie prawnym funkcjonuje już ustawa, która tworzy i ustanawia zadania KOBiZE (ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych oraz innymi substancjami; dalej: ustawa o SZE) proponuje się zmianę zakresu regulacji projektowanego nowego art. 188a, w ten sposób, że jedyną treścią art. 188a będzie treść projektowanego 188a ust. 1 i 3 (oczywiście, w takim przypadku już w nowej numeracji ust. 1 i 2) oraz przeniesienie ust. 2 do ustawy o SZE w ten sposób, że w art. 3 po ust. 2c dodany zostanie ust. 2d w brzmieniu przewidzianym przez projektowany art. 188a ust. 2.</p>	Wojewoda Dolnośląski	Uwaga ma charakter legislacyjny. Jej uwzględnienie zostanie uzależnione od stanowiska RCL.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

21.	Art. 2	Art. 2 - dodawany pkt 3a powinien być zakończony średnikiem	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona.
22.	Art. 4 ust. 2 pkt 1	Art. 4 ust. 2 pkt 1 powinien być zakończony średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga jest zasadna, ale stała się bezprzedmiotowa ze względu na zmiany wprowadzone w art. 4 w wyniku uzgodnień.
23.	Art. 4 ust. 2	Art. 4 ust. 2 - wprowadzone przepisem dodatkowe zadania polegające na przekazywaniu wymaganych tym przepisem informacji do KOBiZE w terminie 24 m-cy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy, wymagają zaangażowania w tym celu dodatkowych pracowników i wykonywania dodatkowych czynności (w tym również w celu pozyskania wymaganych do przedłożenia informacji na podstawie art. 5 ust 1 przedmiotowego projektu), oraz zabezpieczenia w związku z tym dodatkowych środków finansowych związanych chociażby z samą korespondencją wynikającą zarówno z art. 4 ust. 2 jak i art. 5 ust. 1 projektu ustawy, źródeł których nie określono w ustawie. Ponadto, wobec wprowadzonych w minionych latach przepisami prawa zmian kompetencji organu do różnych rodzajów instalacji, organ zobowiązany przepisami projektu ustawy do przekazania niniejszych informacji, może nie posiadać wiedzy, że dana instalacja, jest obecnie w jego kompetencji.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga nieuwzględniona. Przekazanie do KOBiZE informacji i danych o średnich źródłach spalania paliw eksploatowanych zgodnie z obowiązującym pozwoleniem lub dokonaniem zgłoszeniem, które powinny być zamieszczone w rejestrze, będzie czynnością jednorazową, ograniczoną w czasie. Podobnie – ewentualne pozyskanie od operatora źródła dodatkowych informacji niezbędnych do zamieszczenia w rejestrze. Zakłada się, że czynności te będą wykonane przy zaangażowaniu sił i środków będących w dyspozycji organów.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

24.	Art. 5 ust. 2	Zapis określony w tym ustępie informuje o karze grzywny w przypadku nieprzedłożenia informacji, do których wezwano, na podstawie art. 5 ust 1 projektu ustawy, nie określa natomiast, jakiej wielkości ma być przedmiotowa grzywna oraz przez kogo i na jakich zasadach jest nakładana kara, jak również do jakiego organu podatkowego ma być wnoszona.	UM Woj. Łódzkiego	Uwaga uwzględniona w zakresie wskazania trybu w jakim kara grzywny powinna być wymierzona.
25.	Art. 5 ust. 2	<p>W przepisie przejściowym art. 5 ust. 2 ustawy zmieniającej proponuje się doprecyzować orzekanie o grzywnie:</p> <p><i>2. Kto, pomimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze organowi informacji w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania, podlega karze grzywny orzekanej w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948).</i></p>	ATMOTERM	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przepis art. 5 zostanie doprecyzowany w ust. 2-4 w brzmieniu: „2. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest 2. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany do przekazania organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. 3. Kto, pomimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń w terminie, o którym mowa w ust. 2, podlega karze grzywny. 4. Orzekanie w sprawach o czyn określony w ust. 3 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”</p>

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

26.	Art. 6	W art. 157a ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska dodano pkt 3 z trzecią zasadą łączenia, która wg tego przepisu dotyczy wyłącznie źródeł „nowych” (w rozumieniu dyrektywy MCP). W związku z tym w przepisie przejściowym art. 6 ustawy zmieniającej, który dotyczy stosowania art. 91 ust. 9aa ustawy Poś, należy uwzględnić, że dotyczy on tylko źródeł istniejących, a więc zrezygnować z odsyłania do art. 157a ust. 2 pkt 3.	ATMOTERM	Uwaga uwzględniona.
27.	Art. 6	Proponuje się skrócić do 2020 r. terminy określone w art. 6 pkt 1-2 przedmiotowego projektu ustawy. Ze względu na znaczny udział źródeł energetycznego spalania paliw o mocy nie mniejszej niż 1 MW oraz o mocy nie większej niż 5 MW na stan czystości powietrza, zasadnym wydaje się 2020 r.	WIOŚ w Bydgoszczy	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy MCP wielkości dopuszczalnej emisji określone w załączniku II do dyrektywy obowiązują dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej 1-5 MW od 1 stycznia 2030 r., natomiast o mocy 5-50 MW od 1 stycznia 2025 r. Uwzględnienie uwagi prowadziło do nadregulacji.
28.	Art. 9 ust. 1 pkt 1	Punkt powinien być zakończony średnikiem.	UM Woj. Łódzkiego	Punkt 1 jest elementem części wspólnej, a więc zakończenie go przecinkiem było prawidłowe (§ 57 ust. 3 rozporządzenia Prezesa RM z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”). Uwaga stała się jednak bezprzedmiotowa w związku ze zmianami wprowadzonymi w przepisie.
29.	Uzasadnienie	W pkt 4 rozdziału II uzasadnienia wskazano, że dodawany art. 145a, art. 152a oraz art. 188a mają zapewnić transpozycję dyrektywy MCP. Z przytoczonego fragmentu wynika, że niniejsza ustawa nowelizująca dodaje trzy nowe jednostki redakcyjne do ustawy nowelizowanej. Tymczasem,	Wojewoda Dolnośląski	Uwaga uwzględniona.

Uwagi wniesione w toku konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 5 stycznia 2017 r.).

		przepisy merytoryczne projektowanej ustawy nowelizującej nie przewidują dodania po art. 145 ustawy Poś nowego art. 145a. Co więcej art. 145a jest już wprowadzony do ustawy Poś.		
--	--	--	--	--

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (wersja z dnia 30 czerwca 2017 r.)
TYTUŁ WDRAŻANEGO PROJEKTU AKTU PRAWNEGO	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

Jedn. red. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy 2015/2193	Konieczność wdrożenia (T/N)	Jedn. red. projektu ustawy	Treść przepisów projektu ustawy
Art. 1	„W niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy służące ograniczeniu emisji dwutlenku siarki (SO ₂), tlenków azotu (NO _x) i pyłu do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, aby w ten sposób zmniejszyć emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska wynikające z takich emisji. W niniejszej dyrektywie określa się również zasady monitorowania emisji tlenku węgla (CO).”	N		
Art. 2 ust. 1	„Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW (zwanym dalej „średnimi obiektami energetycznego spalania”), niezależnie od rodzaju wykorzystywanego przez nie paliwa.”	T/N		<p><i>Regulacje dotyczące średnich źródeł spalania paliw znajdują się już obecnie w kilku przepisach prawa polskiego. Źródła te są objęte pozwoleniami na emisję albo zgłoszeniami, na mocy przepisów art. 152, art. 180 i art. 224 ustawy Poś oraz dwóch rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy wydanych przez Ministra Środowiska:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia (Dz. U. poz. 881), - z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. poz. 880). <p><i>Drugie z tych rozporządzeń dotyczy źródeł spalania paliw o nominalnej mocy</i></p>

			<p>cieplnej większej od 1 MW, a to oznacza, że transpozycja dyrektywy 2015/2193 (dyrektywy MCP) wymagać będzie zmiany tego rozporządzenia w celu objęcia zgłoszeniami dodatkowo źródeł o nominalnej mocy cieplnej wynoszącej dokładnie 1 MW, które są (lub będą) eksploatowane jako jedyne źródła spalania paliw w zakładzie. Ma to związek z obecnym brzmieniem § 2 ust. 4 pkt 1 tego rozporządzenia.</p> <p>W kwestii wymagań emisyjnych i pomiarowych podkreślenia wymaga, że zgodnie z §5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. poz. 1546), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie standardów emisyjnych”, standardy emisyjne obejmują źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej od 1 MW i są zróżnicowane z uwzględnieniem wielkości mocy 50 MW, natomiast przepis §2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. poz. 1542), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie pomiarów wielkości emisji”, wskazuje, iż obowiązek wykonywania pomiarów emisji dotyczy obecnie tych średnich źródeł, które są objęte standardami emisyjnymi i dla których jest wymagane pozwolenie na emisję.</p> <p>Dla celów transpozycji dyrektywy MCP ww. rozporządzenia zostaną odpowiednio zmienione.</p>
Art. 2 ust. 2	„Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do połączeń nowych średnich obiektów energetycznego spalania określonych w art. 4, w tym połączeń, w przypadku których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, chyba że połączenie to stanowi obiekt energetycznego spalania objęty zakresem stosowania rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE.”	T	<p>art. 1 pkt 14 proj. ustawy</p> <p>W art. 157a w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:</p> <p>„3) dwa lub więcej źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r., do których nie ma zastosowania pkt 1 albo 2, i które odprowadzają gazy odlotowe przez wspólny komin lub zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia lub przyjęcia zgłoszenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw</p>

			<p>uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części, przy czym w przypadku gdy suma ta wynosi nie mniej niż 50 MW, przyjmuje się, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW (trzecia zasada łączenia).”;</p>
Art. 2 ust. 3	<p>„3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:</p> <p>a) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania rozdziału III lub IV dyrektywy 2010/75/UE,</p> <p>b) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/68/WE,</p> <p>c) znajdujących się na terenie gospodarstwa rolnego obiektów energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW, wykorzystujących jako paliwo wyłącznie nieprzetworzony obornik pochodzący od drobiu, o którym mowa w art. 9 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009,</p> <p>d) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub dowolnej innej obróbki przedmiotów lub materiałów,</p> <p>e) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są bezpośrednio w gazowym ogrzewaniu pomieszczeń w celu poprawy warunków pracy,</p> <p>f) obiektów oczyszczania gazów odlotowych przeznaczonych do oczyszczania gazów</p>	T	<p><i>Część wyłączeń jest obecnie uwzględniona w §5 ust. 1 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych, które w rozdziale 2 określa standardy emisyjne dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW.</i></p> <p><i>Pełna transpozycja przepisu będzie dokonana w drodze zmiany tego rozporządzenia.</i></p>

	<p>odlotowych pochodzących z procesów przemysłowych przez spalanie i które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania,</p> <p>g) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego,</p> <p>h) turbin gazowych oraz silników gazowych i silników Diesla stosowanych na platformach morskich,</p> <p>i) urządzeń do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym,</p> <p>j) urządzeń do konwersji siarkowodoru w siarkę,</p> <p>k) reaktorów wykorzystywanych w przemyśle chemicznym,</p> <p>l) pieców baterii koksowniczych,</p> <p>m) nagrzewnic Cowpera,</p> <p>n) krematoriów,</p> <p>o) obiektów energetycznego spalania spalających – wyłącznie lub w połączeniu z innymi paliwami – paliwa rafineryjne w celu wytwarzania energii w rafineriach ropy naftowej i gazu,</p> <p>p) kotłów odzysknicowych w instalacjach do produkcji pulpy celulozowej.”</p>		
Art. 2 ust. 4	<p>„Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działalności badawczej, działalności rozwojowej ani do testowania średnich obiektów energetycznego spalania. Państwa członkowskie mogą ustalić szczególne warunki stosowania niniejszego ustępu.”</p>	T	<p><i>Wylączenie zostanie uwzględnione w drodze zmiany rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych .</i></p>
Art. 3 pkt 1	<p>Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:</p> <p>„emisja” oznacza wprowadzanie substancji</p>	N	<p>Art. 3 pkt 4 ustawy Poś</p> <p>Ilekoć w ustawie jest mowa o: (...)</p> <p>4) emisji - rozumie się przez to wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio, w wyniku działalności człowieka, do powietrza, wody, gleby lub ziemi:</p>

	z obiektu energetycznego spalania do powietrza”		a) substancje, b) energie, takie jak ciepło, hałas, wibracje lub pola elektromagnetyczne;
Art. 3 pkt 2	„dopuszczalna wielkość emisji” oznacza dopuszczalną ilość substancji, zawartej w gazach odlotowych, jaką można odprowadzić w określonym czasie do powietrza z obiektu energetycznego spalania”	N	Art. 224 ust. 2 ustawy Poś Określając w pozwoleniu warunki, o których mowa w art. 188 ust. 2 pkt 2 (<i>tj. wielkość dopuszczalnej emisji w warunkach normalnego funkcjonowania instalacji, nie większą niż wynikająca z prawidłowej eksploatacji instalacji, dla poszczególnych wariantów funkcjonowania</i>), ustala się rodzaje i ilość gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza, wyrażone: 1) w mg/m ³ gazów odlotowych w stanie suchym w temperaturze 273 K i ciśnieniu 101,3 kPa, albo w kg/h, albo w kg na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu - dla każdego źródła powstawania i miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza; w przypadku gdy dla instalacji albo procesu technologicznego lub operacji technicznej, prowadzonych w instalacji, są ustalone standardy emisyjne, wielkość dopuszczalnej emisji wyraża się w pozwoleniu w jednostkach, w jakich wyrażone są te standardy; 2) w Mg/rok - dla całej instalacji.
Art. 3 pkt 3	„tlenki azotu” (NOx) oznaczają tlenek azotu i dwutlenek azotu, wyrażone jako dwutlenek azotu (NO2)”	N	§ 2 pkt 6 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych <i>Ilekość w rozporządzeniu jest mowa o: (...) tlenkach azotu – rozumie się przez to tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu;</i>
Art. 3 pkt 4	„pył” oznacza cząstki o dowolnym kształcie, strukturze i gęstości, rozproszone w fazie gazowej w warunkach punktu pobierania próbki, które mogą zostać zebrane przez filtrację w określonych warunkach po reprezentatywnym pobraniu próbek gazu do analizy i które pozostają w górnej części filtra i na filtrze po suszeniu w określonych warunkach”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych.</i>
Art. 3 pkt 5	„obiekt energetycznego spalania” oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła”	N	Art. 157a ust. 1 pkt 7 ustawy Poś Ilekość w niniejszym rozdziale jest mowa o: (...) źródle spalania paliw - rozumie się przez to część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii.
Art. 3 pkt 6	„istniejący obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania oddany	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych, poprzez odpowiednią zmianę § 4 pkt 5.</i>

	do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r. lub dla którego przed dniem 19 grudnia 2017 r. uzyskano pozwolenie na podstawie przepisów krajowych, pod warunkiem że obiekt ten został oddany do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.”		
Art. 3 pkt 7	„nowy obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania inny niż istniejący obiekt energetycznego spalania”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych, przez odpowiednią zmianę § 4 pkt 6.</i>
Art. 3 pkt 8	„silnik” oznacza silnik gazowy, silnik Diesla lub silnik dwupaliwowy”	N	<i>Pojęcie to nie jest używane dla innych celów niż definicyjne w art. 3 pkt 8 dyrektywy 2015/2193.</i>
Art. 3 pkt 9	„silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy do spalania paliwa”	N	<i>§ 4 pkt 3 rozporządzenia w sprawie standardów dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów</i> <i>Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: (...)</i> <i>silniku gazowym – rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy lub, w przypadku silników dwupaliwowych, zapłon samoczynny do spalania paliwa;</i>
Art. 3 pkt 10	„silnik Diesla” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa”	N	<i>§ 4 pkt 2 rozporządzenia w sprawie standardów dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów</i> <i>Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: (...)</i> <i>silniku Diesla – rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;</i>
Art. 3 pkt 11	„silnik dwupaliwowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym wykorzystujący zapłon samoczynny i pracujący w cyklu Diesla przy spalaniu paliw ciekłych oraz w cyklu Otto przy spalaniu paliw gazowych”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych.</i>

Art. 3 pkt 12	„turbina gazowa” oznacza każde wirujące urządzenie przetwarzające energię cieplną na pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki, urządzenia cieplnego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania płynu roboczego, oraz turbiny; obejmuje to turbiny gazowe o obiegu otwartym i złożonym oraz turbiny gazowe kogeneracyjne, zarówno z dodatkowym opalaniem, jak i bez niego”	N	<p>§ 4 pkt 4 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych</p> <p><i>Ileokroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: (...)</i></p> <p><i>turbinie gazowej – rozumie się przez to wirujące urządzenie przetwarzające ciepło w energię mechaniczną (pracę), w skład którego wchodzi, w szczególności:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>a) komora spalania, w której następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania sprężonego czynnika roboczego,</i> <i>b) turbina, w której rozpręża się podgrzany czynnik, oddając energię wirnikowi,</i> <i>c) sprężarka;</i>
Art. 3 pkt 13	„mały system wydzielony” (SIS) oznacza mały system wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE”	N	<p><i>Zgodnie z definicją „mały system wydzielony” (SIS) oznacza mały system wydzielony określony w art. 2 pkt 26 dyrektywy 2003/54/WE, tj. system, który w 1996 r. osiągnął zużycie mniejsze niż 3000 GWh, w którym mniej niż 5% rocznego zużycia jest uzyskiwane poprzez połączenie z innymi systemami.</i></p> <p><i>W warunkach polskich nie funkcjonują takie systemy (i zważywszy na fakt, że definicja odnosi się do 1996 r., tj. do uwarunkowań historycznych - nie będą funkcjonować), a więc definicja ta nie ma znaczenia dla transpozycji dyrektywy do prawa polskiego. Konsekwentnie ustawodawca polski nie przewidział w ramach krajowych środków transponujących przeniesienia szczególnych postanowień dyrektyw 2015/2193 odnoszących się do takich systemów.</i></p>
Art. 3 pkt 14	„mikrosystem wydzielony” (MIS) oznacza mikrosystem wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/72/WE”	N	<p><i>Zgodnie z definicją „mikrosystem wydzielony” (MIS) oznacza mikrosystem wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/72/WE, tj. system, który w 1996 r. osiągnął zużycie mniejsze niż 500 GWh, w którym nie ma połączenia z innymi systemami.</i></p> <p><i>W warunkach polskich nie funkcjonują takie systemy (i zważywszy na fakt, że definicja odnosi się do 1996 r., tj. do uwarunkowań historycznych - nie będą funkcjonować), a więc definicja ta nie ma znaczenia dla transpozycji dyrektywy do prawa polskiego. Konsekwentnie ustawodawca polski nie przewidział w ramach krajowych środków transponujących przeniesienia postanowień dyrektyw 2015/2193 odnoszących się do takich systemów.</i></p>
Art. 3 pkt 15	„paliwo” oznacza wszelkie stałe, ciekłe lub gazowe materiały palne”	N	<p>§ 2 pkt 4 rozporządzenia w sprawie standardów dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów</p> <p><i>Ileokroć w rozporządzeniu jest mowa o: (...)</i></p>

			<i>paliwie – rozumie się przez to palną substancję stałą, ciekłą lub gazową;</i>
Art. 3 pkt 16	„paliwo rafineryjne” oznacza stały, ciekły lub gazowy materiał palny uzyskany na etapach destylacji i konwersji rafinacji ropy naftowej, w tym rafineryjne paliwo gazowe, gaz syntezowy, oleje rafineryjne i koks naftowy”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych .</i>
Art. 3 pkt 17	„odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych.</i>
Art. 3 pkt 18	„biomasa” oznacza dowolny z następujących materiałów: a) produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii, b) następujące odpady: (i) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa; (ii) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane; (iii) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane; (iv) odpady korka; (v) odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać chlorowcopochodne związków organicznych lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku zastosowania środków do konserwacji lub powlekania drewna i które obejmują	N	<i>§ 5 ust. 24 rozporządzenia w sprawie standardów dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów</i> <i>Przez biomasę rozumie się produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii i następujące rodzaje odpadów:</i> 1) <i>odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa;</i> 2) <i>odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli odzyskuje się wytwarzaną energię cieplną;</i> 3) <i>włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej masy celulozowej i z procesu produkcji papieru z masy, jeżeli odpady te są spalane w miejscu produkcji, a wytwarzana energia cieplna jest odzyskiwana;</i> 4) <i>odpady korka;</i> 5) <i>odpady drewna, z wyjątkiem odpadów drewna zanieczyszczonego impregnatami lub powłokami ochronnymi, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie, w skład których wchodzi w szczególności odpady drewna pochodzącego z budowy, remontów i rozbioru obiektów budowlanych oraz infrastruktury drogowej.</i>

	w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;”		
Art. 3 pkt 19	„olej napędowy” oznacza: a) ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 lub 2710 20 19; lub b) ropopochodne paliwo ciekłe, którego mniej niż 65% objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85% objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 350 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86;”	T	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych.</i>
Art. 3 pkt 20	„gaz ziemny” oznacza naturalnie występujący metan o zawartości składników obojętnych i innych nie większej niż 20% (objętościowo);	N	<i>Objaśnienie 8 do zał. 1 rozporządzenia w sprawie standardów Gaz ziemny oznacza występujący w naturalnych warunkach metan, zawierający nie więcej niż 20 % (objętościowo) gazów obojętnych i innych składników.</i>
Art. 3 pkt 21	„ciężki olej opałowy” oznacza: a) ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 51 do 2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35 lub 2710 20 39; lub b) ropopochodne paliwo ciekłe, inne niż olej napędowy określony w pkt 19, które, z powodu ograniczeń jego destylacji, zalicza się do kategorii ciężkich olejów przeznaczonych do użycia jako paliwo, i którego mniej niż 65% objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86. Jeżeli destylacja nie może być ustalona metodą ASTM D86, produkt ropopochodny jest również zaliczany do kategorii ciężkich olejów opałowych;”	N	<i>Definicja zostanie zamieszczona w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych.</i>
Art. 3 pkt 22	„czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym obiekt energetycznego	N	art. 157a ust. 1 pkt 3 ustawy Poś Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o: (...)

	spalania pracuje i odprowadza emisje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączania;”		czasie użytkowania źródła spalania paliw - rozumie się przez to wyrażony w godzinach czas, w którym pracuje źródło spalania paliw lub część źródła spalania paliw, odprowadzając substancje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączania, które są ustalane z uwzględnieniem specyficznych procesów oraz parametrów operacyjnych pozwalających na określenie momentu zakończenia rozruchu i rozpoczęcia wyłączania źródła spalania paliw oraz decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączania do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz. Urz. UE L 123 z 09.05.2012, str. 44);
Art. 3 pkt 23	„operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje obiekt energetycznego spalania lub, w przypadku gdy jest to przewidziane w prawie krajowym, której powierzono decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania obiektu;”	N	art. 3 pkt 31 ustawy Poś Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) prowadzącym instalację - rozumie się przez to podmiot uprawniony na podstawie określonego tytułu prawnego do władania instalacją w celu jej eksploatacji zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska, na zasadach wskazanych w ustawie;
Art. 3 pkt 24	„strefa” oznacza część terytorium państwa członkowskiego wyznaczoną przez to państwo na potrzeby zarządzania jakością powietrza i jej oceny, jak określono w dyrektywie 2008/50/WE.”	N	Art. 87 ustawy Poś 1. Oceny jakości powietrza dokonuje się w strefach. 2. Strefę stanowi: 1) aglomeracja o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy; 2) miasto o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy; 3) pozostały obszar województwa, niewchodzący w skład miast o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy oraz aglomeracji. 3. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę substancje, których poziom w powietrzu podlega ocenie, określi, w drodze rozporządzenia, strefy, o których mowa w ust. 2, z uwzględnieniem ich nazw i kodów.
Art. 4	„Na potrzeby niniejszej dyrektywy połączenie co najmniej dwóch nowych średnich obiektów energetycznego spalania uznaje się za jeden średni obiekt energetycznego spalania, a ich nominalną moc cieplną sumuje się w celu obliczenia całkowitej nominalnej mocy cieplnej tego obiektu, jeżeli: - gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania są odprowadzane przez	T	art. 1 pkt 14 proj. ustawy W art. 157a w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) dwa lub więcej źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r., do których nie ma zastosowania pkt 1 albo 2, i które odprowadzają gazy odlotowe przez wspólny komin lub zostały zainstalowane w taki sposób, że

	wspólny komin, lub - w ocenie właściwego organu, przy uwzględnieniu czynników technicznych i ekonomicznych, gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania mogłyby być odprowadzane przez wspólny komin.”			uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia lub przyjęcia zgłoszenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części, przy czym w przypadku, gdy suma ta wynosi nie mniej niż 50 MW, przyjmuje się, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW (trzecia zasada łączenia).”;
Art. 5 ust. 1	„Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by żadne nowe średnie obiekty energetycznego spalania nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.”	T/N		W Polsce średnie źródła spalania paliw są objęte pozwoleniami na emisję albo zgłoszeniami. Wymagania w tym zakresie są regulowane przepisami art. 152, art. 180 i art. 224 ustawy Poś oraz dwóch rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy wydanych przez Ministra Środowiska w dniu 2 lipca 2010 r.: - w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia (Dz. U. poz. 881), - w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. poz. 880). Objęcia zgłoszeniami wymagają wyłącznie źródła o nominalnej mocy cieplnej wynoszącej dokładnie 1 MW, które są (lub będą) eksploatowane jako jedyne źródła spalania paliw w zakładzie. Ma to związek z obecnym brzmieniem § 2 ust. 4 pkt 1 drugiego z ww. rozporządzeń. Przepis zostanie odpowiednio zmieniony.
Art. 5 ust. 2	„Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2024 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2029 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.”	T/N		
Art. 5 ust. 3	„Państwa członkowskie określają procedurę udzielenia pozwolenia lub rejestracji w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania. Procedury te nakładają	T/N	art. 1 pkt 11 i 16 proj. ustawy	Procedura wydawania pozwoleń oraz przyjmowania zgłoszeń jest obecnie określona przepisami ustawy Poś (art. 152 i art. 184). Przepisy te wymagają uzupełnienia w celu uwzględnienia we wnioskach o wydanie pozwoleń i w zgłoszeniach informacji zamieszczonych

	<p>na operatora przynajmniej obowiązek poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania oraz dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I.”</p>			<p>w załączniku nr 1 do dyrektywy 2015/2193.</p> <p>W art. 152 po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:</p> <p>„2b. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zgłoszenie powinno także zawierać informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działa zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności); 2) numerze REGON prowadzącego instalację; 3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW; 4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne; 5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne; 6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych; 7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła spalania paliw rozpoczęło przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.; 8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach. <p>2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:</p>
--	---	--	--	---

			<p>1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1000 godzin w roku,</p> <p>2) z trzech lat - dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku</p> <p>- do zgłoszenia należy także dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.”,</p> <p>b) w ust. 6 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c;”,</p> <p>c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6c w brzmieniu:</p> <p>„6a. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <p>1) informacji, o których mowa w ust. 6 pkt 1 i art. 152a ust. 1 pkt 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a - przez okres eksploatacji źródła;</p> <p>2) informacji lub dokumentów dotyczących:</p> <p>a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,</p> <p>b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia</p>
--	--	--	---

			<p>zgodności z tymi standardami,</p> <p>c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,</p> <p>d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,</p> <p>e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2c</p> <p>- przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.</p> <p>6b. Informacje, decyzje lub dokumenty, o których mowa w ust. 6a, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia na każde żądanie.</p> <p>6c. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy informacji, decyzji lub dokumentów, o których mowa w ust. 6a, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.). W takim przypadku organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych informacji, decyzji lub dokumentów.”</p> <p>d) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) zmiany w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c.”.</p> <p>W art. 184 po ust. 2b dodaje się ust. 2c - 2g w brzmieniu:</p> <p>„2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, wniosek o wydanie pozwolenia</p>
--	--	--	---

			<p>zawiera dodatkowo informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działu zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności); 2) numerze REGON prowadzącego instalację; 3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW; 4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne; 5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne; 6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych; 7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.; 8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach. <p>2d. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku,
--	--	--	---

			<p>a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1000 godzin w roku,</p> <p>2) z trzech lat - dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku</p> <p>- do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.</p> <p>2e. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <p>1) decyzji w sprawie wydania i zmiany pozwolenia - przez okres, na jaki zostało wydane pozwolenie;</p> <p>2) informacji lub dokumentów dotyczących:</p> <p>a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,</p> <p>b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami,</p> <p>c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,</p> <p>d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,</p> <p>e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2d</p>
--	--	--	---

				<p>- przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.</p> <p>2f. Decyzje, informacje lub dokumenty, o których mowa w ust. 2e, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do wydania pozwolenia na każde żądanie.</p> <p>2g. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy decyzji, informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 2e, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W takim przypadku organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych decyzji, informacji lub dokumentów.”;</p>
Art. 5 ust. 4	„Właściwy organ rejestruje średni obiekt energetycznego spalania lub rozpoczyna procedurę udzielenia pozwolenia dla takiego obiektu w terminie jednego miesiąca od otrzymania od operatora informacji, o których mowa w ust. 3. Właściwy organ informuje operatora o takiej rejestracji lub o rozpoczęciu procedury udzielania pozwolenia.”	T/N	art. 1 pkt 12 i 13 oraz art. 10 proj. ustawy	<p>Zgodnie z ustawą Poś pozwolenia na emisję są wydawane w drodze decyzji administracyjnych (art. 183 ust. 1), natomiast zgłoszenia są czynnością materialno-techniczną. Procedura rozpatrywania spraw w administracji (w tym wszczęcia i zakończenia postępowania administracyjnego w drodze decyzji oraz doręczenia decyzji) jest w Polsce uregulowana przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Szczególne znaczenie mają w tym przypadku przepisy działu I rozdziału 7, 8 i 10 oraz działu II rozdziału 1 i 7 Kpa. Przeniesienie art. 5 ust. 4 dyrektywy 2015/2193 wymaga dodania do ustawy Poś przepisu zobowiązującego organ do poinformowania prowadzącego instalację o przyjęciu zgłoszenia. Dodatkowo zasadne jest, aby w przypadku źródeł wymagających zgłoszenia organ ochrony środowiska po przyjęciu zgłoszenia wydawał decyzję eksploatacyjną. W związku z tym proponuje się zmianę art. 154 przez dodanie ust. 1a. Zmiana ta pociąga konieczność uregulowania kwestii wymagalności takich decyzji dla istniejących średnich źródeł spalania paliw. Odpowiednie przepisy proponuje się zamieścić w projektowanej ustawie w art. 1 pkt 12 i 13 oraz art. 10.</p>

			<p>Po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu: „Art. 152a. 1. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia: 1) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o przyjęciu zgłoszenia oraz wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a; (...)”.</p> <p>W art. 154 a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1, której częścią jest źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia ustala, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji tej instalacji, w szczególności warunki i wielkości emisji.”, b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, przepisy art. 188 stosuje się odpowiednio. 3. Postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, wszczyna się z urzędu.”; „Art. 10. Do źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., decyzję, o której mowa w art. 154 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wydaje w terminie do dnia: 1) 31 grudnia 2024 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW;</p>
--	--	--	--

				2) 31 grudnia 2029 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.”
Art. 5 ust. 5	„Właściwy organ prowadzi rejestr zawierający informacje o każdym średnim obiekcie energetycznego spalania, w tym informacje wymienione w załączniku I i informacje uzyskane na podstawie art. 9. Istniejące średnie obiekty energetycznego spalania włączane są do rejestru od dnia zarejestrowania lub od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą. Właściwy organ udostępnia publicznie, w tym w internecie, informacje zawarte w rejestrze zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.”	T	art. 1 pkt 12, 17 i 18 oraz art. 2 - 6 proj. ustawy	<p>Po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 152a. 1. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o przyjęciu zgłoszenia oraz wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a; 2) przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286). 2. W przypadku instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny termin, o którym mowa w ust. 1, jest liczony od upływu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4. 3. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia przekazuje niezwłocznie w postaci elektronicznej do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami także informacje, o których mowa w art. 152 ust. 6 pkt 1.”; <p>Po art. 188 dodaje się art. 188a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 188a. Organ właściwy do wydania pozwolenia, w terminie 30 dni od dnia, w którym ostateczna stała się decyzja o wydaniu albo zmianie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady</p>

			<p>łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami.”;</p> <p>W tytule III po dziale IVa dodaje się dział IVb w brzmieniu: „Dział IVb Rejestr średnich źródeł spalania paliw Art. 236e. 1. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami prowadzi, w postaci elektronicznej, Rejestr średnich źródeł spalania paliw . 2. W Rejestrze średnich źródeł spalania paliw gromadzi się informacje dotyczące źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3: 1) o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, z wyjątkiem adresu prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1; 2) o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, z wyjątkiem adresu prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego. 3. Informacje, o których mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania.”;</p> <p>Art. 2. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa</p>
--	--	--	---

			<p>w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.) w art. 25 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami – Rejestr średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”.</p> <p>Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286) w art. 3 w ust. 2 w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) prowadzenie Rejestru średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.</p> <p>Art. 4. Tworzy się Rejestr średnich źródeł spalania paliw.</p> <p>Art. 5. 1. Informacje, o których mowa w: 1) art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 1 w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, 2) art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 184 ust. 2d ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - dotyczące źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało wydane pozwolenie albo przyjęte zgłoszenie, organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia przekazuje do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, w terminie</p>
--	--	--	--

			<p>24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>Art. 6. 1. W przypadku gdy organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia nie posiada informacji lub oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2b i 2c oraz art. 184 ust. 2c i 2d ustawy zmienianej w art. 1, dla źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało wydane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane albo przyjęte zgłoszenie, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zwraca prowadzącego instalację do przekazania tych informacji lub oświadczeń organowi.</p> <p>2. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany do przekazania organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>3. Kto, pomimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nie przekaże organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 2, odlega karze grzywny.</p> <p>4. Orzekanie w sprawach o czyn określony w ust. 3 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”.</p>
Art. 5 ust. 6	„Z zastrzeżeniem obowiązku posiadania pozwolenia lub rejestracji, spoczywającego na operatorach średnich obiektów energetycznego spalania, państwa członkowskie mogą ująć	N	

	w ogólnych wiążących zasadach wymogi dotyczące określonych kategorii średnich obiektów energetycznego spalania. W przypadku przyjęcia ogólnych wiążących zasad, pozwolenie lub rejestracja może zawierać odniesienie do tych zasad.”		
Art. 5 ust. 7	„W odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania należących do instalacji objętej zakresem stosowania rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE, wymogi niniejszego artykułu uznaje się za spełnione w przypadku spełnienia wymogów tej dyrektywy.”	N	<i>Pozwolenia zintegrowane, których dotyczy rozdział II dyrektywy 2010/75/UE, są w Polsce wymagane dla tych źródeł spalania paliw (w tym źródeł średnich), których łączna nominalna moc cieplna w danym zakładzie wynosi nie mniej niż 50 MW. Wynika to z uwagi zamieszczonej w załączniku do rozporządzenia MŚ z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. poz. 1169).</i>
Art. 5 ust. 8	„Wszelkie udzielone pozwolenia lub rejestracje przeprowadzone zgodnie z innymi krajowymi lub unijnymi przepisami można połączyć z pozwoleniem lub rejestracją wymaganymi na podstawie ust. 1, aby tworzyły pojedyncze pozwolenie lub rejestrację, pod warunkiem że to pojedyncze pozwolenie lub ta pojedyncza rejestracja zawiera informacje wymagane na podstawie niniejszego artykułu.”	N	
Art. 6 ust. 1	„1. Bez uszczerbku dla rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE w stosownych przypadkach dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II do niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do średnich obiektów energetycznego spalania. Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II nie mają zastosowania do średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich oraz na Azorach i Maderze. Zainteresowane państwa członkowskie określają dopuszczalne wielkości	N	Treść akapitu pierwszego jest przeniesiona do prawa polskiego przez odpowiednie sformułowanie zasad łączenia w art. 157a ust. 2 ustawy Poś.

	emisji dla tych obiektów, aby ograniczyć ich emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska.”		
Art. 6 ust. 2	<p>„2. Od dnia 1 stycznia 2025 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 2 i 3.</p> <p>Od dnia 1 stycznia 2030 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1 i 3.”</p>	T	<p><i>Sprawa wymagań emisyjnych dla średnich źródeł spalania paliw jest obecnie uregulowana przepisami rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych.</i></p> <p><i>Zgodność z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2015/2193 zostanie zapewniona przez zmianę tego rozporządzenia.</i></p>
Art. 6 ust. 3	<p>„Państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.</p> <p>W sytuacji awaryjnej lub w razie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności państwa członkowskie mogą zwiększyć do 1000 godzin limit czasu funkcjonowania, o którym mowa w akapicie pierwszym, w następujących przypadkach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na potrzeby zasilania awaryjnego na połączonych wyspach, w razie przerwy w zasilaniu danej wyspy w energię z głównego źródła, 	T	<p><i>Sprawa odstępstw od wymagań emisyjnych w przypadku źródeł eksploatowanych jako szczytowe lub awaryjne jest obecnie uregulowana przepisami rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych.</i></p> <p><i>Zgodność z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2015/2193 zostanie zapewniona przez zmianę tego rozporządzenia.</i></p>

	<p>- w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania służących do wytwarzania ciepła, w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur.</p> <p>We wszystkich przypadkach określonych w niniejszym ustępie w odniesieniu do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca 200 mg/Nm³.”</p>		
Art. 6 ust. 4	„Od dnia 1 stycznia 2030 r. istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, które należą do SIS lub MIS, muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.”	N	<p>Zgodnie z definicjami:</p> <p>„mały system wydzielony” (SIS) oznacza mały system wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE, a więc system, który w 1996 r. osiągnął zużycie mniejsze niż 3 000 GWh i w którym mniej niż 5% rocznego zużycia uzyskuje się przez wzajemne połączenie z innymi systemami,</p> <p>„mikrosystem wydzielony” (MIS) oznacza mikrosystem wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/72/WE, a więc system, który w 1996 r. osiągnął zużycie mniejsze niż 500 GWh i który nie ma połączenia z innymi systemami.</p> <p>W warunkach polskich nie funkcjonują takie systemy i zważywszy na fakt, że definicja odnosi się do 1996 r., tj. do uwarunkowań historycznych - nie będą funkcjonować, a więc definicja ta nie ma znaczenia dla transpozycji dyrektywy MCP do prawa polskiego. Konsekwentnie ustawodawca polski nie przewidział w ramach krajowych środków transponujących przeniesienia szczególnych postanowień dyrektywy MCP odnoszących się do takich systemów.</p>
Art. 6 ust. 5	„Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, pod warunkiem że co najmniej 50 % ciepła użytkowego wytwarzanego w tych obiektach, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat, jest	T	<p>art. 1 pkt 9 i 13 oraz art. 9 proj. ustawy</p> <p>Po art. 146i dodaje się art. 146j w brzmieniu:</p> <p>„Art. 146j. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:</p> <p>1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – zostało oddane</p>

	<p>dostarczane w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej. W przypadku takiego zwolnienia, dopuszczalne wielkości emisji określone przez właściwy organ nie przekraczają 1 100 mg/Nm³ w przypadku SO₂ i 150 mg/Nm³ w przypadku pyłu.</p> <p>Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić średnie obiekty energetycznego spalania opalane biomasą stałą jako paliwem głównym i zlokalizowane w strefach, w których, zgodnie z ocenami przeprowadzonymi na podstawie dyrektywy 2008/50/WE, zapewnia się zgodność z dopuszczalnymi wielkościami określonymi w tej dyrektywie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji pyłu określonych w załączniku II do niniejszej dyrektywy. W przypadku takiego zwolnienia dopuszczalne wielkości emisji pyłu określone przez właściwy organ nie przekraczają 150 mg/Nm³.</p> <p>Właściwy organ w każdym przypadku zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.”</p>		<p>do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.,</p> <p>2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW,</p> <p>3) co najmniej 50% produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle, określone jako średnia krocząca z pięciu lat, stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody</p> <p>– obowiązują w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełnienia warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż wielkości dopuszczalnej emisji tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tej substancji obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość 1100 mg/m³_u w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa, a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż standard emisyjny tej substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość 1 100 mg/m³_u w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.</p> <p>2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają informacje lub dane dotyczące w szczególności:</p> <p>1) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw;</p> <p>2) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardów emisyjnych;</p>
--	---	--	---

			<p>3) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - wielkości dopuszczalnych emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, dwutlenku siarki oraz pyłu określonych w tym pozwoleniu;</p> <p>4) rodzaju stosowanego paliwa;</p> <p>5) udziałów ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, w okresie ostatnich pięciu lat, wyrażonych w procentach.</p> <p>3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:</p> <p>1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.:</p> <p>a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 5,</p> <p>b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania,</p> <p>c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;</p> <p>2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo w pozwoleniu zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1, oraz potrzebę zapewnienia w okresie, o którym mowa w ust. 1, dotrzymywania dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu poza terenem, do którego prowadzący</p>
--	--	--	---

			<p>instalację ma tytuł prawny, a także osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.</p> <p>4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do końca lutego każdego roku, dane dotyczące udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat i wyrażonego w procentach.</p> <p>5. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p> <p>W art. 154</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. W przypadku instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1, której częścią jest źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia ustala, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji tej instalacji, w szczególności warunki i wielkości emisji.”,</p> <p>b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, przepisy art. 188 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, wszczyna się z urzędu.”;</p> <p>Wyjaśnić należy, że zobowiązanie w art. 146j ust. 1 lit a i b do przestrzegania w okresie derogacji w zakresie pyłu nie wartości określonej w dyrektywie, tj. 150 mg/Nm³, lecz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji nie wyższej niż określona w pozwoleniu jako obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r oraz standardu emisyjnego obowiązującego w dniu 31 grudnia 2024 r. wynika z faktu, iż w obecnym stanie prawnym wymagania emisyjne dla źródeł MCP</p>
--	--	--	--

			<p>w zakresie pyłu (określone w rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych) są niższe i wynoszą maksymalnie 100 mg/Nm³. Nie skorzystano z możliwości zastosowania odstępstwa, o którym mowa w art. 6 ust. 5 zdanie drugie dyrektywy MCP. Podstawowym argumentem przemawiającym za niewprowadzaniem tego odstępstwa jest fakt, że w Polsce jakość powietrza jest niezadowalająca i w większości stref wyróżnionych na potrzeby oceny jakości powietrza występują przekroczenia poziomów dopuszczalnych pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 i poziomu docelowego benzo(a)pirenu. Do występowania tych przekroczeń przyczynia się m.in. spalanie biomasy. W roku 2015 poziomy dopuszczalne pyłu zawieszonego nie były przekraczane tylko na obszarze 6 stref. Ponadto oceniono, że problematyczne byłoby uwzględnienie przy stosowaniu tej derogacji jednego z istotnych kryteriów wskazanych w dyrektywie MCP, jakim jest zlokalizowanie źródła w strefie, w której są dotrzymane standardy jakości powietrza. Informacje o wynikach oceny poziomów substancji w powietrzu za dany rok kalendarzowy dostępne są bowiem dopiero w kolejnym roku. O tym, że w odniesieniu do konkretnego źródła nie jest już spełniony wymóg dotyczący jakości powietrza w strefie wiadomo z opóźnieniem jednego roku. Zastosowanie tego odstępstwa mogłoby de facto skutkować stosowaniem do niektórych średnich źródeł spalania paliw łagodniejszych wymagań emisyjnych w zakresie pyłu w sytuacji wystąpienia przekroczenia poziomów dopuszczalnych w strefie. Co więcej, ponieważ fakt występowania przekroczeń jest warunkowany wieloma czynnikami, operator nie miałby gwarancji zachowania odstępstw na zakładany okres pięciu lat. W czasie trwania derogacji mogłoby się okazać, że z uwagi na wystąpienie przekroczeń standardów jakości powietrza w strefie, w której zlokalizowane jest źródło, jego operator musiałby zapewnić ograniczenie emisji pyłu z tego źródła w niewykonalnie krótkim okresie.</p> <p>„Art. 9. Dane, o których mowa w art. 146j ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, są przekazywane po raz pierwszy do końca lutego 2026 r.”.</p>
--	--	--	--

<p>Art. 6 ust. 6</p>	<p>„Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji NOx określonych w załączniku II część 1 tabela 3.”</p>	<p>T</p>	<p>art. 1 pkt 9 i 13 proj. ustawy</p>	<p>Po art. 146j dodaje się art. 146k w brzmieniu: „Art. 146k. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków: 1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. - zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., 2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW, 3) źródło jest wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnej do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu rozumianej jako tłocznia eksploatowana na potrzeby sieci gazowej wysokich ciśnień, z wyłączeniem gazociągów kopalnianych i bezpośrednich, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny operator systemu przesyłowego wyznaczony na podstawie art. 9h ust. 1 ustawy dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, 791 i 1089) – obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełniania warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki i pyłu nie wyższe niż obowiązujące w tym okresie standardy emisyjne tych substancji oraz wielkość dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tych substancji określona w pozwoleniu jako obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r., a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji dwutlenku siarki i pyłu nie</p>
--------------------------	--	----------	--	---

			<p>wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w tym okresie oraz wielkość emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż standard emisyjny tych substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r.</p> <p>2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności informacje lub dane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) o których mowa w art. 146j ust. 2 pkt 1 - 4; 2) potwierdzające, że prowadzący tłocznię gazu niezbędną do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu świadczy usługę na podstawie decyzji, o której mowa w art. 9h ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. <p>3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.: <ol style="list-style-type: none"> a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 4, b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania, c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia – wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a; 2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo w pozwoleniu zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji obowiązujące w okresie, o którym mowa w ust. 1, oraz po zakończeniu tego okresu, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1.
--	--	--	---

			<p>4. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p> <p>W art. 154 a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1, której częścią jest źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia ustala, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji tej instalacji, w szczególności warunki i wielkości emisji.”, b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, przepisy art. 188 stosuje się odpowiednio. 3. Postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, wszczyna się z urzędu.”;</p>
Art. 6 ust. 7	„Od dnia 20 grudnia 2018 r. emisje do powietrza SO ₂ , NO _x i pyłu z nowych średnich obiektów energetycznego spalania nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2.”	T	<i>Sprawa wymagań emisyjnych dla średnich źródeł spalania paliw jest obecnie uregulowana przepisami rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych. Zgodność z art. 6 ust. 7 dyrektywy 2015/2193 zostanie zapewniona przez zmianę tego rozporządzenia.</i>
Art. 6 ust. 8	„Państwa członkowskie mogą zwolnić nowe średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z trzech lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2. W przypadku takiego zwolnienia do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca	T	<i>Przepis zostanie przeniesiony przez zmianę rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych.</i>

	100 mg/Nm ³ ”.		
Art. 6 ust. 9	„W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach lub częściach stref, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza, o których mowa w art. 23 dyrektywy 2008/50/WE, oceniają potrzebę zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji niż określone w niniejszej dyrektywie, uwzględniając wyniki wymiany informacji, o której mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji istotnie przyczyni się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza.”	T	<p>art. 1 pkt 1, art. 8 i 11 proj. ustawy</p> <p>W art. 91 po ust. 9a dodaje się ust. 9aa i 9ab w brzmieniu:</p> <p>„9aa. Opracowany przez zarząd województwa projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza powinien uwzględniać przeprowadzoną przez zarząd województwa analizę w zakresie potrzeby ustalenia wielkości dopuszczalnych emisji niższych niż standardy emisyjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, zlokalizowanych na obszarze, na którym został przekroczony poziom dopuszczalny substancji w powietrzu, wyznaczonym w ocenie poziomów substancji w powietrzu, o której mowa w art. 89, jeżeli emisja niższa od wynikającej ze standardów emisyjnych z tych źródeł przyczyniłaby się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza na tym obszarze.</p> <p>9ab. Przeprowadzając analizę, o której mowa w ust. 9aa, zarząd województwa uwzględnia udostępniane przez Komisję Europejską wyniki wymiany informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie mogą być osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik i nowopojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.”;</p> <p>„Art. 8. Do źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., przepisy art. 91 ust. 9aa i 9ab ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się od dnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 1 stycznia 2025 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i mniejszej niż 50 MW; 2) 1 stycznia 2030 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej nie

				<p>mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.”.</p> <p>„Art. 11. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.”.</p>
Art. 6 ust. 10	<p>„Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów. Komisja publikuje wyniki tej wymiany informacji.”</p>	T	art. 1 pkt 1 proj. ustawy	<p>W art. 91 po ust. 9a dodaje się ust. 9aa i 9ab w brzmieniu:</p> <p>9ab. Przeprowadzając analizę, o której mowa w ust. 9aa, zarząd województwa uwzględnia udostępniane przez Komisję Europejską wyniki wymiany informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie mogą być osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik i nowopojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.</p>
Art. 6 ust. 11	<p>„Właściwy organ może przyznać na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7 dla SO₂ w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania, w których zwykle wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać takich dopuszczalnych wielkości emisji z powodu przerwy w dostawie paliwa o niskiej zawartości siarki, wynikającej z poważnych niedoborów.</p> <p>Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanych na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.”</p>	T/N		<p><i>Kwestie analogicznych odstępstw są obecnie uregulowane w rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych dla źródeł LCP(w § 10).</i></p> <p><i>§ 10 ust. 1-3 i 5 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych:</i></p> <p><i>1. Dopuszcza się odstępstwo od standardu emisyjnego dwutlenku siarki dla źródła, w którym w normalnych warunkach użytkowania jest spalane paliwo o małej zawartości siarki, w przypadku wystąpienia ograniczeń w dostawach tego paliwa. Odstępstwo polega na zwiększeniu standardu emisyjnego dwutlenku siarki dla źródła o 50%, nie dłużej niż 6 miesięcy w roku kalendarzowym.</i></p> <p><i>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:</i></p> <p><i>1) do źródła istniejącego, o którym mowa w § 6 ust. 5;</i></p> <p><i>2) do źródła istniejącego, w którym jest spalane paliwo stałe, dla którego pozwolenie na budowę wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia został złożony przed tym dniem, i które zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku którego czas użytkowania w roku kalendarzowym, liczony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż:</i></p>

			<p>a) 2 000 godzin – do 2015 r., b) 1 500 godzin – od 2016 r.;</p> <p>3) od dnia 1 stycznia 2016 r. – do źródła istniejącego, w którym jest spalane paliwo ciekłe, dla którego pozwolenie na budowę wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wnioski o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem, i które zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku którego czas użytkowania w roku kalendarzowym, liczony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż 1 500 godzin.</p> <p>3. Od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisu ust. 1 nie stosuje się także do części źródła istniejącego, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b i pkt 3, odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej niż jednym osobnym przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym, liczony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż 1 500 godzin, w przypadku gdy emisja z tej części źródła jest mierzona osobno.</p> <p>5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 4, prowadzący źródło przekazuje informację organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w ciągu 24 godzin od chwili wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o małej zawartości siarki albo nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego.</p> <p>Przepis ten zostanie odpowiednio zmieniony w celu dostosowania do wymagań wynikających z dyrektywy 2015/2193. Komisja Europejska będzie informowana o skorzystaniu przez operatora średniego źródła spalania paliw z przedmiotowego odstępstwa przez Ministra Środowiska. Zgodnie z przywołanym ust. 5 o zastosowaniu odstępstwa operator informuje w ciągu 24 godzin właściwy organ ochrony środowiska, który na mocy art. 145a przekazuje te informacje niezwłocznie do Ministra Środowiska.</p>
Art. 6 ust. 12	Właściwy organ może przyznać odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7, w przypadkach gdy średni obiekt energetycznego spalania wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe musi wyjątkowo wykorzystać inne paliwa z powodu nagłego	T/N	<p><i>Kwestie analogicznych odstępstw są obecnie uregulowane w rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych dla źródeł LCP (w § 10).</i></p> <p><i>„§ 10 ust. 4 i 5 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów</i></p> <p>4. Dopuszcza się odstępstwo od standardów emisyjnych dla źródła, w którym w normalnych warunkach użytkowania jest spalane wyłącznie paliwo gazowe,</p>

	<p>zakłócenia w dostawie gazu i z tego powodu musiałby być wyposażony w dodatkowe urządzenia służące redukcji emisji. Okres, na jaki odstępstwo jest przyznawane, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy operator wykaże właściwemu organowi, że dłuższy okres jest uzasadniony.</p> <p>Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanych na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.”</p>		<p>w przypadku wystąpienia nagłej przerwy w dostawie tego paliwa i spalania w tym źródle paliw innych niż gazowe, jeżeli spalanie tych paliw wymagałoby stosowania urządzeń ograniczających emisję. Odstępstwo od standardów emisyjnych określonych dla tych paliw i źródła polega na zwiększeniu tych standardów o 100%, nie dłużej niż 10 dni w roku kalendarzowym.</p> <p>5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 4, prowadzący źródło przekazuje informację organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w ciągu 24 godzin od chwili wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o malej zawartości siarki albo nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego.</p> <p>Przepis ten zostanie odpowiednio zmieniony w celu dostosowania do wymagań wynikających z dyrektywy 2015/2193.</p> <p>Komisja Europejska będzie informowana o skorzystaniu przez operatora średniego źródła spalania paliw z przedmiotowego odstępstwa przez Ministra Środowiska. Zgodnie z przywołanym ust. 5 o zastosowaniu odstępstwa operator informuje w ciągu 24 godzin właściwy organ ochrony środowiska, który na mocy art. 145a przekazuje te informacje niezwłocznie do Ministra Środowiska.</p>
<p>Art. 6 ust. 13</p>	<p>„Jeżeli średni obiekt energetycznego spalania jednocześnie wykorzystuje przynajmniej dwa rodzaje paliwa, dopuszczalną wielkość emisji poszczególnych substancji zanieczyszczających oblicza się poprzez:</p> <p>a) przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa, jak określono w załączniku II;</p> <p>b) określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji dla danego paliwa, o której mowa w lit. a), przez moc cieplną dostarczaną przez to paliwo i dzieląc otrzymany wynik przez sumę mocy cieplnej dostarczanej przez wszystkie rodzaje paliwa; oraz</p> <p>c) zsumowanie dopuszczalnych wielkości</p>	<p>N</p>	<p>§ 8 rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych</p> <p>1. Standardy emisyjne dla źródła wielopaliwowego, w którym są spalane jednocześnie co najmniej dwa rodzaje paliw, stanowi średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 6, odpowiadających poszczególnym paliwom i nominalnej mocy cieplnej źródła, ważona względem mocy cieplnej ze spalania tych paliw.</p> <p>2. Standardy emisyjne dla źródła wielopaliwowego, w którym są spalane na przemian co najmniej dwa rodzaje paliw, stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 6, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej źródła i spalanemu rodzajowi paliwa.</p>

	emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.”		
Art. 7 ust. 1	„Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez operatora monitorowania emisji co najmniej zgodnie z załącznikiem III część 1.”	T	<p>art. 1 pkt 10 proj. ustawy</p> <p><i>Sprawa wykonywania pomiarów wielkości emisji ze średnich źródeł spalania paliw jest uregulowana przepisami rozporządzenia w sprawie pomiarów wielkości emisji. Obowiązek wykonywania pomiarów dotyczy obecnie tych średnich źródeł, które w są objęte standardami emisyjnymi i dla których jest wymagane pozwolenie na emisję. Zgodność z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2015/2193 zostanie zapewniona poprzez zmianę §2 ust. 1 rozporządzenia.</i></p> <p>Przepis ust. 4 załącznika III do dyrektywy 2015/2193 będzie przeniesiony do ustawy Poś poprzez zmianę art. 147.</p> <p>W art. 147:</p> <p>1) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nowo zbudowanego lub zmienionego w sposób istotny źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1.”;</p> <p>2) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, w odniesieniu do źródła spalania paliw, o którym mowa w ust. 4a, należy zrealizować najpóźniej w ciągu 4 miesięcy od zakończenia rozruchu tego źródła.”;</p>
Art. 7 ust. 2	„W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących więcej niż jeden rodzaj paliwa monitorowanie emisji odbywa się podczas spalania paliwa lub mieszanki paliw, które prawdopodobnie skutkuje najwyższym poziomem emisji, i w okresie reprezentującym normalne warunki eksploatacji.”	T	<p><i>Zgodność z art. 7 ust. 2 dyrektywy 2015/2193 zostanie zapewniona poprzez zmianę rozporządzenia sprawie pomiarów wielkości emisji.</i></p>

<p>Art. 7 ust. 3</p>	<p>„Operator przechowuje i przetwarza wszystkie wyniki monitorowania w sposób umożliwiający weryfikację zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III część 2.”</p>	<p>N</p>	<p>Art. 147 ust. 6 ustawy Poś i rozporządzenie wykonawcze do art. 149 ustawy Art. 147.6. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do ewidencjonowania wyników przeprowadzonych pomiarów oraz ich przechowywania przez 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą. Art. 149.1. Wyniki pomiarów, o których mowa w art. 147 ust. 1, 2 i 4, prowadzący instalację i użytkownik urządzenia przedstawiają organowi ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, jeżeli pomiary te mają szczególne znaczenie ze względu na potrzebę zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska. 2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) rodzaje wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia, które ze względu na szczególne znaczenie dla zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska przekazuje się właściwym organom ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, 2) terminy i sposób prezentacji danych, o których mowa w pkt 1 - kierując się potrzebą zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska. 3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, zostaną ustalone: 1) przypadki, w których wymagane jest przedkładanie wyników pomiarów z uwagi na: a) rodzaj instalacji lub urządzenia, b) nominalną wielkość emisji, c) parametry charakteryzujące wydajność lub moc instalacji lub urządzenia; 2) formy przedkładanych wyników pomiarów; 3) układy przekazywanych wyników pomiarów; 4) wymagane techniki przedkładania wyników pomiarów; 5) terminy przedkładania wyników pomiarów w zależności od ich rodzajów. 4. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia: 1) inne niż wyniki pomiarów, o których mowa w art. 147 ust. 1, 2 i 4, dane zbierane w wyniku monitorowania procesów technologicznych w związku z wymaganiami pozwolenia, które ze względu na szczególne znaczenie dla zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska powinny być przekazywane właściwym organom ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska,</p>
--------------------------	--	----------	---

			<p>2) terminy i sposób prezentacji danych, o których mowa w pkt 1</p> <p>- kierując się potrzebą zapewnienia właściwym organom wyników monitorowania procesów technologicznych przez podmioty korzystające ze środowiska.</p> <p>+ rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz. U. poz. 1366).</p>
Art. 7 ust. 4	<p>„W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących urządzenia służące do wtórnej redukcji emisji w celu spełnienia wymagań dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji operator przechowuje zapisy lub informacje wykazujące rzeczywiste ciągłe funkcjonowanie takich urządzeń.”</p>	T	<p>art. 1 pkt 11 lit. c i 16 proj. ustawy</p> <p>W art. 152 po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6c w brzmieniu:</p> <p>„6a. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <p>1) informacji, o których mowa w ust. 6 pkt 1 i art. 152a ust. 1 pkt 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a - przez okres eksploatacji źródła;</p> <p>2) informacji lub dokumentów dotyczących:</p> <p>a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,</p> <p>b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami,</p> <p>c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,</p> <p>d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,</p> <p>e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2c</p> <p>- przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub</p>

			<p>dokumenty dotyczą.</p> <p>6b. Informacje, decyzje lub dokumenty, o których mowa w ust. 6a, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia na każde żądanie.</p> <p>6c. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy informacji, decyzji lub dokumentów, o których mowa w ust. 6a, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.). W takim przypadku organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych informacji, decyzji lub dokumentów.”,</p> <p>W art. 184 po ust. 2b dodaje się ust. 2c – 2g w brzmieniu:</p> <p>„2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, wniosek o wydanie pozwolenia zawiera dodatkowo informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działu zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności); 2) numerze REGON prowadzącego instalację; 3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW; 4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne; 5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;
--	--	--	--

			<p>6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych;</p> <p>7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.;</p> <p>8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach.</p> <p>2d. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:</p> <p>1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1 000 godzin w roku,</p> <p>2) z trzech lat - dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku</p> <p>- do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.</p> <p>2e. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej</p>
--	--	--	---

			<p>pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) decyzji w sprawie wydania i zmiany pozwolenia - przez okres, na jaki zostało wydane pozwolenie; 2) informacji lub dokumentów dotyczących: <ol style="list-style-type: none"> a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3, b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami, c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle, d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych, e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2d <p>- przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.</p> <p>2f. Decyzje, informacje lub dokumenty, o których mowa w ust. 2e, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do wydania pozwolenia na każde żądanie.</p> <p>2g. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy decyzji, informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 2e, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W takim przypadku organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych decyzji, informacji lub</p>
--	--	--	---

				dokumentów.”;
Art. 7 ust. 5	<p>„Operator średniego obiektu energetycznego spalania przechowuje:</p> <p>a) pozwolenie lub dowód rejestracji dokonanej przez właściwy organ, a w stosownych przypadkach również ich zaktualizowaną wersję i informacje powiązane;</p> <p>b) wyniki monitorowania i informacje, o których mowa w ust. 3 i 4;</p> <p>c) w stosownych przypadkach zapis dotyczący czasu funkcjonowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 i 8;</p> <p>d) zapis dotyczący rodzaju i ilości paliw używanych w obiekcie i każdej niesprawności lub awarii urządzeń służących do wtórnej redukcji emisji;</p> <p>e) zapis dotyczący przypadków niezgodności z wymogami oraz przyjętych środków, o których mowa w ust. 7.</p> <p>Dane i informacje, o których mowa w lit. b)–e) akapitu pierwszego, są przechowywane co najmniej przez okres sześciu lat.”</p>	T	art. 1 pkt 11 i 16 proj. ustawy	J.w.
Art. 7 ust. 6	<p>„Na żądanie operator bez zbędnej zwłoki udostępnia właściwemu organowi dane i informacje wymienione w ust. 5. Właściwy organ może wystąpić z takim żądaniem w celu sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy. Właściwy organ występuje z takim żądaniem, jeżeli przedstawiciel społeczeństwa złoży wniosek o dostęp do danych lub informacji wymienionych w ust. 5.”</p>	T	art. 1 pkt 11 i 16 proj. ustawy	J. w.

Art. 7 ust. 7	„W razie przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, operator podejmuje działania niezbędne do zapewnienia przywrócenia zgodności z tymi wielkościami w jak najkrótszym czasie, bez uszczerbku dla środków wymaganych zgodnie z art. 8. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące rodzaju, częstotliwości przekazywania i formatu informacji o przypadkach przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji, jakie operatorzy mają przekazywać właściwemu organowi.”	T/N	art. 1 pkt 2 proj. ustawy	<p>W art. 145 pkt 3 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:</p> <p>„c) podejmowaniu odpowiednich działań niezwłocznie po stwierdzeniu niedotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków i odstępstw, o których mowa w pkt 1, w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami w jak najkrótszym czasie;”;</p> <p><i>Wszystkie wyniki wykonanych pomiarów wielkości emisji muszą być natomiast przekazywane do właściwego organu ochrony środowiska oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska (niezależnie od tego czy wykazują dotrzymanie czy przekroczenie wielkości dopuszczalnej emisji) zgodnie z rozporządzeniem MŚ z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz. U. poz. 1366). Rozporządzenie określa zarówno terminy jak i sposób prezentacji odpowiednich danych.</i></p>
Art. 7 ust. 8	„Operator udziela właściwemu organowi wszelkiej niezbędnej pomocy umożliwiającej mu przeprowadzenie kontroli i wizyt w terenie, pobranie próbek i zebranie wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego zadań służących celom niniejszej dyrektywy.”	N	Zgodnie z art. 379 ustawy Poś:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów. 2. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych. 3. Kontrolujący, wykonując kontrolę, jest uprawniony do: <ol style="list-style-type: none"> 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 - na pozostały teren; 2) przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych; 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego; 4) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli.

		<p>4. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta, marszałek województwa lub osoby przez nich upoważnione są uprawnieni do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia przeciw przepisom o ochronie środowiska.</p> <p>5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta lub marszałek województwa występują do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie odpowiednich działań będących w jego kompetencji, jeżeli w wyniku kontroli organy te stwierdzą naruszenie przez kontrolowany podmiot przepisów o ochronie środowiska lub występuje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie mogło nastąpić, przekazując dokumentację sprawy.</p> <p>6. Kierownik kontrolowanego podmiotu oraz kontrolowana osoba fizyczna obowiązani są umożliwić przeprowadzanie kontroli, a w szczególności dokonanie czynności, o których mowa w ust. 3.</p> <p>Ponadto, prawidłowość stosowania przepisów o ochronie środowiska przez podmioty prowadzące instalacje lub użytkujące urządzenia jest kontrolowana i oceniana, zgodnie z właściwością, przez służby Inspekcji Ochrony Środowiska. W prawnym systemie ochrony środowiska przyjęto, że zadania obejmujące m.in. kontrolę podmiotów korzystających ze środowiska, w tym kontrolę przestrzegania decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska oraz przestrzegania zakresu, częstotliwości i sposobu prowadzenia pomiarów wielkości emisji, są realizowane przez te służby, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o <i>Inspekcji Ochrony Środowiska</i> (Dz. U. z 2016 poz. 1688). Zgodnie z art. 9-10a tej ustawy:</p> <p>„Art. 9.1. Kontrolę wykonują Główny Inspektor Ochrony Środowiska, wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska oraz upoważnieni przez nich pracownicy Inspekcji Ochrony Środowiska, zwani dalej "inspektorami".</p> <p>2. Przy wykonywaniu kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska inspektor uprawniony jest do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wstępu z niezbędnym sprzętem: <ol style="list-style-type: none"> a) na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na którym prowadzona jest działalność gospodarcza, b) do środków transportu; <ol style="list-style-type: none"> 1a) wstępu przez całą dobę wraz z niezbędnym sprzętem na teren niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej;
--	--	--

		<p>2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań, w tym pobierania próbek, lub wykonywania innych czynności kontrolnych w celu ustalenia na terenie kontrolowanej nieruchomości, w obiekcie lub jego części, stanu środowiska oraz oceny tego stanu w świetle przepisów o ochronie środowiska, a także indywidualnie określonych w decyzjach administracyjnych warunków wykonywania działalności wpływającej na środowisko;</p> <p>3) żądania wstrzymania ruchu instalacji lub urządzeń oraz powstrzymania się od wykonywania innych czynności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla pobrania próbek oraz przeprowadzenia badań i pomiarów;</p> <p>4) oceny sposobu eksploatacji instalacji lub urządzeń, w tym środków transportu;</p> <p>5) oceny stosowanych technologii i rozwiązań technicznych;</p> <p>6) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego;</p> <p>7) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;</p> <p>8) żądania okazania dokumentów niezbędnych do wymierzenia mandatu lub kary grzywny;</p> <p>9) oceny sposobu wykonywania pomiarów emisji, ilości pobranej wody oraz odprowadzanych ścieków przez jednostkę prowadzącą pomiary, w tym poprawności sposobu pobierania i analizy próbek.</p> <p>2a. Jeżeli przeprowadzenie niezbędnych pomiarów, w tym pobieranie próbek lub wykonanie innych czynności kontrolnych, wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić do udziału w kontroli osobę niebędącą inspektorem, posiadającą taką wiedzę lub takie umiejętności.</p> <p>2b. Do osoby, o której mowa w ust. 2a, stosuje się przepisy ust. 2 pkt 1, 2 i 9 oraz ust. 3.</p> <p>3. Upoważniony do kontroli inspektor jest uprawniony do poruszania się po terenie nieruchomości, obiektu lub ich części oraz środków transportu, bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlega rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym kontrolowanej jednostki organizacyjnej; podlega on przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce organizacyjnej.</p> <p>Art.10. Kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej oraz kontrolowana osoba fizyczna, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz</p>
--	--	--

			<p>o zakwaterowaniu sił zbrojnych, obowiązani są umożliwić inspektorowi przeprowadzenie kontroli, w szczególności umożliwić dokonanie czynności, o których mowa w art. 9 ust. 2.</p> <p>Art. 10a.1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta Policji o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.</p> <p>2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia inspektorowi pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych.”.</p>
Art. 7 ust. 9	„Operator skraca, na ile to możliwe, okresy rozruchu i wyłączenia średniego obiektu energetycznego spalania.”	N	<p>Ogólny wymóg dot. konieczności skracania okresów rozruchu i wyłączenia jest zamieszczony w art. 142 ustawy Poś. Zgodnie z tym przepisem</p> <p>„1. Wielkość emisji z instalacji lub urządzenia w warunkach odbiegających od normalnych powinna wynikać z uzasadnionych potrzeb technicznych i nie może występować dłużej niż jest to konieczne.</p> <p>2. Warunkami odbiegającymi od normalnych są w szczególności okres rozruchu, awarii i likwidacji instalacji lub urządzenia.</p> <p>Ponadto, zgodnie z art. 184 ust. 2 pkt 10 -11 oraz 188 ust. 2 pkt 3 ustawy Poś, w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw objętych pozwoleniem operator źródła musi we wniosku o wydanie pozwolenia szczegółowo przeanalizować kwestię występowania uzasadnionych technologicznie okresów eksploatacji źródła odbiegających od normalnych – w tym rozruchu i wyłączenia – a organ w pozwoleniu określić maksymalny dopuszczalny czas utrzymywania się uzasadnionych technologicznie warunków eksploatacyjnych odbiegających od normalnych, w tym rozruchu i wyłączenia.</p>
Art. 8 ust. 1	„Państwa członkowskie zapewniają, aby ważne wielkości emisji monitorowanych zgodnie z załącznikiem III nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku II.”	T/N	<p><i>Kwestie wymagań emisyjnych i pomiarowych dla średnich źródeł spalania paliw są obecnie regulowane dwoma rozporządzeniami MŚ:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz. U. poz. 1546), - z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. poz. 1542). <p><i>Dla dostosowania tych wymagań do postanowień dyrektywy 2015/2193 ww. rozporządzenia zostaną odpowiednio zmienione.</i></p>

		<p>Zgodnie z art. 141 ust. 1 ustawy Poś „Eksploatacja instalacji lub urządzenia nie powinna powodować przekroczenia standardów emisyjnych.”.</p> <p>Ponadto, w myśl art. 145 ustawy Poś prowadzący instalację jest obowiązany m.in. do dotrzymywania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4.</p> <p>Za niedotrzymywanie wymagań emisyjnych (określanych w pozwoleniach na emisję przy uwzględnieniu standardów emisyjnych) i wymagań pomiarowych w ustawie Poś przewidziane są odpowiednie sankcje.</p> <p>Art. 339.1. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 145 pkt 1, wprowadzając do środowiska substancje lub energie, w zakresie, w jakim nie wymaga to pozwolenia, nie dotrzymuje standardów emisyjnych, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 340. 1. Kto, będąc obowiązany na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 147 ust. 1 - do prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji, 2) art. 147 ust. 2 - do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji, 3) art. 147 ust. 4 - do prowadzenia wstępnych pomiarów wielkości emisji z instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny, <p>nie wykonuje tych obowiązków lub nie przechowuje wyników pomiarów w wymaganym okresie, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 351.1. Kto eksploatuje instalację bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.</p> <p>Art. 342. 1. Kto, będąc obowiązany na podstawie art. 152 do zgłoszenia informacji dotyczących eksploatacji instalacji, nie spełnia tych obowiązków lub eksploatuje instalację niezgodnie ze złożoną informacją, podlega karze grzywny.</p> <p>Inną sankcją jest administracyjna kara pieniężna wymierzana w drodze decyzji za przekroczenie dopuszczalnej emisji. Zgodnie z art. 298 ust. 1 ustawy Poś administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska za m.in. „przekroczenie określonych w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 2, ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza”. Inne ; (...).</p>
--	--	---

Art. 8 ust. 2	„W oparciu o kontrole środowiskowe lub inne środki państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system sprawdzania zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.”	N	Kontrole przestrzegania przepisów ochrony środowiska sprawują właściwe organy ochrony środowiska, zgodnie z art. 379 ustawy Poś oraz organy inspekcji ochrony środowiska, zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688).
Art. 8 ust. 3	<p>„W przypadku niezgodności z wymogami, oprócz działań podjętych przez operatora na podstawie art. 7 ust. 7, państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ wymagał od operatora wprowadzenia wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia przywrócenia zgodności bez zbędnej zwłoki.</p> <p>Jeżeli niezgodność z wymogami powoduje znaczne lokalne pogorszenie jakości powietrza, eksploatację średniego obiektu energetycznego spalania wstrzymuje się do czasu przywrócenia zgodności.”</p>	N	<p>Zgodność eksploatacji instalacji z wymogami ochrony powietrza jest sprawdzana przede wszystkim w drodze oceny dotrzymywania warunków decyzji udzielających pozwoleń i decyzji eksploatacyjnych wydawanych na podstawie art. 154 dla instalacji wymagających zgłoszeń. W świetle polskich przepisów warunki tych decyzji są ustalane przy uwzględnieniu standardów emisyjnych i standardów jakości powietrza.</p> <p>W myśl art. 144 ust. 4 ustawy Poś, dotrzymanie standardów emisyjnych nie zwalnia operatora instalacji z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska, z kolei art. 186 ustawy Poś stanowi, że operator nie może dostać pozwolenia na wprowadzanie substancji do powietrza z instalacji, która powodowałaby przekroczenie standardów emisyjnych lub standardów jakości powietrza, a art. 152 ust. 4a – że nie może skutecznie zgłosić nowobudowanej lub istotnie zmienianej instalacji niespełniającej określonych wymagań. Kontrola spełniania tych warunków jest dokonywana poprzez pomiary wielkości emisji z instalacji w celu sprawdzenia czy dotrzymywane są określone w pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji lub wielkości emisji objętej zgłoszeniem.</p> <p>Pomiary kontrolne są wykonywane przez służby Inspekcji Ochrony Środowiska. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 poz. 1688) kontrola obejmuje m.in. przestrzeganie decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska, przestrzeganie zakresu, częstotliwości i sposobu prowadzenia pomiarów wielkości emisji i jej wpływu na stan środowiska oraz eksploatację instalacji i urządzeń chroniących środowisko przed zanieczyszczeniem. Wszelkie nieprawidłowości stwierdzone w czasie kontroli są odnotowywane w protokole kontroli, natomiast zobowiązanie do ich usunięcia – w zarządzeniach pokontrolnych lub w decyzjach administracyjnych. Kontrolowany podmiot, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, ma obowiązek poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o zakresie podjętych i zrealizowanych działań służących wyeliminowaniu wskazanych naruszeń.</p> <p>Przepisy ustawy o IOŚ stanowią w szczególności, że:</p>

		<p>„Art. 11. 1. Z czynności kontrolnych inspektor sporządza protokół, którego jeden egzemplarz doręcza kierownikowi kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowanej osobie fizycznej.</p> <p>2. Protokół podpisują inspektor i kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowana osoba fizyczna, którzy mogą wnieść do protokołu umotywowane zastrzeżenia i uwagi.</p> <p>3. W razie odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowaną osobę fizyczną, inspektor czyni o tym wzmiankę w protokole, a odmawiający podpisu może w terminie siedmiu dni przedstawić swoje stanowisko na piśmie właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.</p> <p>Art. 12.1. Na podstawie ustaleń kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydać zarządzenie pokontrolne do kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub osoby fizycznej; 2) wydać na podstawie odrębnych przepisów decyzję administracyjną; 3) wszcząć egzekucję, jeżeli obowiązek wynika z mocy prawa lub decyzji administracyjnej. <p>2. Kierownik kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub kontrolowana osoba fizyczna, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, mają obowiązek poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o zakresie podjętych i zrealizowanych działań służących wyeliminowaniu wskazanych naruszeń.</p> <p>3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może zażądać od kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej przeprowadzenia postępowania służbowego lub innego przewidzianego prawem postępowania przeciwko osobom winnym dopuszczenia do uchybień i poinformowania go, w określonym terminie, o wynikach tego postępowania i o podjętych działaniach.</p> <p>4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić inspektora do wydania w trakcie kontroli decyzji w przedmiocie wstrzymania:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) działalności powodującej naruszenie wymagań ochrony środowiska, jeżeli zachodzi bezpośrednie zagrożenie zdrowia lub życia ludzi albo bezpośrednie zagrożenie zniszczenia środowiska w znacznych rozmiarach; 2) oddania do użytku obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji niespełniających wymagań ochrony środowiska.” <p>Art. 15. W razie stwierdzenia, że działanie lub zaniechanie kierownika jednostki</p>
--	--	--

			<p>organizacyjnej, jej pracownika lub innej osoby fizycznej wyczerpuje znamiona przestępstwa przeciwko środowisku, organy Inspekcji Ochrony Środowiska kierują do organu powołanego do ścigania przestępstw zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, dołączając dowody dokumentujące podejrzenie.”.</p> <p>Przyjmując, że znaczne lokalne pogorszenie jakości powietrza potencjalnie stanowi zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzi, w przypadku stwierdzenia takiej niezgodności z wymogami wojewódzki inspektor ochrony środowiska ma możliwość wstrzymania eksploatacji instalacji, zgodnie z art. 12 ust. 4 ww. ustawy. Wstrzymanie eksploatacji instalacji może także nastąpić w trybie art. 367 ustawy Poś, w przypadkach;</p> <p>1) wprowadzania przez podmiot korzystający ze środowiska substancji lub energii do środowiska bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków,</p> <p>2) naruszania przez podmiot korzystający ze środowiska warunków decyzji określającej wymagania dotyczące funkcjonowania instalacji wymagającej zgłoszenia.</p> <p>Sankcja ta może być zatem zastosowana przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w sytuacjach niezgodności z limitami emisji określonymi w pozwoleniu lub decyzji eksploatacyjnej. Limity te nie mogą przekraczać standardów emisyjnych.</p> <p>Ponadto, niedotrzymanie wielkości dopuszczalnych emisji określonych w pozwoleniu skutkuje wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej, zgodnie z przepisami art. 298-308 ustawy Poś.</p> <p>Dodatkowo należy wskazać, że szczegółowy tryb postępowania operatora źródła spalania paliw w przypadku przekroczenia standardu emisyjnego wskutek wystąpienia zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję jest określony w § 12 rozporządzenia w sprawie <i>standardów emisyjnych</i>.</p> <p>Przepis ten zostanie odpowiednio zmieniony w odniesieniu do średnich źródeł spalania, z uwzględnieniem postanowień dyrektywy 2015/2193.</p>
Art. 9	„Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, by operator bez zbędnej zwłoki informował właściwy organ o każdej planowanej zmianie w średnim obiekcie energetycznego spalania, która może mieć wpływ na dotrzymanie obowiązujących	T/N	<p>art. 1 pkt 11 lit. b proj. ustawy</p> <p>Zgodnie z przepisami ustawy Poś warunki obowiązującego pozwolenia i zgłoszenia muszą odpowiadać rzeczywistemu stanowi techniczno-technologicznemu i eksploatacyjnemu instalacji. Stosownie do art. 342, art. 351 i art. 367 ustawy Poś eksploataowanie instalacji niezgodnie z warunkami wydanego pozwolenia lub niezgodnie z dokonanym zgłoszeniem jest zagrożone odpowiednimi sankcjami.</p>

	<p>dopuszczalnych wielkości emisji.</p> <p>Właściwy organ odpowiednio uaktualnia pozwolenie lub, w stosownych przypadkach, rejestrację.”</p>		<p>Art. 342. 1. Kto, będąc obowiązany na podstawie art. 152 do zgłoszenia informacji dotyczących eksploatacji instalacji, nie spełnia tych obowiązków lub eksploatuje instalację niezgodnie ze złożoną informacją, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 351. 1. Kto eksploatuje instalację bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.</p> <p>Art. 367. 1. W razie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wprowadzania przez podmiot korzystający ze środowiska substancji lub energii do środowiska bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, 2) naruszania przez podmiot korzystający ze środowiska warunków decyzji określającej wymagania dotyczące funkcjonowania instalacji wymagającej zgłoszenia, 3) niezgłoszenia instalacji przez podmiot korzystający ze środowiska lub eksploatacji instalacji niezgodnie z informacją zawartą w zgłoszeniu <p>wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wstrzymać, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może na wniosek prowadzącego instalację, w drodze decyzji, ustalić termin usunięcia naruszenia.</p> <p>3. W razie nieusunięcia naruszenia w wyznaczonym terminie wojewódzki inspektor ochrony środowiska wstrzyma, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji.</p> <p>4. W decyzji, o której mowa w ust. 1 i 3, określa się termin wstrzymania użytkowania instalacji, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska zakończenia użytkowania.</p> <p>Informowanie organu o planowanych zmianach w instalacji, które mają wpływ na warunki udzielonego pozwolenia lub zakres dokonanego zgłoszenia, jak również skuteczna zmiana pozwolenia albo zgłoszenia, są zatem wymuszone odpowiednimi przepisami karnymi.</p> <p>O informowaniu organu o zmianie danych objętych zgłoszeniem</p>
--	--	--	---

			<p>stanowi przepis art. 152 ust. 6. W związku ze zmianą tych danych zaproponowano dodanie przepisu zobowiązującego operatora instalacji wymagającej zgłoszenia do powiadamiania organu o zmianie objętych zgłoszeniem danych wskazanych w dyrektywie 2015/2193 (art. 1 pkt 12):</p> <p>W art. 152 w ust. 6 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie: „c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c;”;</p>
Art. 10	Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.	N	<p>Organy ochrony środowiska i ich właściwość określają przepisy art. 376-379 ustawy Poś:</p> <p>Art. 376. Organami ochrony środowiska, z zastrzeżeniem art. 377, są:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wójt, burmistrz lub prezydent miasta; 2) starosta; 2a) sejmik województwa; 2b) marszałek województwa; 3) wojewoda; 4) minister właściwy do spraw środowiska; 5) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska; 6) regionalny dyrektor ochrony środowiska. <p>Art. 377. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska działające na podstawie przepisów ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska wykonują zadania w zakresie ochrony środowiska, jeżeli ustawa tak stanowi.</p> <p>Art. 377a. Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 95 ust. 1, oraz w art. 378 ust. 2a i 2aa.</p> <p>Art. 378. 1. Organem ochrony środowiska właściwym w sprawach, o których mowa w art. 115a ust. 1, art. 149 ust. 1, art. 150, art. 152 ust. 1, art. 154 ust. 1, art. 178, art. 183, art. 237 i art. 362 ust. 1-3, jest starosta.</p> <p>2. Regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych.</p> <p>2a. Marszałek województwa jest właściwy w sprawach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zakładów, gdzie jest eksploatowana

		<p>instalacja, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;</p> <p>2) przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, realizowanego na terenach innych niż wymienione w pkt 1;</p> <p>3) pozwolenia na wytwarzanie odpadów i pozwolenia zintegrowanego dla regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych i dla instalacji określonych w wojewódzkim planie gospodarki odpadami jako regionalne instalacje do przetwarzania odpadów komunalnych.</p> <p>2aa. Organem ochrony środowiska właściwym w sprawie:</p> <p>1) pozwolenia na wytwarzanie odpadów dla odpadów innych niż wydobywcze wytworzonych w miejscu poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania kopalin ze złóż oraz ich magazynowania i przeróbki,</p> <p>2) pozwolenia zintegrowanego dla odpadów, o których mowa w pkt 1 - jest organ właściwy do wydania decyzji zatwierdzającej program gospodarowania odpadami wydobywczymi, o której mowa w art. 11 ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1136 oraz z 2014 r. poz. 1101).</p> <p>2b. Przy ustalaniu właściwości organów ochrony środowiska instalacje powiązane technologicznie, eksploatowane przez różne podmioty, kwalifikuje się jako jedną instalację.</p> <p>3. W przypadku zwykłego korzystania ze środowiska przez osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest właściwy w sprawach:</p> <p>1) wydawania decyzji, o których mowa w art. 150 ust. 1 i art. 154 ust. 1;</p> <p>2) przyjmowania wyników pomiarów, o których mowa w art. 149 i 150;</p> <p>3) przyjmowania zgłoszeń, o których mowa w art. 152 ust. 1.</p> <p>4. Zadania samorządu województwa, o których mowa w ust. 2a i 2aa, art. 91 ust. 1, 3, 3a i 5, art. 92 ust. 1, art. 94 ust. 2, art. 95 ust. 1, art. 96, art. 119 ust. 2, art. 135 ust. 2 oraz art. 162 ust. 3, 6 i 7, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.</p> <p>Art. 379. 1. Marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie</p>
--	--	---

			<p>środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów.</p> <p>2. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych.</p> <p>3. Kontrolujący, wykonując kontrolę, jest uprawniony do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 - na pozostały teren; 2) przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych; 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego; 4) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli. <p>4. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta, marszałek województwa lub osoby przez nich upoważnione są uprawnieni do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia przeciw przepisom o ochronie środowiska.</p> <p>5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta lub marszałek województwa występują do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie odpowiednich działań będących w jego kompetencji, jeżeli w wyniku kontroli organy te stwierdzą naruszenie przez kontrolowany podmiot przepisów o ochronie środowiska lub występuje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie mogło nastąpić, przekazując dokumentację sprawy.</p> <p>6. Kierownik kontrolowanego podmiotu oraz kontrolowana osoba fizyczna obowiązani są umożliwić przeprowadzanie kontroli, a w szczególności dokonanie czynności, o których mowa w ust. 3.</p> <p>Wykonywanie zadań kontrolnych przez Inspekcję Ochrony Środowiska jest uregulowane w rozdziale 3 ustawy o IOŚ.</p>
Art. 11 ust. 1	„Do dnia 1 października 2026 r. oraz do dnia 1 października 2031 r. państwa członkowskie przekazują Komisji jakościowe i ilościowe informacje o wdrażaniu niniejszej dyrektywy, o wszelkich działaniach podejmowanych w celu	N	

	<p>sprawdzenia zgodności eksploatacji średnich obiektów energetycznego spalania z niniejszą dyrektywą i o wszelkich podejmowanych w tym celu działaniach z zakresu egzekwowania prawa.</p> <p>Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji SO₂, NO_x i pyłu ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj obiektu, rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.”</p>		
Art. 11 ust. 2	<p>„Do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie przekazują również Komisji szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji CO oraz wszelkie dostępne informacje o stężeniu emisji CO ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.”</p>	N	
Art. 11 ust. 3	<p>„Na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1 i 2, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.</p> <p>Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala techniczny format sprawozdań w celu uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich w odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15.”</p>	N	
Art. 11 ust. 4	<p>„W terminie dwunastu miesięcy od daty otrzymania sprawozdań od państw członkowskich zgodnie z ust. 1 niniejszego</p>	N	

	artykułu, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie podsumowujące, uwzględniając informacje udostępnione zgodnie z art. 6 ust. 11 i 12.”		
Art. 11 ust. 5	„W wykonywaniu obowiązków, o których mowa w ust. 3 i 4, Komisję wspiera Europejska Agencja Środowiska.”	N	
Art. 12 ust. 1	„Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dokona przeglądu postępów w dziedzinie efektywności energetycznej w średnich obiektach energetycznego spalania i oceni korzyści z wprowadzenia minimalnych norm efektywności energetycznej zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami.”	N	
Art. 12 ust. 2	„Do dnia 1 stycznia 2023 r. Komisja oceni potrzebę przeprowadzenia przeglądu przepisów dotyczących obiektów należących do SIS lub MIS, a także załącznika II części 2, na podstawie stanu technologii. W ramach tego przeglądu Komisja oceni również, czy w przypadku niektórych lub wszystkich rodzajów średnich obiektów energetycznego spalania istnieje potrzeba uregulowania emisji CO. Kolejne przeglądy będą się odbywać co 10 lat i obejmą ocenę zasadności wprowadzenia bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, zwłaszcza w odniesieniu do nowych średnich obiektów energetycznego spalania.”	N	
Art. 12 ust. 3	„Wyniki przeglądów, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych	N	

	przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.”		
Art. 13	„Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika III część 2 pkt 2 do postępu technicznego i naukowego zgodnie z art. 14.”	N	
Art. 14 ust. 1	„Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.”	N	
Art. 14 ust. 2	„Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 grudnia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”	N	
Art. 14 ust. 3	„Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”	N	
Art. 14 ust. 4	„Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”	N	

Art. 14 ust. 5	„Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”	N	
Art. 15 ust. 1	„Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 75 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”	N	
Art. 15 ust. 2	„W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”	N	
Art. 15 ust. 3	„W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”	N	
Art. 16	„Państwa członkowskie określają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 19 grudnia 2017 r. oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.”	N	<p>Niedotrzymywanie wymagań emisyjnych (określonych w pozwoleniach na emisję przy uwzględnieniu standardów emisyjnych i standardów jakości powietrza) i wymagań pomiarowych objęte jest odpowiednimi sankcjami karnymi określonymi w ustawie Poś. Za nieposiadanie wymaganego prawem pozwolenia lub niedokonanie zgłoszenia instalacji, a także za eksploataowanie instalacji niezgodnie z warunkami udzielonego pozwolenia lub niezgodnie z dokonany zgłoszeniem, stosuje się także sankcje administracyjne.</p> <p>Art. 298.1. Administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska za:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przekroczenie określonych w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 2, ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza; (...). <p>Art. 339.1. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 145 pkt 1, wprowadzając do środowiska substancje lub energie, w zakresie, w jakim nie</p>

		<p>wymaga to pozwolenia, nie dotrzymuje standardów emisyjnych, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 340.1. Kto, będąc obowiązany na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 147 ust. 1 - do prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji, 2) art. 147 ust. 2 - do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji, 3) art. 147 ust. 4 - do prowadzenia wstępnych pomiarów wielkości emisji z instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny, <p>nie wykonuje tych obowiązków lub nie przechowuje wyników pomiarów w wymaganym okresie, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 342.1. Kto, będąc obowiązany na podstawie art. 152 do zgłoszenia informacji dotyczących eksploatacji instalacji, nie spełnia tych obowiązków lub eksploatuje instalację niezgodnie ze złożoną informacją, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 351.1. Kto eksploatuje instalację bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.</p> <p>Art. 367.1. W razie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wprowadzania przez podmiot korzystający ze środowiska substancji lub energii do środowiska bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, 2) naruszania przez podmiot korzystający ze środowiska warunków decyzji określającej wymagania dotyczące funkcjonowania instalacji wymagającej zgłoszenia, 3) niezgłoszenia instalacji przez podmiot korzystający ze środowiska lub eksploatacji instalacji niezgodnie z informacją zawartą w zgłoszeniu <p>wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wstrzymać, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może na wniosek prowadzącego instalację, w drodze decyzji, ustalić termin usunięcia naruszenia.</p> <p>3. W razie nieusunięcia naruszenia w wyznaczonym terminie wojewódzki inspektor ochrony środowiska wstrzyma, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji.</p> <p>4. W decyzji, o której mowa w ust. 1 i 3, określa się termin wstrzymania użytkowania instalacji, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska zakończenia użytkowania.</p>
--	--	--

			Ponadto – zgodnie z art. 298 ustawy Poś - przekraczanie określonych w pozwoleniu wielkości dopuszczalnych emisji skutkuje wymierzeniem przez WIOŚ administracyjnej kary pieniężnej.
Art. 17 ust. 1	„Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 19 grudnia 2017 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.”	N	
Art. 17 ust. 2	„Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.”	N	

Objaśnienie skrótów.

- 1) ustawa Poś oznacza ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, 785, 898 i 1089),
- 2) ustawa o IOŚ oznacza ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. *o Inspekcji Ochrony Środowiska* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688),
- 3) rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych oznacza *rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów* (Dz. U. poz. 1546),
- 4) rozporządzenie w sprawie pomiarów wielkości emisji oznacza *rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody* (Dz. U. poz. 1542).

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (wersja z dnia 30 czerwca 2017 r.)
TYTUŁ WDRAŻANEGO PROJEKTU AKTU PRAWNEGO	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

Jednostka red. projektu ustawy	Treść przepisów projektu ustawy	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 1 pkt 1	<p>Art. 1. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, 785, 898 i 1089) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 91 po ust. 9a dodaje się ust. 9aa i 9ab w brzmieniu:</p> <p>„9aa. Opracowany przez zarząd województwa projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza powinien uwzględniać przeprowadzoną przez zarząd województwa analizę w zakresie potrzeby ustalenia wielkości dopuszczalnych emisji niższych niż standardy emisyjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, zlokalizowanych na obszarze, na którym został przekroczony poziom dopuszczalnej substancji w powietrzu, wyznaczonym w ocenie poziomów substancji w powietrzu, o której mowa w art. 89, jeżeli emisja niższa od wynikającej ze standardów emisyjnych z tych źródeł przyczyniłaby się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza na tym obszarze.</p> <p>9ab. Przeprowadzając analizę, o której mowa w ust. 9aa, zarząd województwa uwzględnia udostępniane przez Komisję Europejską wyniki wymiany informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zainteresowanymi branżami i organizacjami</p>	<p>Dodanie przepisu ma na celu przeniesienie postanowienia art. 6 ust. 9 dyrektywy 2015/2193 (dyrektywy MCP) mającego następujące brzmienie:</p> <p>„9. W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach lub częściach stref, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza, o których mowa w art. 23 dyrektywy 2008/50/WE, oceniają potrzebę zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji niż określone w niniejszej dyrektywie, uwzględniając wyniki wymiany informacji, o której mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji istotnie przyczyni się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza.”</p>

	<p>pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie mogą być osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik i nowopojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.”;</p>	
Art. 1 pkt 2	<p>W art. 145 w pkt 3 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) podejmowaniu odpowiednich działań niezwłocznie po stwierdzeniu niedotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków i odstępstw, o których mowa w pkt 1, w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami w jak najkrótszym czasie”;</p>	<p>Dodanie przepisu ma na celu przeniesienie postanowienia art. 7 ust. 7 dyrektywy MCP, w części dotyczącej konieczności podejmowania przez operatora działań mających na celu przywrócenie zgodności z wymaganiami emisyjnymi wynikającymi z załącznika II do dyrektywy.</p>
Art. 1 pkt 3	<p>W art. 145a ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, który otrzymał informacje lub dane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, albo deklaracje, dokumenty lub dane, o których mowa w art. 146a ust. 1, art. 146b ust. 1 i 3, art. 146j ust. 1 lub art. 146k ust. 1, przekazuje niezwłocznie te informacje, dane, deklaracje lub dokumenty wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;</p>	<p>Zmiana art. 145a jest wynikiem dodania do ustawy Poś przepisów art. 146j i 146k, na mocy których operatorzy średnich źródeł spalania paliw będą przekazywać organom właściwym do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia określone dokumenty dotyczące derogacji. Dokumenty te powinny być przekazane do Ministra Środowiska i odpowiedniego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.</p>
Art. 1 pkt 4-6	<p>W art. 146a dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p> <p>W art. 146b dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p> <p>W art. 146c: a) w ust. 1 uchyla się pkt 4, b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p>	<p>Zmiany art. 146a - 146c ustawy Poś polegają na wskazaniu, iż w dużych źródłach spalania paliw objętych derogacjami dopuszczonymi na mocy dyrektywy 2010/75/UE (IED) nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy Poś. Wprowadzenie tego ograniczenia wynika z potrzeby usunięcia wątpliwości interpretacyjnych powstałych na gruncie obecnego brzmienia tych przepisów. Przepisy art. 146a-146i ustawy Poś – dodane ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 1101) – transponują do prawa polskiego postanowienia art. 32, 33 i 35 dyrektywy IED. Spełnienie warunków określonych w art. 146a-146c umożliwia operatorom niektórych dużych źródeł spalania paliw</p>

	<p>„3. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p>	<p>korzystanie z czasowego odstępstwa od wymagań emisyjnych wprowadzonych od dnia 1 stycznia 2016 r. Odstępstwa te dotyczą wyłącznie źródeł spalania paliw, dla których wymagania są określone w rozdziale III dyrektywy IED i które zostały przeniesione do prawa polskiego w rozdziale 2 przywołanego wcześniej rozporządzenia MŚ z dnia 4 listopada 2014 r. Nie dotyczą one – co do zasady - źródeł, w których są spalane lub współspalane odpady niezaliczone do biomasy zdefiniowanej w art. 3 pkt 31 dyrektywy IED. Niespalanie odpadów w źródłach korzystających z derogacji zostało wymienione jako jeden z warunków derogacji w art. 146c, dotyczący Przejściowego Planu Krajowego (PPK), w związku z tym, że jest to warunek wymieniony wprost w decyzji wykonawczej Komisji 2012/115/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie IED (2012/115/UE). Brak takiego warunku w przepisach dotyczących pozostałych mechanizmów derogacyjnych (derogacji naturalnej i derogacji ciepłowniczej) wywołuje wątpliwości operatorów źródeł, którzy korzystają z tych derogacji, i uzasadnia proponowaną zmianę przepisów art. 146a – 146c.</p>
<p>Art. 1 pkt 7 i 8</p>	<p>W art. 146e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:</p> <p>„2. Informację o cofnięciu wniosku, o którym mowa w art. 146c ust. 1, albo o uzasadnionej potrzebie zmiany Przejściowego Planu Krajowego w innym zakresie, prowadzący instalację przekazuje do ministra właściwego do spraw środowiska oraz organu właściwego do wydania pozwolenia do dnia 1 czerwca roku poprzedzającego rok, w którym zmiana ma być uwzględniona.”;</p> <p>W art. 146f dodaje się ust. 5 - 7 w brzmieniu:</p> <p>„5. Projekt zmiany Przejściowego Planu Krajowego nie wymaga akceptacji Komisji Europejskiej.</p> <p>6. Zmiana Przejściowego Planu Krajowego jest przyjmowana w drodze uchwały Rady Ministrów.</p> <p>7. Po podjęciu uchwały, o której mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw środowiska informuje Komisję Europejską o zmianie</p>	<p>Zmiana art. 146e i 146f ustawy Poś, dotyczących derogacji w ramach Przejściowego Planu Krajowego odnoszą się do kwestii procedury zmiany Planu. Obecnie, dla wprowadzenia zmiany PPK stosowany jest tryb analogiczny do zastosowanego podczas przyjmowania PPK. Jest on bardzo rozbudowany i w przypadku każdej zmiany (nawet zmiany nazwy podmiotu prowadzącego instalację objętą PPK) wymaga podjęcia przez Radę Ministrów dwóch uchwał (uchwały zatwierdzającej projekt zmiany PPK i zatwierdzającej zmianę PPK) oraz akceptacji KE. Po wprowadzeniu proponowanej zmiany art. 146f ustawy Poś zmiana PPK wymagać będzie przyjęcia uchwałą Rady Ministrów. Nie będzie ona natomiast poprzedzana akceptacją Komisji Europejskiej. KE będzie informowana przez Ministra Środowiska o zmianie PPK zatwierdzonej przez RM, co będzie zgodne z postanowieniami art. 32 ust. 6 dyrektywy IED i pkt 4 załącznika do decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych</p>

	Przejęciowego Planu Krajowego.”;	<p>planów krajowych, o których mowa w dyrektywie IED (2012/115/UE).</p> <p>Zmianę art. 146e zaproponowano w wyniku dyskusji przeprowadzonej w toku prac nad nowelizacją rozporządzenia MŚ regulującego sprawy istotne dla realizacji Przejęciowego Planu Krajowego. Wprowadzenie tej zmiany wynika z potrzeby uszczegółowienia kwestii wprowadzania zmian do PPK oraz zapobieżenia jego ciągłego nowelizowania, skutkującego potrzebą zmiany rozporządzenia (tj. wszczynania procesu legislacyjnego w przypadku każdej zmiany danych określonych w rozporządzeniu). W pkt 5.2. PPK zatwierdzonego przez RM i KE stwierdzono, że chęć „wyjścia” z PPK powinna być zgłoszona do Ministra Środowiska do dnia 1 czerwca roku poprzedzającego rok, od początku którego dany obiekt nie zamierza uczestniczyć w PPK. Zważywszy na procedurę zmiany PPK zasadne jest przyjęcie, że wszelkie zmiany w PPK, które miałyby być uwzględnione w danym okresie rozliczeniowym poprzez odpowiednią zmianę PPK (i rozporządzenia Ministra Środowiska), powinny być zgłoszone do 1 czerwca roku poprzedzającego ten okres. Takie ograniczenie umożliwi skuteczne przeprowadzenie procesu legislacyjnego przed rozpoczęciem kolejnego okresu rozliczeniowego w ramach PPK.</p>
Art. 1 pkt 9	<p>Po art. 146i dodaje się art. 146j i art. 146k w brzmieniu:</p> <p>„Art. 146j. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., 2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW, 3) co najmniej 50% produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle, określone jako średnia krocząca z pięciu 	<p>Zmiany polegające na dodaniu do ustawy Poś art. 146j i 146k zapewnią transpozycję postanowień art. 6 ust. 5 akapit pierwszy i ust. 6 dyrektywy MCP, które dotyczą czasowych odstępstw od wymagań emisyjnych dla niektórych średnich źródeł spalania paliw. Odstępstwa obejmują okres od 1 stycznia 2025 r. do 31 grudnia 2029 r. i dotyczyć będą istniejących (w rozumieniu dyrektywy MCP) źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i mniejszej niż 50 MW, które:</p> <ul style="list-style-type: none"> - produkują ciepło na potrzeby publicznej sieci ciepłowniczej (odstępstwa dla SO₂, NO_x i pyłu), - są wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu i są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu (odstępstwa dla NO_x).

<p>lat, stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody</p> <p>– obowiązują w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełnienia warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż wielkości dopuszczalnej emisji tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tej substancji obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość $1\ 100\ \text{mg}/\text{m}^3_u$ w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa, a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu oraz pyłu nie wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2024 r., a także wielkość emisji dwutlenku siarki nie wyższa niż standard emisyjny tej substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r. albo wartość $1\ 100\ \text{mg}/\text{m}^3_u$ w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.</p> <p>2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają informacje lub dane dotyczące w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw; 2) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardów emisyjnych; 3) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - wielkości dopuszczalnych emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, dwutlenku siarki oraz pyłu 	<p>Istotą odstępstw jest stosowanie do spełniających określone kryteria źródeł istniejących dopuszczalnych wielkości emisji substancji (w zależności od mechanizmu derogacji – wszystkich substancji albo tylko niektórych), określonych w załączniku II do dyrektywy MCP, nie w terminach określonych w dyrektywie, lecz w terminie późniejszym – od 1 stycznia 2030 r. Wielkości dopuszczalnych emisji z załącznika II do dyrektywy zostaną przeniesione do prawa polskiego poprzez zmianę rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych, wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy Poś.</p> <p>Podkreślić należy, że zobowiązanie w art. 146j ust. 1 lit a i b do przestrzegania w okresie derogacji w zakresie pyłu nie wartości określonej w dyrektywie, tj. $150\ \text{mg}/\text{Nm}^3$, lecz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji nie wyższej niż określona w pozwoleniu jako obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r. oraz standardu emisyjnego obowiązującego w dniu 31 grudnia 2024 r. wynika z faktu, iż w obecnym stanie prawnym wymagania emisyjne dla źródeł MCP w zakresie pyłu (określone w rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych) są niższe i wynoszą maksymalnie $100\ \text{mg}/\text{Nm}^3$.</p>
--	--

	<p>określonych w tym pozwoleniu;</p> <p>4) rodzaju stosowanego paliwa;</p> <p>5) udziałów ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, w okresie ostatnich pięciu lat, wyrażonych w procentach.</p> <p>3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:</p> <p>1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.:</p> <p>a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 5,</p> <p>b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania,</p> <p>c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – wszczynają postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;</p> <p>2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo w pozwoleniu zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1, oraz potrzebę zapewnienia w okresie, o którym mowa w ust. 1, dotrzymywania dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu poza terenem, do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny, a także osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.</p> <p>4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do końca lutego każdego roku, dane</p>	
--	--	--

dotyczące udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat i wyrażonego w procentach.

5. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.

Art. 146k. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2024 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:

1) źródło zostało oddane do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. - zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.,

2) nominalna moc cieplna źródła jest większa niż 5 MW i mniejsza niż 50 MW,

3) źródło jest wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnej do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu rozumianej jako tłocznia eksploatowana na potrzeby sieci gazowej wysokich ciśnień, z wyłączeniem gazociągów kopalnianych i bezpośrednich, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny operator systemu przesyłowego wyznaczony na podstawie art. 9h ust. 1 ustawy dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, 791 i 1089)

– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do czasu spełniania warunków, o których mowa w pkt 2 i 3, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2029 r., w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - określone w tym pozwoleniu wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki i pyłu nie wyższe niż obowiązujące w tym okresie standardy emisyjne tych substancji

oraz wielkość dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż wielkość dopuszczalnej emisji tych substancji określona w pozwoleniu jako obowiązująca w dniu 31 grudnia 2024 r., a w przypadku źródła będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 – określone w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, wielkości emisji dwutlenku siarki i pyłu nie wyższe niż standardy emisyjne tych substancji obowiązujące w tym okresie oraz wielkość emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu nie wyższa niż standard emisyjny tych substancji obowiązujący w dniu 31 grudnia 2024 r.

2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności informacje lub dane:

- 1) o których mowa w art. 146j ust. 2 pkt 1 - 4;
- 2) potwierdzające, że prowadzący tłocznię gazu niezbędną do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu świadczy usługę na podstawie decyzji, o której mowa w art. 9h ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

3. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia sprawdza dokumenty, o których mowa w ust. 1, i:

- 1) w terminie do dnia 1 lipca 2024 r.:
 - a) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o spełnieniu przez źródło spalania paliw warunków, o których mowa w ust. 1 i 4,
 - b) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego – wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o wydanie albo zmianę pozwolenia, w terminie miesiąca od dnia doręczenia wezwania,
 - c) w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia – wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a;
- 2) w terminie do dnia 31 grudnia 2024 r. ustala w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub do powietrza albo w pozwoleniu

	<p>zintegrowanym albo w decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a, warunki oraz odpowiednio wielkości dopuszczalnej emisji albo wielkości emisji obowiązujące w okresie, o którym mowa w ust. 1, oraz po zakończeniu tego okresu, uwzględniając wymagania, o których mowa w ust. 1.</p> <p>4. W źródle spalania paliw, o którym mowa w ust. 1, nie mogą być spalane odpady niezaliczone do biomasy w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 146 ust. 3.”;</p>	
Art. 1 pkt 10	<p>W art. 147:</p> <p>1) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nowo zbudowanego lub zmienionego w sposób istotny źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1.”;</p> <p>2) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, w odniesieniu do źródła spalania paliw, o którym mowa w ust. 4a, należy zrealizować najpóźniej w ciągu 4 miesięcy od zakończenia rozruchu tego źródła.”;</p>	<p>Przepis przenosi postanowienia ust. 4 załącznika III do dyrektywy 2015/2193, zgodnie z którym: „Pierwsze pomiary przeprowadza się w ciągu czterech miesięcy od uzyskania pozwolenia lub rejestracji obiektu lub od daty rozpoczęcia eksploatacji, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”</p> <p>Dodawany przepis dotyczy nowo budowanych lub istotnie zmienionych źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia, natomiast odpowiedni przepis dotyczący źródeł istniejących, dla których w obecnym stanie prawnym wykonywanie pomiarów nie jest wymagane, zostanie zamieszczony w rozporządzeniu w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody.</p>
Art. 1 pkt 11 lit. a	<p>W art. 152 po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu: „2b. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zgłoszenie powinno także zawierać informacje o:</p> <p>1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działają zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności);</p> <p>2) numerze REGON prowadzącego instalację;</p> <p>3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW;</p> <p>4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146</p>	<p>Zmiana art. 152 – tak jak i art. 184 - ustawy Poś, polegająca na dodaniu ust. 2b i 2c, zapewni transpozycję art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP. Przepis ten zobowiązuje państwa członkowskie do określenia procedury udzielenia pozwoleń lub rejestracji w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw, jak również nałożenia na operatorów tych źródeł obowiązku poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji źródła i dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I do dyrektywy. W Polsce średnie źródła spalania paliw są już objęte pozwoleniami lub zgłoszeniami (odpowiadającymi wprowadzonemu dyrektywą MCP mechanizmowi rejestracji), na mocy przepisów ustawy Poś. Ustawa określa szczegółowo tryb i procedurę wydawania pozwoleń i dokonywania zgłoszeń. Zakres podmiotowy tych obowiązków jest określony w art. 180 i 152 ust. 1 ustawy oraz w rozporządzeniach</p>

	<p>ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;</p> <p>5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;</p> <p>6) obowiązujących dane źródła spalania paliw standardach emisyjnych;</p> <p>7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła spalania paliw rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.;</p> <p>8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach.</p> <p>2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:</p> <p>1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1 000 godzin w roku,</p> <p>2) z trzech lat - dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku</p> <p>- do zgłoszenia należy także dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.”,</p>	<p>wykonawczych wydanych przez Ministra Środowiska na podstawie art. 153 i 220 ust. 2 ustawy. Pełna transpozycja art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP wymaga uzupełnienia przepisów art. 152 i 184 poprzez wskazanie tych informacji zamieszczanych we wniosku o wydanie pozwolenia oraz w zgłoszeniu instalacji, które są wymienione w załączniku I do dyrektywy. Istotne jest przy tym, aby operatorzy źródeł przekazywali organom informacje o wszystkich rodzajach paliw spalanych w źródle, dla których określono wymagania emisyjne w załączniku II do dyrektywy MCP oraz przewidziano różne odstępstwa od ogólnie obowiązujących wymagań. Informacja o paliwach uszczegółowiona w ww. sposób umożliwi określenie standardu obowiązującego dane źródło. Z tego samego powodu, przekazywane organom informacje o rodzaju źródeł spalania paliw powinny nie tylko uwzględniać rodzaje źródeł wskazane w ust. 2 załącznika I do dyrektywy MCP (tj. kocioł, turbina gazowa, silnik Diesla, silnik dwupaliwowy, inny silnik lub inne źródło spalania paliw); ale w przypadku silników Diesla wyróżniać silniki Diesla z prędkością obrotową $\leq 1\ 200$ obr./min. oraz silniki Diesla z prędkością obrotową $> 1\ 200$ obr./min.</p> <p>Duża szczegółowość tych informacji jest wymuszona potrzebami w zakresie inwentaryzacji źródeł i bilansowania emisji wskazywanej przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami.</p>
Art. 1	W art. 152 ust. 6 pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:	Zmiana brzmienia tych przepisów jest wynikiem rozszerzenia

<p>pkt 11 lit. b i d</p>	<p>„c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c;”,</p> <p>W art. 152 ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) zmiany w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2 i 2b, albo objętych oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2c.”,</p>	<p>zakresu informacji, które powinny być przekazywane organowi ochrony środowiska w zgłoszeniu średniego źródła spalania paliw.</p>
<p>Art. 1 pkt 11 lit. c</p>	<p>W art. 152 po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6c w brzmieniu:</p> <p>„6a. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informacji, o których mowa w ust. 6 pkt 1 i art. 152a ust. 1 pkt 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a - przez okres eksploatacji źródła; 2) informacji lub dokumentów dotyczących: <ol style="list-style-type: none"> a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3, b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami, c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle, d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymywania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych, e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2c <ol style="list-style-type: none"> - przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą. <p>6b. Informacje, decyzje lub dokumenty, o których mowa</p> 	<p>Dodawane przepisy przenoszą do prawa polskiego postanowienia art. 7 ust. 4 – 7 dyrektywy MCP, w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia. W myśl tych przepisów:</p> <p>„W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących urządzenia służące do wtórnej redukcji emisji w celu spełnienia wymagań dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji operator przechowuje zapisy lub informacje wykazujące rzeczywiste ciągłe funkcjonowanie takich urządzeń.”</p> <p>„Operator średniego obiektu energetycznego spalania przechowuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) pozwolenie lub dowód rejestracji dokonanej przez właściwy organ, a w stosownych przypadkach również ich zaktualizowaną wersję i informacje powiązane; b) wyniki monitorowania i informacje, o których mowa w ust. 3 i 4; c) w stosownych przypadkach zapis dotyczący czasu funkcjonowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 i 8; d) zapis dotyczący rodzaju i ilości paliw używanych w obiekcie i każdej niesprawności lub awarii urządzeń służących do wtórnej redukcji emisji; e) zapis dotyczący przypadków niezgodności z wymogami oraz przyjętych środków, o których mowa w ust. 7. <p>Dane i informacje, o których mowa w lit. b)–e) akapitu pierwszego, są przechowywane co najmniej przez okres sześciu lat.”</p> <p>„Na żądanie operator bez zbędnej zwłoki udostępnia właściwemu organowi dane i informacje wymienione w ust. 5. Właściwy organ może wystąpić z takim żądaniem w celu sprawdzenia zgodności</p>

	<p>w ust. 6a, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia na każde żądanie.</p> <p>6c. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy informacji, decyzji lub dokumentów, o których mowa w ust. 6a, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.). W takim przypadku organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych informacji, decyzji lub dokumentów.”,</p>	<p>z wymogami niniejszej dyrektywy. Właściwy organ występuje z takim żądaniem, jeżeli przedstawiciel społeczeństwa złoży wniosek o dostęp do danych lub informacji wymienionych w ust. 5.”</p>
<p>Art. 1 pkt 12</p>	<p>Po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 152a. 1. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informuje w formie pisemnej prowadzącego instalację o przyjęciu zgłoszenia oraz wszczyna postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1a; 2) przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286). 2. W przypadku instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny termin, o którym mowa w ust. 1, jest liczony od upływu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4. 3. Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia przekazuje niezwłocznie w postaci elektronicznej do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami także informacje, o których mowa w art. 152 ust. 6 pkt 1.”; 	<p>Dodawany przepis przenosi do prawa polskiego postanowienia art. 5 ust. 4 dyrektywy MCP, w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia. Przepis ten stanowi, że: „Właściwy organ rejestruje średni obiekt energetycznego spalania lub rozpoczyna procedurę udzielenia pozwolenia dla takiego obiektu w terminie jednego miesiąca od otrzymania od operatora informacji, o których mowa w ust. 3. Właściwy organ informuje operatora o takiej rejestracji lub o rozpoczęciu procedury udzielania pozwolenia.”</p>

<p>Art. 1 pkt 13</p>	<p>W art. 154 a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1, której częścią jest źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia ustala, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji tej instalacji, w szczególności warunki i wielkości emisji.”, b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, przepisy art. 188 stosuje się odpowiednio. 3. Postępowanie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1 i 1a, wszczyna się z urzędu.”;</p>	<p>Zmiana art. 154 ma na celu realizację postanowień art. 6 ust. 2 i 7 dyrektywy MCP, z których wynika konieczność zapewnienia, iż żadne średnie źródło spalania paliw nie będzie eksploatowane z naruszeniem wymagań emisyjnych wynikających z załącznika II do dyrektywy. W odniesieniu do źródeł wymagających pozwolenia na emisję realizacja tych wymagań jest zapewniona poprzez wynikający z ustawy Poś wymóg szczegółowego określania w pozwoleniu warunków oraz dopuszczalnych wielkości emisji dla źródła oraz wprowadzenie sankcji administracyjnych za naruszenie warunków pozwolenia. Odpowiednich regulacji nie ma w obecnym stanie prawnym w odniesieniu do wszystkich źródeł wymagających zgłoszenia. Obecnie organy właściwe do przyjęcia zgłoszenia mają bowiem możliwość, a nie obowiązek, wydania dla takich źródeł decyzji eksploatacyjnych, o których mowa w art. 154 ust. 1 ustawy Poś. Prawidłowe wypełnienie postanowień dyrektywy MCP w zakresie skutecznego egzekwowania spełniania wymagań emisyjnych w odniesieniu do średnich źródeł objętych zgłoszeniami, wymaga objęcia wszystkich tych źródeł decyzjami eksploatacyjnymi, w których będą określane warunki i wielkości emisji. Naruszanie warunków takich decyzji jest objęte sankcją administracyjną na mocy art. 367 pkt 2 ustawy Poś.</p>
<p>Art. 1 pkt 14</p>	<p>W art. 157a w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) dwa lub więcej źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r., do których nie ma zastosowania pkt 1 albo 2, i które odprowadzają gazy odlotowe przez wspólny komin lub zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia lub przyjęcia zgłoszenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub</p>	<p>Zmiana art. 157a ust. 2 poprzez dodanie do niego pkt 3 wynika z potrzeby przeniesienia do prawa polskiego zasady łączenia źródeł sformułowanej w art. 4 dyrektywy MCP. Zasada ta ma zastosowanie wyłączenie do nowych średnich źródeł spalania, w rozumieniu dyrektywy MCP, tj. źródeł oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie na ich budowę wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. Co istotne, powinna być ona stosowana także do takich połączeń nowych średnich źródeł, w przypadku których łączna nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, do których nie stosuje się przepisów rozdziału III dyrektywy IED. Z tego powodu, formułując zasadę łączenia średnich źródeł należało wskazać, że dotyczy ona źródeł, do których nie mają zastosowania punkty 1 i 2 (czyli do części składowych dużych źródeł spalania paliw), jak</p>

	większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części, przy czym w przypadku, gdy suma ta wynosi nie mniej niż 50 MW, przyjmuje się, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW (trzecia zasada łączenia).”;	również to, iż w przypadku, gdy suma nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części źródła złożonego z kilku kotłów wynosi nie mniej niż 50 MW, to należy przyjąć, że całkowita nominalna moc cieplna źródła nie osiąga wartości 50 MW.
Art. 1 pkt 15	W art. 169 w ust. 1: a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, mając na uwadze potrzebę ograniczania negatywnego oddziaływania produktów na środowisko na etapie ich wytwarzania i użytkowania oraz po ich zużyciu, w szczególności osiągnięcie celów, o których mowa w art. 166, może określić, w drodze rozporządzenia:”, b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) dla niektórych produktów lub grup produktów określonych w przepisach wydanych na podstawie pkt 2 - sposób sprawdzania spełniania wymagań, o których mowa w tych przepisach, lub metody badań, zgodnie z którymi należy stwierdzać spełnianie tych wymagań.”;	Zmiana art. 169 ma na celu usunięcie wątpliwości dotyczących zakresu przedmiotowego i zakresu regulacji, które mogą być zawarte w rozporządzeniach wydawanych na podstawie ust. 1 tego przepisu. Wątpliwości te mają związek z odesłaniem w art. 169 ust. 1 do art. 166, w którego zdaniu wstępnym jest mowa wyłącznie o wytwarzaniu produktu, jakkolwiek jego pkt 2 dotyczy negatywnego oddziaływania produktu na środowisko w okresie jego użytkowania oraz po jego zużyciu. Dla usunięcia tych wątpliwości celowe jest wskazanie w zdaniu wstępnym art. 169 ust. 1, że przepis ten dotyczy potrzeby ograniczania negatywnego oddziaływania produktu nie tylko na etapie jego wytwarzania, ale także w czasie jego użytkowania lub po jego zużyciu. W przypadku niektórych produktów konieczne jest także umożliwienie określania w rozporządzeniach wydawanych na podstawie art. 169 ust. 1 wymagań dotyczących rodzajów lub wielkości zużycia paliw lub materiałów eksploatacyjnych lub granicznych wartości emisji, związanych z użytkowaniem produktów, jak również sposobów potwierdzania spełniania tych wymagań.
Art. 1 pkt 16	W art. 184 po ust. 2b dodaje się ust. 2c – 2g w brzmieniu: „2c. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, wnioski o wydanie pozwolenia zawiera dodatkowo informacje o: 1) sektorze, w którym działa dane źródło spalania paliw lub działa zakład, w którym to źródło jest eksploatowane (kod Polskiej Klasyfikacji Działalności); 2) numerze REGON prowadzącego instalację;	Dodanie do art. 184 ust. 2c i 2d zapewni transpozycję art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP, natomiast ust. 2e – 2g przepisów art. 7 ust. 4 – 7 ust. 6 tej dyrektywy, w odniesieniu do średnich źródeł spalania paliw wymagających pozwolenia. Przepis art. 5 ust. 3 dyrektywy zobowiązuje państwa członkowskie do określenia procedury udzielenia pozwoleń lub rejestracji, jak również nałożenia na operatorów tych źródeł obowiązku poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji źródła i dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I do dyrektywy. W Polsce średnie źródła spalania paliw są już objęte pozwoleniami na mocy przepisów ustawy Poś. Ustawa określa szczegółowo tryb i procedurę

<p>3) nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw wyrażonej w MW;</p> <p>4) rodzaju źródła spalania paliw, z uwzględnieniem rodzajów źródeł, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;</p> <p>5) rodzaju i przewidywanym udziale procentowym wykorzystywanych paliw, z uwzględnieniem rodzajów paliw, dla których w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 są zróżnicowane standardy emisyjne;</p> <p>6) obowiązujących dane źródło spalania paliw standardach emisyjnych;</p> <p>7) dacie oddania źródła spalania paliw do użytkowania, a jeżeli ta data nie jest znana, dowód na to, że użytkowanie źródła rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r. albo po dniu 19 grudnia 2018 r.;</p> <p>8) przewidywanym czasie użytkowania źródła spalania paliw w roku oraz przewidywanym średnim obciążeniu podczas użytkowania wyrażonym w procentach.</p> <p>2d. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, którego czas użytkowania liczony jako średnia krocząca:</p> <p>1) z pięciu lat – dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku, a jeżeli jest to źródło służące wyłącznie do wytwarzania ciepła w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur, nie więcej niż 1 000 godzin w roku,</p> <p>2) z trzech lat - dla źródła spalania paliw oddanego do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy</p>	<p>wydawania pozwoleń. Zakres podmiotowy tych obowiązków jest określony w art. 180 oraz w rozporządzeniu wykonawczym wydanym przez Ministra Środowiska na podstawie art. 220 ust. 2 ustawy. Pełna transpozycja art. 5 ust. 3 dyrektywy MCP wymaga uzupełnienia art. 184 poprzez wskazanie tych informacji zamieszczanych we wniosku lub dołączanych do wniosku o wydanie pozwolenia, które są wymienione w załączniku I do dyrektywy.</p> <p>Dodane do art. 184 ust. 2e – 2g dotyczą przechowywania przez operatora źródła odpowiednich informacji lub danych oraz udostępniania ich na żądanie organu.</p>
--	---

	<p>pozwolenie na budowę źródła wydano po dniu 18 grudnia 2017 r., oddanego do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. – wynosi nie więcej niż 500 godzin w roku</p> <p>- do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć oświadczenie o nieprzekraczaniu tego czasu użytkowania.</p> <p>2e. W przypadku źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, prowadzący instalację jest obowiązany do przechowywania:</p> <ol style="list-style-type: none">1) decyzji w sprawie wydania i zmiany pozwolenia - przez okres, na jaki zostało wydane pozwolenie;2) informacji lub dokumentów dotyczących:<ol style="list-style-type: none">a) wyników pomiarów wielkości emisji umożliwiających ocenę dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3,b) przypadków niedotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz działań podjętych w celu przywrócenia zgodności z tymi standardami,c) rodzaju i ilości paliw wykorzystywanych w tym źródle,d) potwierdzenia utrzymywania w eksploatacji urządzeń ochronnych ograniczających emisję, zainstalowanych w celu dotrzymania standardów emisyjnych określonych dla tego źródła w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz przypadków każdej niesprawności i awarii urządzeń ochronnych,e) czasu użytkowania źródła spalania paliw – w przypadku gdy jest to źródło, o którym mowa w ust. 2d <p>- przez 6 lat po upływie roku, którego te informacje lub dokumenty dotyczą.</p> <p>2f. Decyzje, informacje lub dokumenty, o których mowa w ust. 2e, prowadzący instalację udostępnia organowi właściwemu do wydania pozwolenia na każde żądanie.</p>	
--	---	--

	<p>2g. Jeżeli wniosek o udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie dotyczy decyzji, informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 2e, nie stosuje się art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W takim przypadku organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do przekazania mu tych decyzji, informacji lub dokumentów.”;</p>	
<p>Art. 1 pkt 17</p>	<p>Po art. 188 dodaje się art. 188a w brzmieniu: „Art. 188a. Organ właściwy do wydania pozwolenia, w terminie 30 dni od dnia, w którym ostateczna stała się decyzja o wydaniu albo zmianie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, dotyczącego źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3, przekazuje w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d, do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami.”;</p>	<p>Dodanie do ustawy Poś przepisów art. 152a i 188a oraz nowego działu IVb w tytule III (zawierającego art. 236e i 236f) powinno zapewnić transpozycję art. 5 ust. 5 dyrektywy MCP, który stanowi, że właściwe organy prowadzą rejestr zawierający informacje o każdym średnim źródle spalania paliw, w tym informacje wymienione w załączniku I i informacje o zmianach w źródle, jak również muszą informować operatora źródła o fakcie rejestracji. Informacje zawarte w rejestrze powinny być udostępniane publicznie. Pierwotnie zakładano, że rejestry średnich źródeł spalania paliw mogłyby być prowadzone przez organy ochrony środowiska właściwe do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia. Przy takim rozwiązaniu funkcjonowałyby jednak w Polsce kilkaset rejestrów. Ostatecznie przyjęto, że rejestr będzie prowadzony przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami (KOBiZE) w ramach środków będących w jego dyspozycji. Rozwiązanie takie zapewni prowadzenie jednego rejestru dla wszystkich średnich źródeł spalania paliw eksploatowanych w Polsce. Z tego powodu organy ochrony środowiska będą musiały przekazywać do KOBiZE odpowiednie informacje dotyczące przyjętych zgłoszeń i wydanych pozwoleń na emisję.</p>
<p>Art. 1 pkt 18</p>	<p>W tytule III po dziale IVa dodaje się dział IVb w brzmieniu: „Dział IVb Rejestr średnich źródeł spalania paliw Art. 236e. 1. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami prowadzi, w postaci elektronicznej, Rejestr średnich źródeł spalania paliw. 2. W Rejestrze średnich źródeł spalania paliw gromadzi się informacje dotyczące źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3: 1) o których mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, z wyjątkiem adresu prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2c - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej</p>	

	<p>zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1;</p> <p>2) o których mowa w art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, z wyjątkiem adresu prowadzącego instalację, a także wynikające z oświadczenia, o którym mowa w art. 184 ust. 2d - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego.</p> <p>3. Informacje, o których mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania.”;</p>	
Art. 1 pkt 19	<p>W art. 342 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>19) w art. 342 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Tej samej karze podlega, kto:</p> <p>1) eksploatuje instalację pomimo wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 152 ust. 4, albo rozpoczyna eksploatację instalacji przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu;</p> <p>2) narusza warunki decyzji, o której mowa w art. 154 ust. 1 lub 1a, określającej wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1.”.</p>	Zmiana w art. 342 ust. 2 jest konsekwencją zmiany art. 154 (dodania ust. 1a).
Art. 2	<p>Art. 2. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.) w art. 25 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a) przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami – Rejestr średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”</p>	Zmiany proponowane w art. 2 i 3 projektowanej ustawy – tj. zmiana art. 25 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz zmiana art. 3 ust. 2 ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji – wynikają z potrzeby przeniesienia do prawa polskiego art. 5 ust. 6 dyrektywy MCP, w zakresie w jakim wprowadza on obowiązek prowadzenia publicznie dostępnego rejestru średnich źródeł spalania paliw oraz publicznego udostępniania informacji zawartych w tym rejestrze zgodnie z dyrektywą 2003/4 WE.
Art. 3	<p>Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286) w art. 3 w ust. 2 w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:</p> <p>„11) prowadzenie Rejestru średnich źródeł spalania paliw, o którym mowa w art. 236e ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. –</p>	

	Prawo ochrony środowiska.”.	
Art. 4 - 6	<p>Art. 4. Tworzy się Rejestr średnich źródeł spalania paliw.</p> <p>Art. 5. 1. Informacje, o których mowa w:</p> <p>1) art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 1 - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1,</p> <p>2) art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c, a także wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 184 ust. 2d ustawy zmienianej w art. 1 - w przypadku źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego - dotyczące źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało wydane pozwolenie albo przyjęte zgłoszenie, organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia przekazuje do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, w terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami zamieszcza w Rejestrze średnich źródeł spalania paliw w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>Art. 6. 1. W przypadku gdy organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia nie posiada informacji lub oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2b i 2c oraz art. 184 ust. 2c i 2d ustawy zmienianej w art. 1, dla źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, dla którego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostało</p>	<p>Przepisy art. 4 - 6 projektowanej ustawy regulują kwestie terminów istotnych z punktu widzenia prowadzenia przez KOBiZE publicznie dostępnego Rejestru średnich źródeł spalania paliw. Zgodnie z postanowieniami art. 5 dyrektywy MCP nowe średnie źródła spalania powinny być włączone do rejestru niezwłocznie po zgłoszeniu albo po wydaniu pozwolenia. Źródła nowe to zgodnie z dyrektywą źródła oddane do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a jeżeli pozwolenie zostało wydane dla źródła po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddane do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r. Uwzględniając ten fakt przyjęto w projekcie, że rejestr średnich źródeł spalania paliw będzie prowadzony od dnia 1 stycznia 2019 r. Z tą datą zostaną w nim zamieszczone informacje dotyczące źródeł, dla których zgłoszenie będzie dokonane albo pozwolenie zostanie wydane po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy, a na bieżąco będą w nim zamieszczane informacje o źródłach nowych. Natomiast w myśl postanowień dyrektywy MCP informacje o istniejących średnich źródłach spalania paliw powinny być objęte rejestrem od dnia zarejestrowania albo od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z dyrektywą. Termin ten dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW jest określony w dyrektywie na dzień 1 stycznia 2024 r., natomiast dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW na dzień 1 stycznia 2029 r. Uwzględniając fakt, że średnie źródła spalania paliw eksploatowane w Polsce są już objęte systemem pozwoleń lub zgłoszeń, przyjęto, że informacje o źródłach, dla których przed wejściem w życie ustawy zostało wydane pozwolenie lub przyjęte zgłoszenie, zostaną zamieszczone w rejestrze w terminie 3 lat od wejścia w życie projektowanej ustawy.</p> <p>W związku z tym, w okresie dwóch lat, licząc od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, organy ochrony środowiska powinny przekazać do KOBiZE informacje dotyczące takich źródeł wskazane w art. 152 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2b i art. 184 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 2c ustawy Poś oraz wynikające z oświadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 2c i art. 184 ust. 2d ustawy Poś.</p> <p>W przypadku, gdy organ nie posiada informacji, o których mowa</p>

	<p>wydane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane albo przyjęte zgłoszenie, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wzywa prowadzącego instalację do przekazania tych informacji lub oświadczeń organowi.</p> <p>2. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany do przekazania organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>3. Kto, pomimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nie przekaze organowi właściwemu do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia informacji lub oświadczeń określonych w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 2, podlega karze grzywny.</p> <p>4. Orzekanie w sprawach o czyn określony w ust. 3 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.</p>	<p>w załączniku I do dyrektywy MCP (proponowanym do przeniesienia do art. 152 i art. 184 ustawy Poś), powinien wezwać operatora średniego źródła spalania paliw do przekazania tych informacji. Niedostosowanie się do wezwania i nieprzekazanie informacji powinno skutkować karą grzywny.</p>
Art. 7	<p>Art. 7. Do spraw dotyczących pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwoleń zintegrowanych dla źródeł spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, ustalonej z uwzględnieniem trzeciej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych a niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p>	<p>Art. 7 reguluje sprawę stosowania przepisów projektowanej ustawy do spraw dotyczących zgłoszeń i pozwoleń dla średnich źródeł spalania paliw, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy.</p>
Art. 8	<p>Art. 8. Do źródła spalania paliw oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., przepisy art. 91 ust. 9aa i 9ab ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się od dnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 1 stycznia 2025 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i mniejszej niż 50 MW; 2) 1 stycznia 2030 r. – do źródła o nominalnej mocy cieplnej nie 	<p>Art. 8 ma związek z art. 1 pkt 1, który transponuje postanowienia art. 6 ust. 9 dyrektywy MCP. Wprowadza on przepisy przejściowe, które określają terminy związane z możliwością przyjęcia ostrzejszych wymagań emisyjnych dla źródeł MCP eksploatowanych w strefach, w których nie są dotrzymany standardy jakości powietrza. Co istotne, zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy MCP istniejące średnie źródła spalania paliw nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II do dyrektywy odpowiednio:</p>

	<p>mniej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.</p>	<p>- od dnia 1 stycznia 2025 r. – w przypadku źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW, - od dnia 1 stycznia 2030 r. – w przypadku źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW.</p> <p>W terminach wcześniejszych postanowienia dyrektywy MCP mają zastosowanie do źródeł nowych, tj. źródeł oddanych do użytkowania po dniu 19 grudnia 2018 r., a w przypadku, gdy pozwolenie na budowę źródeł wydano po dniu 18 grudnia 2017 r. – oddanych do użytkowania po dniu 20 grudnia 2018 r.</p> <p>Zważywszy na ten fakt wskazano w art. 6 projektowanej ustawy, że w odniesieniu do źródeł istniejących przepisy umożliwiające zaostreżenie wynikających z dyrektywy wymagań emisyjnych skutkują z uwzględnieniem ww. terminów.</p>
Art. 9	<p>Art. 9. Dane, o których mowa w art. 146j ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, są przekazywane po raz pierwszy do końca lutego 2026 r.</p>	<p>Art. 9 reguluje sprawę terminu, w którym po raz pierwszy powinno być przekazane odpowiednim organom rozliczenie potwierdzające spełnianie warunku tzw. derogacji ciepłowniczej, o której mowa w art. 146j. Pierwszym rokiem stosowania tej derogacji jest rok 2025, a więc pierwsze dane potwierdzające spełnianie podstawowego warunku tej derogacji powinno nastąpić w 2026 r.</p>
Art. 10	<p>Art. 10. Do źródła spalania paliw będącego częścią instalacji wymagającej zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oddanego do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r., a w przypadku gdy pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 19 grudnia 2017 r. – oddanego do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r., decyzję, o której mowa w art. 154 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia wydaje w terminie do dnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 31 grudnia 2024 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW; 2) 31 grudnia 2029 r. – w przypadku źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW. 	<p>Art. 10 ma związek z dodaniem ust. 1a w art. 154 ustawy PoS. Przepis ten dotyczy zapewnienia dotrzymania emisyjnych postanowień dyrektywy MCP poprzez objęcie wszystkich średnich źródeł spalania paliw wymagających zgłoszenia decyzjami, w których są określane wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, w tym warunki i wielkości emisji. W przypadku istniejących średnich źródeł spalania paliw wymagania emisyjne określone w dyrektywie MCP będą obowiązywać od dnia 1 stycznia 2025 r. i od dnia 1 stycznia 2030 r., w zależności od wielkości nominalnej mocy cieplnej źródła. W konsekwencji źródła te powinny być objęte odpowiednimi decyzjami eksploatacyjnymi także od tych terminów.</p>
Art. 11	<p>Art. 11. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc</p>	<p>Art. 11 ma związek z art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy, tj. przepisem, który zobowiązuje zarząd województwa do</p>

	do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.	uwzględnienia w opracowanym projekcie uchwały w sprawie programu ochrony powietrza analizy przeprowadzonej przez ten zarząd w zakresie potrzeby ustalenia dla źródeł MCP wielkości dopuszczalnych emisji niższych niż standardy emisyjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3. Stanowi on o zachowaniu w mocy dotychczasowych uchwał wydanych na podstawie art. 91 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, oraz o możliwości ich zmiany.
Art. 12	<p>Art. 12. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 146h ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146h ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.</p> <p>2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.</p>	<p>Art. 12 dotyczy zachowania w mocy aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146h i art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1. W odniesieniu do obydwu rozporządzeń proponuje się bezterminowe zachowanie ich w mocy i umożliwienie dokonywania ich zmiany.</p> <p>Jest to szczególnie ważne w odniesieniu do art. 169 ust. 1 z uwagi na fakt, że na podstawie tego przepisu wydawane są różne rozporządzenia, a zmiana brzmienia przepisu upoważniającego jest zmianą doprecyzowującą istotną z punktu widzenia wydania jednego z tych rozporządzeń (obecnie procedowanego) i nie ma wpływu na treść i zakres aktów, które na podstawie tego przepisu zostały wydane przed wejściem w życie projektowanej ustawy.</p>
Art. 13	<p>Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 1 pkt 15, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia; 2) art. 1 pkt 10, który wchodzi w życie z dniem 20 grudnia 2018 r.; 3) art. 4, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. 	<p>Art. 13 określa termin wejścia w życie projektowanej ustawy. Zważywszy na fakt, że transpozycja dyrektywy MCP powinna nastąpić do dnia 19 grudnia 2017 r., zaproponowano, aby ustawa weszła w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Wyjątek stanowią zmiany wynikające z art. 1 pkt 10, art. 1 pkt 15 oraz art. 4. Pierwszy z tych przepisów dotyczy nowych średnich źródeł spalania paliw i powinien wejść w życie z dniem 20 grudnia 2018 r., trzeci dotyczy terminu, od którego będzie prowadzony w Polsce Rejestr średnich źródeł spalania paliw (1 stycznia 2019 r.), natomiast drugi obejmuje zmianę art. 169 ustawy Poś i nie ma związku z transpozycją dyrektywy MCP. Zmiana art. 169 ust. 1 ustawy Poś powinna wejść w życie w możliwie jak najkrótszym terminie, z uwagi na zaawansowanie prac legislacyjnych nad aktem wykonawczym, który na mocy tego przepisu ma określić wymagania produktowe dla</p>

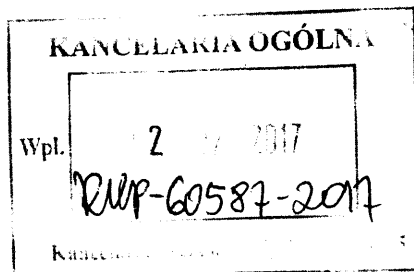
		kotłów grzewczych o nominalnej mocy do 0,5 MW. Z tego względu zaproponowano, aby art. 1 pkt 15 projektowanej ustawy wszedł w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.
--	--	--

KPRM

AAA310692

Warszawa, 10 lipca 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.288.2017 / 14 /DK
dot.: RM-10-84-17 z 04.07.2017 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ SPRAW

Konrad Szymański

Do wiadomości:
Pan Jan Szyszko
Minister Środowiska

